MARCEL LUCA

TACTICĂ ŞI STRATEGIE

MARCEL LUCA

IN MEMORIAM

TACTICĂ ŞI STRATEGIE

Colecţie de povestiri S.F.

Dumitru Luca s-a născut la Ianova (județul Timiș), în 1 iulie 1946, şi a murit la Timişoara în 28 aprilie 2013. Pseudonimul său literar şi jurnalistic este **Marcel Luca**. Între 1970 şi 2012, publică proză scurtă sau versuri sau articole în peste 25 de reviste şi almanahuri, majoritatea din vestul țării. Proza scurtă aparţine genului sf, versurile parodice şi umoristice aduc a Topârceanu şi Teodoreanu, articolele sunt mai ales reportaje şi anchete. „Medalionul“ (grupajul) care i se publică în Almanahul Anticipaţia 1984 îl prezintă ca „fanul perpetuu“. Marcel Luca a semnat şapte cărţi, printre care **Tactică şi Strategie** (editura Marineasa, Timişoara, 1998) cuprinde cele mai bune dintre ficţiunile sale speculative de până la acea dată. Din ce a scris şi, parţial, a publicat în ultimii 15 ani, lui Marcel Luca i se mai poate edita un volum de proză în 2013.

Patru sunt ideile puse în practică pentru care Marcel Luca este important în evoluţia genului sf în România. Prima este a deschizătorului de drumuri. Fiind printre ultimii debutanţi ai Colecţiei Povestirilor Ştiinţifico-Fantastice – seria iniţială, „a lui Rogoz“, în nr. 382 din 1970, cu două povestiri –, Marcel Luca

face parte dintre entuziaştii care au fondat şi susţinut primul fanzin tipărit din România, Paradox, din noiembrie 1972 până în 1994, şi au editat unul dintre primele volume colective de gen, Povestiri ştiinţifico-fantastice – la Casa de Cultură a Studenţilor din Timişoara, tot în 1972 – fixând practic standardele pentru trecerea de la amatorismul cultivat de regimul de-atunci la profesionismul fără compromisuri estetice, adevărată marcă a sf-ului bănăţean care i-a urmat.

A doua contribuţie importantă a lui Marcel Luca este tenacitatea sa combinată cu discreţie. În toate referinţele critice sau de dicţionar, Marcel Luca este văzut drept coloana vertebrală a unui grup sau publicaţii. Prin prezenţa constantă, întinsă pe ani sau chiar decenii – a deţinut secretariatul literar al cenaclului „H.G. Wells“ din Timişoara, a fost membru în juriul concursurilor literare a mai multor cenacluri, „Helion“ şi „Ridendo“, în principal – ceea ce ajută la păstrarea unor anumite standarde estetice şi chiar de conduită la care, după cum am văzut, Marcel Luca luase parte la fixarea lor.

Al treilea factor de individualizare al lui Marcel Luca este modalitatea sa de a transcende genurile, păstrându-şi nota personală. La începutul anilor ’70, Marcel Luca are două colaborări în volum cu – azi „internaţionalul” – Sandu Florea, scriind scenariu şi versuri pentru bandă desenată, pentru care primeşte la EUROCON-ul din 1980 (Stresa, Italia), premiul „Europa“ pentru *Planeta fără pterodactili*. Aceeaşi uşurinţă de a esenţializa sau de a versifica, Marcel Luca o foloseşte de-a lungul deceniilor pentru bucăţi

satirice şi umoristice cu care îşi pigmentează prezenţa la toate manifestările culturale şi cu care susţine câteva rubrici în presa scrisă şi la radio.

Se poate spune, s-a şi spus deja, că Marcel Luca şi-a risipit o bună parte din energia creatoare pentru a construi şi întreţine cadrul socio-cultural în care alţii să se poată desfăşura în voie. Nu este întrutotul exact, două dintre volumele sale îi asigură locul între prozatorii bănăţeni ai generaţiei sale şi în istoria sf-ului românesc. Primul, *Fascinaţia calendarului – jurnal eclectic* – Editura Marineasa, Timişoara, 2000 –, este un volum compozit de non-ficţiune, însă cu un efect de lectură asemănător cu prozele prietenilor săi Daniel Vighi şi Viorel Marineasa. Aici Marcel Luca vede, intervievează, anchetează sau, pur şi simplu, îşi formulează opinia despre ce se întâmplă în zona Timişoarei. *Fascinaţia calendarului* nu este o culegere jurnalistică, îndrăznesc să spun (iar numărul mult mai mare de articole şi eseuri ale lui Marcel Luca mă sprijină în afirmaţie), ci într-adevăr un „jurnal eclectic“ cu valenţe literare asumate conştient. Nu îndrăznesc să merg până la a-l numi „roman-colaj“, cred, totuşi, că încă peste o vreme, când referinţele din imediat se vor fi şters, Fascinaţia calendarului se va potrivi până la suprapunere cu această cheie de lectură.

Al doilea volum important al lui Marcel Luca dă şi a patra idee pusă în practică, pentru care trebuie amintit, prozaica şi totuşi necesara „publish or perish“, în **Tactică şi Strategie**. Pe scurt, aşa se scria sf în anii ’70 şi ’80! Marcel Luca este unul dintre puţinii reprezentanţi ai generaţiei intermediare în

proza de gen românească, însă unul cu mărci stilistice foarte individuale. O bună stăpânire a imaginilor vizuale, combinată cu un simţ dramatic care i-a permis gradarea acţiunii fără să devină previzibil, Marcel Luca o aplică în prozele sale cu instrumente adecvate la subiect şi personaj. Există violenţă în sf-ul lui Marcel Luca, temperată de inteligenţa personajelor şi de schimburile lor de replici, miza fiind totdeauna stingerea conflictului, cu păstrarea clară a opţiunilor morale. Departe de tezismul anilor ’50 şi de supradimensionarea metaforică a anilor ’60, Marcel Luca, deşi scrie sf, are un aer proaspăt de verosimil, el prefigurează în anii ’70 cele mai bune proze sf „realiste“ ale anilor ’80. Există, deci, „un stil Marcel Luca“, de care o istorie regională a literaturii române sau o istorie de gen a literaturii române trebuie să ţină cont...

prezentare preluată din
http://www.observatorcultural.ro/

SFada cu literatura. 40 de ani de sf „în grai bănăţean“ – Marcel Luca

Cătălin BADEA-GHERACOSTEA
2013

MARCEL LUCA
TACTICĂ
ŞI
STRATEGIE

CUPRINS

TACTICĂ ŞI STRATEGIE

Forţa Intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora (convenţională): 0

Comandantul Dyrn, şeful celei mai redutabile unităţi de luptă a Federaţiei, se afla într-o dilemă pe care, de altfel, o prevăzuse încă din momentul în care primise ordinul de a supraveghea, îndeaproape, activitatea inamicului potenţial. Acesta din urmă, numit convenţional Ţinta „Q”, îşi etala ameninţător carcasa romboedrică pe miile de monitoare ale navei federale cu o claritate ce invedera distanţa incredibil de mică, de numai o mie cinci sute de milioane de kilometri, la care se afla. În jurul mesei ovale din sala de operaţiuni, în picioare, ofiţerii din statul major al comendantului Dyrn îşi ascultau cu maximă atenţie şeful care le expunea concluziile desprinse din analiza pe care tocmai o efectuase:

— Domnilor, din punct de vedere academic, teoretic, soarta noastră, ca şi a inamicului, desigur, este pecetluită! Fără să mai intru în amănunte, vă reamintesc faptul că premisele care, potrivit doctrinei militare naţionale, stau la baza unui conflict direct, nemijlocit, între forţa noastră de şoc şi cea a Imperiului, au fost, în mod regretabil, realizate... Potrivit preceptelor noastre politico-militare - şi analiştii noştri susţin că acestea sunt însuşite întru totul şi de adversar -, maşini de război de puterea celei în care ne aflăm au un scop eminamente

defensiv, prezenţa lor dincolo de frontierele recunoscute însemnând o provocare insuportabilă pentru adversar. Deplasarea, poate întâmplătoare, a imperialilor în direcţia sistemului planetar al stelei Hecube, a fost interpretată de factorii de decizie ai Federaţiei ca o intenţie de a ne pune în faţa unui fapt împlinit, prin luarea în stăpânire a acestui teritoriu periferic, situaţie în care, pe baza principiului reciprocităţii, am fost siliţi să întreprindem o acţiune similară...

Forţa Imperială de Şoc „Alpha” Ora: 0:06

Excelenţa Sa generalul-baron Pancratius, membru al Casei Militare Imperiale, continua să-l agaseze pe bătrânul comandor Knapp, şeful Forţei Imperiale de Şoc „Alpha”, în timp ce-şi sorbea plescăind băutura uşor alcoolizată:

— Dumneata, comandorule, eşti militar de profesie. Buuun! Eşti căpitanul navei. E limpede! Iar eu, eu sunt aici un fel de terchea-berchea, care, în numele Împăratului, trebuie să-ţi sfinţesc ordinele...

— Domnule general! ripostă întunecat Knapp.

— Nici-un „domnule general”! Ştiu foarte bine că mă consideraţi cu toţii un general de operetă. Poate că asta şi sunt! Numai că eu, cu toate că am ceva peste vârsta dumitale, dracu’ ştie de ce, dar n-am nici un chef să crăp la ordinul unor computere, fie ele chiar mai înţelepte decât Majestatea Sa... Comandorul îşi ridică pe jumătate silueta prelungă din fotoliu şi-şi plecă în semn de respect capul încărunţit.

— Domnule baron, zise el, sunt dezolat, dar principiile moderne ale ştiinţei militare, ale strategiei

însuşite de Guvernul Majestăţii Sale, nu ne oferă nici o altă soluţie în împrejurările de faţă.

— De ce, mă rog? întrebă cu falsă naivitate baronul, sorbindu-şi ultima picătură din pahar. De ce nu ne-am retrage, încetişor, îndărăt? În fond, nici nu ne propusesem să ajungem până aici!... Comandorul, pocnindu-şi degetele uscăţive, aruncă o privire piezişă spre imaginea piramidală a Ţintei „W” federale, care plutea ameninţătoare în centrul ecranului din faţa sa şi încercă să se facă înţeles:

— Nici noi, nici ei, nu ne putem retrage, Excelenţă! Fiecare ştim că aceasta ar însemna, pentru cel ce rămâne, câştigarea unui avanpost care, fortificat prin utilizarea resurselor de materii prime locale, poate deveni o nouă frontieră, mai inexpugnabilă, mai îndepărtată ca ipotetic teatru de bătălie de teritoriul naţional şi putând astfel trezi apetitul pentru un atac prin surprindere...

Din mesajul adresat Naţiunii Federale de către Preşedinte Ora: 0:11

„Escaladarea practicată de Imperiu cu o consecvenţă criminală a adus statele noastre în pragul confruntării iminente. Două unităţi strategice de şoc se află, în acest moment, faţă în faţă, mult prea aproape pentru a se mai putea desprinde. Conştient de situaţia gravă în care se află pacea Universului civilizat, am utilizat Telefonul Hiperspaţial, intrând în legătură directă cu Primul Ministru al Guvernului Imperial...”

Din mesajul adresat popoarelor Imperiului de către Primul Ministru al Guvernului Majestăţii Sale Ora: 0:18

„...I-am declarat Preşedintelui că, în circumstanţele actuale, ne este imposibil să ne retragem, un asemenea gest echivalând cu recunoaşterea unei inexistente slăbiciuni...”

Forţa Intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora: 0:20

Înconjurat de ofiţerii săi, zvelţi şi taciturni ca şi el, comandantul Dyrn implementa la simulatorul de jocuri de război programul care concentra ultimele informaţii culese de unităţile de cercetare. . Să decelăm împreună, domnilor, noile elemente care ar putea modifica opţiunile noastre tactice în aria operativă... Sistemul planetar al stelei Hecube se desfăşura modest pe harta holografică. În jurul astrului se roteau două planete mijlocii, Deiphobus şi Creusa, iar dincolo de ele o centură firavă de asteroizi, între care doar unul, Antiphus, un bloc de stâncă stearpă cu diametrul unghiular de vreo opt sute de kilometri avea o oarecare semnificaţie. Iar în extremităţi, pluteau cele două arsenale autonome, mobile şi inteligente, trezorerii ale unor fantastice surse de enrgie, monstruoase cazemate ale spaţiului, rodul geniului, eforturilor şi mândriei a două superputeri galactice...

Forţa Imperială de Şoc „Alpha” Ora: 0:24

Plimbându-şi nasul mare, coroiat, pe deasupra paharului, pentru a nu-i scăpa nimic din buchetul

băuturii verzui, generalul-baron Pancratius privea cu ochi critici manevrele comandorului Knapp la simulator.

— Ah, aceste Kriegspiele! bombăni el. Mi-erau nesuferite şi la Academia de Război... Celălalt nu păru să-l audă. Studia concentrat harta pe care erau vizualizate traiectoriile vectorilor purtători de energie anihilantă, în dinamica previzibilă a unui atac prin surprindere asupra Ţintei „W”. În cele din urmă oftă descurajat şi întoarse capul pleşuv spre baron.

— N-avem nici o şansă, Excelenţă! Am putea, eventual, bene-ficia de satisfacţia de a-i vedea pulverizându-se, dar n-am putea savura evenimentul mai mult de nouăzeci - o sută de secunde înainte de a fi, la rându-ne, loviţi... Baronul dădu peste cap ultimul deget de băutură şi, cu paharul gol în mână, se apropie de harta care părea că-şi trăieşte viaţa sa proprie în mişcarea lentă, aparent contradictorie, a corpurilor cereşti ce o alcătuiau.

— Deci ne batem şi pierim nu pentru rudimentul ăsta de sistem planetar, ci pentru a satisface şi împlini întocmai axiomele stabilite de strategii noştri de cabinet, grefaţi pe computerele Ministerului de Război!

— Nu se poate altfel, domnule general! Şi adversarii noştri gândesc la fel... Baronul nu-i răspunse. Îşi aşeză mohorât paharul gol pe o consolă laterală şi-i luă comandorului din mână bagheta delicată de activare, fixându-i la întâmplare capătul pe silueta efemeră a lui Deiphobus. Pe monitorul principal începură să se înşiruie, indiferente, datele ce rezumau principalele caracteristici ale planetei: diametrul ecuatorial, durata rotaţiei, volumul, densitatea, masa, acceleraţia gravitaţională la

suprafaţă... Generalul-baron Pancratius deplasă bagheta în dreptul următoarei planete, albastra Creusa. Ecranul monitorului recupera cu hărnicie informaţiile, mereu reînoite, stocate în circuitele memoriei computerelor de investigare: diametrul ecuatorial, durata rotaţiei, magnitudinea, albedoul, componentele de bază ale atmosferei, iar în cele din urmă, menţiunea - activitate radio: INTENS? (origine artificială)...

— Ei, ce spui, comandorule?! Ce poate să însemne asta? Cel întrebat examină concentrat valorile care exprimau noua situaţie, ceru confirmarea funcţionării ireproşabile a analizoarelor spectrale multi-canal, apoi răspunse:

— Creusa este locuită! Însă, e limpede, băştinaşii sunt nişte primitivi, aflaţi abia la începutul erei tehnologice...

Din Declaraţia Solemnă a Guvernului Imperial Ora: 0:31

„Conştient de răspunderile ce-i incumbă în calitate de putere civilizatoare, Imperiul ia sub înalta sa protecţie populaţia planetei Creusa, asumându-şi din acest moment toate obligaţiile şi drepturile ce decurg din acest act, conform normelor recunoscute ale Dreptului Intergalactic...” Din Declaraţia televizată adresată Naţiunii Federale de către Preşedinte Ora: 0:35

„În consens deplin cu principiile democratice care, conform Constituţiei, stau la baza politicii noastre intergalactice, declarăm nul şi neavenit actul unilateral, abuziv, de luare în posesiune a planetei Creusa de către imperiali. Pentru a demonstra

hotărârea noastră fermă de a ne opune în mod activ tendinţelor hegemoniste, precum şi capacitatea de a răspunde forţei prin forţă, am ordonat distrugerea demonstrativă a asteroidului Antiphus!...”

Forţa Intergalactică de descurajare nr. 1 Ora: 0:38

Instalat în fotoliul de luptă, comandantul Dyrn, secondat de principalii săi colaboratori, aştepta, fără a lăsa să se întrevadă cea mai mică emoţie, rezultatul salvei ordonate. În faţa lui, planetoidul stingher părea înlănţuit în caroiajele roşii şi verzi care îl încadrau în vizoarele lansatorului hiperspaţial.

— Reconversiune temporal-materială a vectorului în punctul prevăzut! se auzi din difuzoare vocea şuierată a şefului artileriei. Simultan cu cifrele numărătorii inverse ce se succedau alerte pe monitoare, se făcu auzită şi vocea melodioasă, feminină, a computerului: „Nouă, opt, şapte... zero. Ţintă lovită!” O străfulgerare de o clipă, înlocuită apoi de o pată lăptoasă, a cărei luminiscenţă scădea pe măsură ce, în expansiunea sa, norul de mici fragmente de rocă, gaze şi cristale de gheaţă se disipa cu repeziciune în spaţiu. Antiphus nu mai exista... Forţa Imperială de Şoc „Alpha” Ora: 0:43

— Observaţi, Excelenţă, că inamicul, exprimându-ne în termenii jocului de şah, a făcut prima mutare, adoptând tactica „pământului pârjolit”!

— Înţeleg atunci, comandorule, că noi urmează să capturăm piesa următoare...

— Exact, domnule baron! Deiphobus!...

Forţa intergalactică de Descurajare nr. 1 Ora: 0:51

Cu tonul profesoral pe care îl aborda întotdeauna în momentele de tensiune, comandantul Dyrn se adresă ofiţerilor din statul său major:

— Este evident pentru oricine, domnilor, că descoperirea acestui sistem planetar periferic a adus o atingere serioasă echilibrului strategic iniţial. Pentru recuperarea acestuia se impun, în mod logic, un număr restrâns de soluţii menite să asigure succesul prin păstrarea, cu orice preţ, a iniţiativei tactice. Analiza situaţiei rezultate din distrugerea asteroidului Deiphobus de către imperiali, întreprinsă potrivit exigenţelor schiţate mai înainte, a determinat în mod firesc obiectivul asupra căruia ne vom concentra acum atenţia: planeta Creusa! În consecinţă, domnilor, poftiţi la posturile dumneavoastră de luptă!...

Forţa Imperială de Şoc „Alpha” Ora: 0:59

În timp ce privea imaginea Creusei aflate în plină dezintegrare, cu paharul aproape gol în mâna-i uşor tremurătoare, baronul Pancratius îi spuse, cu tristeţe nedisimulată, generalului Knapp:

— Vezi, comandorule... Ai zice că e posibilă şi o predestinare onomastică! În mitologia greacă există un episod care relatează despre noaptea incendierii Troiei, noapte în care au pierit Antiphus, Deiphobus şi Creusa, copiii Hecubei, soţia regelui Priam... Nu ţi se pare ciudată asemănarea cu evenimentele la care participăm? Comandorul Knapp se întoarse surprins spre baron şi răspunse oarecum stânjenit:

— Eu sunt un soldat de profesie, Excelenţă. Timpul nu mi-a îngăduit să am şi preocupări

culturale, umaniste... Dar, dacă îmi îngăduiţi, v-aş întreba: ce s-a întâmplat cu Hecube?

— A căzut în mâna lui Odysseus ca pradă de război, apoi, mai târziu, şi-a găsit moartea în valurile mării... Comandorul Knapp medită câteva clipe, după care păru că-şi regăseşte echilibrul său dintotdeauna, de soldat, pentru că exclamă aproape triumfător:

— Evoluţia operaţiunilor militare în curs impune, Excelenţă, soluţii tactice care modifică oarecum sfârşitul legendei dumnea-voastră. Hecube, de astă dată, va pieri împreună cu copiii săi!

— Vrei să spui că urmează, acum, distrugerea astrului?!

— Exact, domnule baron! De altfel, nici nu mai are pentru cine străluci şi, în felul acesta, s-ar putea elimina însuşi fondul diferendului. Echilibrul strategic ar fi refăcut prin revenirea la ceea ce se numeşte „statu-quo ante bellum”... Baronul goli dintr-o singură înghiţitură conţinutul recipientului veşnic la îndemână şi strigă cu iritare în glas:

— Ah, tactica şi strategia asta!

— Excelenţă! exclamă neliniştit comandorul Knapp.

— Bine, bine... Să admirăm atunci cum piere o stea, dacă aşa o cer regulile jocului!”

Din cuvântarea rostită un an mai târziu, la deschiderea cursurilor Academiei Federale de Război, de către noul decan, generalul comandant şef de armadă spaţială Dyrn

„...Vă veţi însuşi totodată, domnilor, noile concepte care fundamentează doctrina noastră militară, în lumina ultimelor cuceriri ale artei militare contemporane. Între acestea prevalează, desigur,

conceptul potrivit căruia principalul scop strategic îl constituie păstrarea intactă a potenţialului nostru ofensiv. Printre mijloacele tactice, domnilor studenţi, care pot satisface acest scop, distingem, pe de o parte, tactica evitării confruntării directe, nemijlocite, cu inamicul, iar pe de altă parte, tactica distrugerii totale a corpurilor materiale semnificative din teatrul de război considerat... În lumina acestor cuceriri ale ştiinţei militare, în viitor s-ar putea lua în considerare nimicirea preventivă a tuturor sistemelor stelare periferice, pentru a pune între noi şi inamicul potenţial un spaţiu de manevră pustiu, cunoscut din vechime sub termenul de „ţară a nimănui”...

O ştire difuzată de Agenţia Intergalpress

„Din surse apropiate Casei Militare Imperiale, se relatează faptul că generalul-baron Pancratius, fost împuternicit al Majestăţii Sale pe lângă generalul Knapp, comandorul Forţei Imperiale de Şoc „Alpha” în timpul incidentului din zona Hecube, a fost, se pare, discret desărcinat din toate funcţiile, impunându-i-se totodată şi domiciliu forţat la una din reşedinţele sale. Se crede că aceste măsuri au fost instituite ca urmare a iritării trezite la Curte de obstinaţia cu care baronul Pancratius s-a cramponat în a adăuga la titlurile sale nobiliare şi pe cel de ULTIM SUPRAVIEŢUITOR AL PLANETEI CREUSA...”

MESAGERUL

Uriaşa navă a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spaţiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva la periferia galaxiei, departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea ca o oază a vieţii în mijlocul dezolantului deşert inter-galactic. Închişi în carapacea de metal, supravieţuitorii Marelui Cataclism aşteptau răbdători ca succesiunea generaţiilor să le redea vigoarea trupurilor ofilite şi voinţa unei noi renaşteri. În clipa când alarma aparatelor de veghe vesti apropierea rachetei minuscule, sufletul drimfilor se umplu de bucurie şi speranţă. Sperau că aceasta ar putea fi mesagerul unei alte civilizaţii capabile să le ofere şansa existenţei viitoare. Yoo conectă o baterie de fluxuri sinergice şi tractă, cu atenţie, micuţa navă la prizele debarcaderului principal. Miile de drimfi urmăreau cu emoţie cercetarea pe care o efectuau, cu precauţie, roboţii exteriori. Sistemul de declanşare al unei trape de acces fu desluşit cu uşurinţă şi Yoo, conducătorul, dădu dezlegare cercetaşilor să pătrundă în interior. În cochiliile lor, drimfii înregistrau descumpăniţi imaginile unor maşini fără viaţă, în care panouri legate prin cabluri multicolore şi mecanisme ciudate luceau stins sub ochiul palpatoarelor telepatice. Yoo gândi către ceilalţi: „Nu vă pierdeţi cumpătul! Vom afla de unde vine...”, iar roboţii înregistrară aproape instantaneu prezenţa unei embleme metalice pe care erau imprimate siluetele a două fiinţe bipede, deasupra unei hărţi stelare. Uluiţi, nesăţioşi, cercetau

cu toţii însemnele venite de departe şi, treptat, în vălmăşagul de mesaje telepatice, Aaiy, urmaşul lui Yoo, un copil aproape, se făcu întâiul înţeles, gândind pentru toţi cu nestăvilită bucurie: „Mesagerul vieţii ne vine de pe planeta a treia a stelei galbene! Nu suntem singuri! Nu mai suntem!...” Din micul compartiment în care pătrunseseră, roboţii nu puteau răzbate mai departe. Mai bine de jumătate din corpul navei străine părea un bloc compact, monolitic, fără fisuri, fără conexiuni la motoarele de mult timp nefolosite sau la compartimentul frontal al aparaturii de navigaţie. Şi tot Aaiy fu acela care dădu viaţă gândului bănuit de toţi drimfii: „Racheta aceasta transportă adevăratul mesaj într-o cuirasă care-i asigură existenţa în timp şi spaţiu... Datoria noastră este să-i aflăm conţinutul!” Un murmur stăruitor de gânduri aprobatoare îl hotărâră pe Yoo, conducătorul, să pregătească detaşarea şi introducerea în interiorul navei lor a misteriosului cilindru. În cele din urmă, în vasta încăpere a Ceremoniilor Esenţiale, miile de cochilii de toate culorile ale poporului drimfilor înconjurară, plutind, platforma ce susţinea greoiul conteiner sosit de departe. Un semnal scurt şi doi roboţi începură secţionarea blindajului oval. În timp ce plasma muşca anevoie din carnea oţelului necunoscut, Yoo-conducătorul le inducea în gând celorlalţi, cu emoţie şi dăruire, înălţătorul Imn al Înţelepciunii Universale: „Raţiunea triumfă! Peste genuri, punţi între lumi făureşte...” Când cedă şi betonul extradur aflat sub straturile de aliaje metalice, în numai câteva clipe, în timp ce doar Aaiy mai gândea stingher şi fals referenul Imnului, drimfii înţeleseră ce se află în pântecul enigmaticului mesager. Înţeleseră şi apoi încetară de a mai fi, cu

trupurile prefăcute în gelatină tremurătoare sub cochiliile lor colorate, loviţi crunt de radiaţiile de care încercaseră zadarnic să se apere fugind tocmai din centrul galaxiei şi născocind noi şi noi filtre antiradiante. Uriaşa navă a drimfilor plutea tăcută în imensitatea spaţiului. Plutea sau, am putea spune, stătea suspendată undeva, departe de roiurile de stele dintre care se desprinsese, plutea închizând în interiorul ei, pentru o veşnicie poate, câteva tone de deşeuri radio-active ale fiinţelor bipede de pe planeta a treia a stelei galbene.

„CAROLINE PROJECT”

„Şi iată încă una din multele întâmplări ciudate din categoria celor descrise până acum. Ea a fost consemnată cu multă concizie, dar mai ales cu neşovăitoarea convingere a martorului ocular, de către călugărul Pedro Callego în raportul său informativ adresat Curiei papale, în timpul pontificatului lui Paul al III-lea Farnese. În principal, el descrie peripeţiile expediţiei lui Hernando de Soto, continuată după moartea acestuia de către Luis Moscoso de Alvarado, o expediţie care, desfăşurată fiind între 1539 şi 1543, constituie prima explorare cuprinzătoare a zonei meridionale a actualelor State Unite. După întoarcerea în „Noua Spanie”, din care pleacă apoi spre Cuba, unde stă mai bine de un an, părintele Callego relatează cum, îmbarcându-se la sfârşitul lunii martie 1545 pe galionul „Santa Maria del Pilar” cu destinaţia Europa, o violentă furtună, iscată din senin, la numai două zile de la plecare, a purtat vasul câteva sute de leghe nord-vest de insula Espa?ola. În seara zilei de 29 martie, la câteva ceasuri după ce furia vântului se domolise, aproape imediat după ce luaseră noul curs pentru corectarea derivei, marinarul de veghe pe gabia arborelui principal vesti apariţia unei lumini galbene, pâlpâitoare, undeva în prova navei. Urcat degrabă pe punte, căpitanul don Miguel de Vallejo hotărî în cele din urmă continuarea drumului, în pofida nemulţumirii evidente a echipajului, reacţie firească pentru vremurile acelea când în minţile oamenilor apele nesfârşite ale oceanului erau populate de

animale fabuloase, înfricoşătoare. Ajunşi, totuşi, la locul cu pricina, au pescuit din apele încă frământate de hulă o ciudată făptură omenească agăţată de un fel de geamandură prevăzută cu un felinar uimitor, în interiorul căruia se rotea, fără zăbavă, un ochi luminos. Omul cules dintre valuri trăia, dar părea să fie pe moarte. Îmbrăcămintea sa trezi nespusă uimire în rândul marinarilor: era albă-strălucitoare şi nu părea să fie o ţesătură obişnuită, căci, cu toată moliciunea ei, avea ceva din luciul şi rezistenţa unei folii metalice. Apoi, era croită dintr-o singură bucată ce se despica doar între gât şi pântec, de-a lungul a două rânduri de dinţi de argint, iar pieptul, în partea stângă, era împodobit cu un text ciudat, fără sens, chiar dacă literele din care era alcătuit păreau să semene cu cele din alfabetul latin. Pe braţe, necunoscutul purta brăţări ce susţineau boluri luminoase de sticlă în care felurite semne verzui apăreau şi dispăreau în fiecare clipă. Căpitanul porunci să fie transportat în cabina sa, unde zile în şir, împreună cu călugărul Callego, a încercat să-l aducă în simţiri pentru a rosti măcar câteva cuvinte, care poate i-ar fi făcut să înţeleagă cine este, de unde vine, din ce seminţie se trage... Toate străduinţele au fost zadarnice, căci omul muri în cele din urmă. A fost dezbrăcat şi cusut într-un sac de cânepă şi, după o scurtă rugăciune, fu lăsat să alunece, potrivit obiceiului marinăresc, pe o scândură înclinată, înspre adâncurile Atlanticului. Peste trei săptămâni, „Santa Maria del Pilar” ancora la Sanlúcar de Barrameda. Veşmintele necunoscutului pescuit în ocean, precum şi uimitorul felinar care continua să-şi rotească ochiul gălbui, fără odihnă, închise de-acum într-o ladă ferecată şi sigilată, plutiră

în sus pe Guadalquivir spre Sevilla, unde poposiră în beciurile Sfântului Oficiu. Acolo au şi fost îngropate în cele din urmă, din ordinul Marelui Inchizitor, după ce cercetarea împrejurărilor în care fuseseră găsite a luat sfârşit, iar căpitanul don Miguel de Vallejo, cu mare greutate, a reuşit să se disculpe pentru faptul că organizase o „înmormântare creştinească” unei fiinţe care, dacă nu era un demon azvârlit din ceruri, era cu certitudine un păgân, un eretic din adâncurile ţinuturilor ce, „in Anno Domini” 1545, erau încă nesupuse Majestăţii Sale Prea Catolice. Cât despre copia înscrisului misterios, ea a fost ştearsă din toate procesele verbale, căci fără nici o îndoială, acesta era un text magic, inspirat de însuşi în veci blestematul Belzebut...”

James Barrett sfârşi de citit textul atât de familiar, o dată ce-i era el însuşi autorul, uimit însă din cale-afară să-l regăsească xerografiat pe o hârtie purtând în colţul din stânga sus sintagma Strict confidenţial, deasupra antetului unuia din serviciile cele mai discrete ale Departamentului Apărării.

— Mărturisesc, domnule Stimson, că nu înţeleg...

— E firesc să fiţi contrariat, interveni repede bărbatul lung şi slab, aflat în fotoliul din dreapta măsuţei joase, rotunde, pe care se aflau paharele cu benedictină. Vedeţi, dumneavoastră sunteţi un scriitor şi un om de ştiinţă cunoscut... S-ar fi cuvenit, desigur, să vă fi solicitat o întrevedere conform uzanţelor noastre, hmm... mondene, stabilind telefonic o întâlnire pentru un dejun de afaceri la unul din restaurantele din oraş... Barrett zâmbi:

— Dar cum, uneori, afacerile dumneavoastră sunt... strict confidenţiale...

— Exact! Confidenţiale şi foarte, foarte presante! Stimson îşi pipăi ochelarii cu rame de aur, subţiri, rotunzi, apăsându-i la rădăcina nasului voluminos şi puternic şi continuă, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— În baza informaţiilor culese despre dumneavoastră - ce să-i faci, este o formalitate curentă şi necesară într-o activitate ca a noastră... - s-a ajuns la concluzia că sunteţi un cetăţean loial, un bun american, fapt care ne-a determinat...

— O clipă! James Barrett zâmbi larg şi în ochii săi albaştri undui o sclipire maliţioasă. Sunt, fără îndoială, un bun cetăţean american, doar în măsura în care nu apreciaţi loialitatea cuiva după criteriile, cândva la modă, ale lui MacCarthy... Dacă tot mi-aţi scotocit prin existenţă, ştiţi, desigur, care a fost atitudinea mea faţă de hecatomba din Vietnam şi că, astăzi, nu-mi economisesc muniţia când e vorba de a critica Administraţia pentru lipsa de voinţă şi sinceritate în problemele dezarmării nucleare... Stimson îl privea de după lentilele ochelarilor săi cu atenţie politicoasă, curtenitoare chiar, dar o anumită nervozitate i se putea ghici după felul în care stinse ţigara abia începută, întrerupându-l:

— Noi ne preocupăm de asigurarea apărării naţionale a Statelor Unite, pe care o privim ca o misiune permanentă, neconjuncturală, deci şi criteriile noastre referitoare la conţinutul noţiunii de loialitate nu pot coincide cu cele ale unor oameni ce apar şi dispar meteoric pe firmamentul vieţii noastre politice!... Pe faţa smeadă, frumoasă, a celuilalt, se accentuă grimasa de scepticism, pe care însă înaltul funcţionar o ignoră cu diplomaţie:

— Încă un pahar?... Ei bine, vă solicităm colaborarea, domnule Barrett, într-o problemă de al

cărei caracter ultrasecret vă veţi da seama de îndată. Pentru început, aş dori să-mi spuneţi dacă aţi putut citi cu ochii dumneavoastră raportul original al acestui călugăr, Pedro Callego.

— Da, l-am văzut în timpul călătoriei de documentare efectuate acum trei ani la Biblioteca Vaticanului. Pe nesimţite, vocea lui Stimson căpăta accente metalice, iar scriitorul avea senzaţia tot mai neplăcută că e supus unui interogatoriu:

— Aţi ştiut de existenţa lui din vreo sursă oarecare? A mai fost citat sau rezumat de altcineva până acum?

— ...Nu! În mod sigur, nu! Documentarea am făcut-o ca trimis al Universităţii Princeton, în vederea realizării unui studiu privind anvergura penetrării spaniole la nord de Rio Grande... Manuscrisul l-am găsit întâmplător, era sigilat, de unde deduc că nu fusese citit de nimeni până la mine. Stimson se întoarse într-o parte şi luă în mână o filă albăstrie de pe biroul aflat în spatele său, căută din ochi un pasaj, apoi întrebă:

— E vorba de manuscrisul MW-846.283?

— Nu mai ţin minte, s-ar putea... Am însă un fişier, pe computer, unde e notat cu siguranţă, aşa că am să vă pot comunica dacă aceasta e cota de evidenţă.

— Nu! Nu e necesar, ştim că e exactă. Funcţionarul umplu încă o dată paharele prelungi de cristal, sorbi cu precauţie şi continuă:

— Domnule Barrett, conduc de un număr de ani activitatea de protejare a celui mai mare proiect în domeniul apărării din câte au existat până acum: Caroline Project! Nu există nici o altă tentativă umană similară. Realizarea lui va însemna asigurarea unei securităţi naţionale ab-so-lu-te! Posibilitatea de

a fi atacaţi cu arme convenţionale, chimice, bacteriologice, geofizice sau nucleare va fi, practic, exclusă! Din momentul în care Proiectul Caroline va fi finalizat, vom fi primii care vom cere dezarmarea generală şi totală, fără nici un fel de reticenţe... James Barrett îşi încrucişă picioarele şi-şi aprinse o ţigară, vădit neimpresionat, îngăduindu-şi chiar un zâmbet aproape batjocoritor:

— Cred, o dată ce acoperiţi proiectul ăsta cu atâta grijă, că este vorba de o super-supra-armă care va elimina în mod firesc tot ce cunoaştem până acum în materie, aşa cum arma de foc a eliminat măciuca! Sunteţi probabil pe cale să născociţi o măciucă superlativă, capabilă să strivească nu numai ţeasta umanităţii, cum e posibil în prezent, ci întreg universul...

— Ei, nu-i chiar aşa! Poate nu m-aţi înţeles, poate nu trebuia să vă fac, totuşi, cunoscută importanţa problemei în discuţie.

— Mă socotiţi, acum, mai puţin loial?

— O, nu! De altfel, loial-neloial, de-acum sunteţi vârât în această afacere. Dacă nu colaboraţi, vă mărturisesc, iată, cu toată sinceritatea, veţi dispărea pur şi simplu. Nu putem îngădui ca miliarde de dolari să se ducă pe apa sâmbetei sau ca o prioritate strategică fantastică să fie anulată de dragul frământărilor sufleteşti ale unui individ! Mă înţelegeţi?

— Perfect, domnule Stimson.

— O.K.! Există premise ca secretul atât de bine păstrat până acum să fie deconspirat sau, la fel de grav, să fie intuit. Manuscrisul de care v-aţi folosit, rezumându-l, este o cheie şi, atunci când analiştii

serviciilor noastre au aflat de el citindu-vă cartea... Celălalt îl întrerupse mirat:

— E adevărat, aşadar, că citiţi toţi munţii ăştia de cărţi de anticipaţie, de science fiction?!

— Evident! Idei dintre cele mai fantastice, examinate cu seriozitate şi competenţă, se pot dovedi materializabile. Cum eram pe cale să vă spun, manuscrisul iniţial, de bază, a dispărut! Agentului nostru trimis imediat să-l sustragă i-a fost imposibil să-l găsească.

— S-ar fi putut rătăci! Într-o bibliotecă atât de vastă cum e cea de la Vatican, e imposibil să mai fie regăsit un manuscris rătăcit, altfel decât cu totul întâmplător. Pus din greşeală în alt loc decât cel indicat de catalogul sistematic, n-ai cum să-l mai identifici...

— Mda... să admitem. Dar dacă a fost sustras? Sau, admiţând că e rătăcit doar, dacă va fi regăsit în următorii doi-trei ani de exact cine nu trebuie să-l cunoască? În fine... Vă informez că, aproape imediat după apariţie, cartea dumneavoastră a început să fie vânată pretutindeni de oamenii noştri, în încercarea de a recupera toată ediţia. Va trebui să ne predaţi chiar şi volumele pe care le mai aveţi pe acasă, fişele de documentare, manuscrisul, într-un cuvânt, totul!

— Ia te uită! Şi editorul meu care mă felicita mai zilele trecute pentru epuizarea integrală a tirajului şi-mi făgăduia chiar o nouă... Stimson zâmbi:

— Vor apărea câte ediţii doriţi, cu o mică omisiune: paginile 411-412! Dar să revenim la oile noastre, de fapt la principala dumneavoastră misiune. James Barrett se foi enervat în fotoliul său:

— Observ că m-aţi înrolat deja, fără a-mi cere consimţământul. Nu m-ar mira să am şi vreun

indicativ, aşa... ca în filmele cu James Bond, de pildă... X-007! Stimson tuşi politicos:

— De nevoie, domnule Barrett, de nevoie! Şi trebuie să luaţi lucrurile aşa cum sunt... Mâine chiar, veţi lua avionul spre Madrid, de unde vă veţi deplasa la Sevilla.

— Dumnezeule! Sper că nu-mi cereţi să asasinez pe cineva acolo, în buna tradiţie a... modului de viaţă american.

— Nu vă neliniştiţi. Pentru astfel de acţiuni avem... hmm... specialişti de înaltă calificare. Cât despre dumneavoastră, acoperit excelent de titlul universitar, veţi conduce, sub pretextul unor cercetări academice, o echipă însărcinată să găsească lada în care se află obiectele vestimentare ale celui pescuit din valuri de galionul Santa Maria del Pilar. Scriitorul îşi aprinse o nouă ţigară şi, cu ochii la scrumul alb ce masca incandescenţa jarului, întrebă cu vocea parcă răguşită:

— Deci aveţi motive temeinice să credeţi în existenţa acelei fiinţe misterioase?!...

— Acest fapt trebuie să fie neesenţial pentru dumneavoastră. Ceea ce trebuie să vă reţină atenţia e faptul că noi ştim cu precizie acum că lada există şi pentru nimic în lume conţinutul ei nu trebuie să fie văzut de cineva. Aveţi o misiune de acoperire. Autorităţile spaniole nu vor fi informate în legătură cu ceea ce căutăm noi de fapt. O dată găsită, lada va fi transportată în Statele Unite în cel mai strict secret şi, reţineţi vă rog, fără să fie deschisă! Vă mai pot oferi un pahar de benedictină?

*

Clădirea la vederea căreia, în urmă cu mai bine de patru sute de ani, trecătorii Sevillei grăbeau pasul cu

inima palpitând de teamă şi curiozitate totodată, se înălţa sumbră, dar lipsită de măreţie, în centrul oraşului vechi, pe Victoria Real. De peste o săptămână, cei unsprezece los americanos desfăşurau o activitate atât de laborioasă şi de susţinută, încât părintele canonic Juan Egas, supraintendentul aşezământului, nu mai prididea în încercarea lui de a face faţă tuturor solicitărilor. Ochii în care sclipeau luminile unei inteligenţe superioare, nasul coroiat, fruntea înaltă, zbârcită şi pătată, încununată cu părul argintiu şi rar al tonsurii, ca şi trupul firav de ascet ce i se ghicea sub rasa cenuşie, trimiteau gândul în mod bizar nu la imaginea clasică a călugărului catolic, ci la cea a unui înţelept israelit din vremurile de demult, dinaintea alungării evreilor din Spania. Bătrânul era mai tot timpul în preajma lui James Barrett dintr-o solidaritate a erudiţiei, ghicindu-l cel mai aproape de înţelegerea spiritului textelor latineşti îngălbenite şi colbuite din austera bibliotecă a fostei mănăstiri de călugăriţe, ce purtase mai întâi hramul Sfintei Engracia şi doar mai apoi, după aproape două sute de ani, devenise temuta reşedinţă a Sfântului Oficiu al Inchiziţiei din Sevilla. La început, părintele Juan crezuse, în baza autorizaţiilor prezen-tate de străini, că aceştia vor face o cercetare exclusiv arhivistică, dar înţelese apoi că se înşelase. Vânzoleala ce o stârnea echipa zgomotoşilor americani, cu trecerile ei repetate prin chiliile albe, atenţia ce o acordau lespezilor sălii de consiliu, refectoriului, capelelor absidale şi, mai ales, încăperilor din subsolul construcţiei, îl îndemnau tot mai mult să le iasă în cale prin surprindere, pentru a înţelege ce căutau de fapt... Într-una din zile, pe când urmărea cu privirea de la o fereastră a Bibliotecii

foiala din jurul microbusului introdus în mijlocul patio-ului, întrebă cu vocea lipsită de mirare, în pofida formulării interogative:

— Oare, mister James, la ce folosesc instrumentele acelea ciudate pe care colegii dumneavostră le plimbă deasupra pardoselilor? Americanul, căţărat pe o scară mobilă, răspunse fără nici o reticenţă în spaniola sa fluentă:

— Detectoare de metal, padre.

— Aşa gândeam şi eu, cu toate că cei care le folosesc mi-au declarat că sunt aparate pentru determinarea unor caracteristici constructive ale clădirii... De fapt, mister James, ce caută colegii dumneavoastră?

— Nu-mi sunt colegi, padre.

— Vă rog să mă iertaţi... Concetăţenii dumneavoastră.

— O ladă ferecată, din vremurile conquistei... Bătrânul părăsi fereastra şi veni la picioarele scării metalice, privind în sus, astfel încât oaspetele său avu impresia că îi caută cu obstinaţie nu ochii, ci sufletul, pentru a i-l scruta cu de-amănuntul.

— Este vorba de cea sosită în Spania la bordul Santei Maria del Pilar? Scriitorul rămase mut de uimire câteva clipe, apoi, aşezându-se pe coama scării, întrebă şovăitor:

— De unde ştiţi, padre, de toate acestea?

— O, mister James, doar sunt supraintendentul acestui aşezământ de peste patru decenii... În cursul investigaţiilor mele am dat nu o dată peste documentele procesului intentat împotriva căpitanului navei, don Miguel de Vallejo. O bună parte dintre acestea au fost însă furate de un compatriot al dumneavoastră, în urmă cu aproape

trei luni... Faptul acesta m-a pus pe gânduri şi m-a determinat să fac cercetări suplimentare. Acum ştiu chiar locul precis unde trebuie să fie căutată această antichitate ce tulbură liniştea sufletească a atâtor yankei... Dar, oare, e atât de important s-o găsească?

— Nu. Cu o singură condiţie pentru ei: să existe certitudinea că absolut nimenea nu poate da de ea. Însă în lumea noastră, plină de atâtea întâmplări neprevăzute, cine ar avea curajul să afirme aşa ceva? Călugărul îşi mângâie gânditor bărbuţa albă, firavă, şi continuă dialogul, în care amândoi erau interesaţi mai ales de cele nerostite:

— Îmi sugeraţi vreo soluţie, mister James?

— Cred că v-aţi gândit deja la una, padre! Când doi ştiu un lucru, acela nu mai e un secret, spune o zicală, iar secretele, mai ales cele de mari dimensiuni, în zilele noastre sunt generatoare de dezastre...

— Amen! Fără ştirea americanilor care se agitau prin subteranele clădirii, douăzeci şi şase de ziarişti erau prezenţi în sala capitulară a fostei mănăstiri şi, după ce ascultară o scurtă relatare a canonicului Juan Egas referitoare la călătoria navei Santa Maria del Pilar, fură informaţi că vor participa la scoaterea la lumină a cufărului misterios şi-i vor putea cunoaşte conţinutul. Se vedea bine că invitaţii călugărului erau de-a dreptul entuziasmaţi de vestea participării la o astfel de experienţă. „Vom vedea moda extraterestră de acum patru secole!” glumi o tânără reporteră de la Radio Nacional. Întregul grup se îndreptă spre biserica aflată în partea din spate a uriaşului patrulater al mănăstirii, cu intrarea aflată de mult timp în exterior, pe strada San Jeronimo. Păşiră cu toţii în interiorul rece şi auster, îndrumaţi de bătrânul

supraintendent spre latura din stânga. Acolo, la apariţia lor, doi oameni vânjoşi începură să dizloce cu răngi de fier lespezile din faţa unei minunate capele construite din alabastru de Saragosa, în care se afla mormântul unui vrednic Magistru al Ordinului de Alcantara, pierit în secolul XII în luptă cu maurii invadatori... Ziariştii se foiau nerăbdători în jurul celor doi, glumind şi colportând cancanuri specifice breslei, în ţăcănitul sau bâzâitul frecvent al aparatelor de fotografiat şi de filmat care înregistrau progresele săpăturii. După mai puţin de jumătate de ceas, răngile loviră în metal şi, scurt timp după aceea, în emoţia generală, fu scoasă la suprafaţă, destul de anevoios, o voluminoasă ladă ferecată. Nu fără dificultate, două uriaşe lacăte ruginite fură tăiate şi, într-o linişte nefirească, greoiul capac se deschise. Aşezaţi cu toţii, conform dorinţei canonicului Juan Egas, în semicerc, nu mai aproape de trei paşi, primul obiect pe care îl văzură era chiar cel pe care James Barrett îl echivalase cu o baliză marină. O structură biconică de culoare roşie, lungă de circa 1,80 m, cu diametrul maxim, la mijloc, de aproximativ 0,8 m. La una din extremităţi, un girofar îşi rotea spotul gălbui, slab, dar încă vizibil.

— Extraordinar! exclamă copleşit un fotoreporter de la U.P.I. Dacă stă de peste patru sute de ani aici, vă daţi seama că nu foloseşte ceea ce se cheamă o sursă de energie tradiţională... Cu grijă şi cu evidentă teamă, cei doi muncitori ridicară obiectul din ladă şi-l depuseră alături. Bătrânul supraintendent se aplecă şi privi mai bine de un minut interiorul cufărului.

— Mister James, spuse el, veniţi mai aproape! Scriitorul se apropie cu inima strânsă, ca în coşmarurile sale din copilărie, când deschidea în

somn uşi în spatele cărora ştia că îl vor asalta plăsmuiri terifiante. Ziariştii stăteau încă neobişnuit de disciplinaţi, lungindu-şi doar gâturile pentru a înţelege la ce se pot uita cu atâta consternare cei doi. În cele din urmă, călugărul îi invită să treacă pe rând prin faţa lăzii deschise. Pe fundul ei se afla întinsă o salopetă similară celor folosite în activităţile spaţiale. Într-o extremitate se aflau câteva instrumente asemănătoare ceasurilor electronice, vizibil în funcţiune. Însă ceea ce îi copleşea pe toţi, amuţindu-i şi transportându-i într-o stare de perplexitate totală, era vizibilul ecuson din stânga pieptului salopetei, pe care era înscris cu majuscule:

UNITED STATES OF AMERICA
CAROLINE PROJECT
J.C. DOUGLAS.

BROAMBZA, OMUL CAVERNELOR

Broambza, omul cavernelor, ieşi căscând în faţa peşterii pentru a trage o gură din aerul tare, nepoluat, al zorilor istoriei. Ploaia încetase. Soarele se înălţa încet, maiestuos. Stropi mari şi strălucitori alunecau pe verdele crud al ferigilor din faţă la fiecare respiraţie a vântului. Jungla ceţoasă, compactă, care se întindea de la poalele stâncilor până departe, înghiţind orizontul, îşi răspândea cu tot mai multă intensitate efluviile dulceag-înmiresmate ale orhideelor, ale florilor sale ucigaşe. Ţipetele ascuţite ale păsărilor de zi acopereau urletele tot mai rare ale fiarelor nopţii. Broambza îşi strecură unghiile negre sub blana aspră şi sălbatic mirositoare de grizzu ce-i acoperea pieptul năclăit de sudoare şi murdărie şi începu să se scarpine stăruitor, sistematic, gemând de satisfacţie în răstimpuri. Deodată, încremeni. Un freamăt de nelinişte îi străbătu trupul încordat, iar nările se dilatară larg pentru a aspira mirosul de carne friptă ce plutea tot mai distinct peste crestele triste ale stâncilor vineţii. Ca un duh al pietrei, Broambza aluneca în jos neauzit, tălpile sale bătătorite abia atingeau muşchiul albăstrui, rece şi umed. Pătrunse fără ezitare în boschetul cel mai apropiat de ferigi uriaşe, fremătătoare şi, aruncând în lături pietroaiele adunate cu trudă în ajun, avu certitudinea presimţirii care-l copleşise puţin mai înainte: furnici roşii cercetau cu mandibule ascuţite locul în care

ascunsese trompa de mamut. Un urlet de furie feroce acoperi preţ de câteva clipe larma păsărilor, iar tălpile de fier ale omului primitiv zdrobiră neştiutoarele furnici ecitone. Stăpânit de o furie fără margini, dar lucid şi agil, Broambza se căţără din nou până la peştera sa, unde îşi cercetă, gâfâind, armele. Lianele flexibile, care fixau un fragment ascuţit de silex pe un lemn lustruit de îndelungată folosinţă, plesniseră în timpul vânătorii de ieri. Rămânea doar ciomagul ghintuit de noduri aproape simetrice. Broambza îl trecu dintr-o palmă într-alta în timp ce slobozi un nou urlet de furie ce se multiplică lugubru dinspre străfundurile negre, necercetate ale peşterii, apoi ieşi iar la lumina zilei şi, strecu-rându-se o vreme printr-un canion îngust, pătrunse pe platoul vecinilor săi din neamul Zdrinindza. Ascuns în dosul unui bolovan uriaş, surpat de torenţii de pe înălţimi, îl văzu pe însuşi Zdrinindza cum tocmai trăgea de pe focul molcom de vreascuri şi muşchi trompa sa de mamut. Femeia Zdrinindza şi cei doi fii stăteau în apropiere, aşteptând cu ochi strălucitori începerea ospăţului. Cu un urlet prelung, Broambza străbătu cei câţiva paşi ce-l despărţeau de prădalnicul său vecin şi, învârtind în forţă ghioaga deasupra capului, izbi cu sete, zdrobind braţul ce se ridică instinctiv spre apărare. Profitând de uluiala şi durerea celorlalţi, Broambza înşfăcă trompa încă fierbinte şi, înfulecând din mers, o luă la goană înapoi. Când găsi timp să întoarcă privirea, îi zări pe vânjoşii băieţi Zdrinindza urmărindu-l cu securile de silex în mâini. Groaza luă locul furiei şi picioarele îl purtară mai sprintene ca niciodată spre grohotişul dinspre răsărit. Coborând în câmpie, alergând pe lângă liziera pădurii virgine, prin mlaştini care se străduiau parcă să-l oprească cu

orice preţ, auzea tot mai aproape paşii înfundaţi, mormăiturile şi icnetele sacadate ale celor doi urmăritori. În cele din urmă, spre mijlocul zilei, în faţă apăru nesfârşitul şi impenetrabilul gard viu în care se găsea unica întredeschidere: acolo era salvarea! Prăbuşindu-se la picioarele celui care părea să-l aştepte, Broambza era un ghem de muşchi zvâcnitori şi îndureraţi. Omul îl privi cu milă şi-i spuse:

— Pe lângă amenda de zece mii ce-o veţi plăti societăţii noastre de vacanţă, veţi rămâne şi fără slujbă, domnule Broambza! Domnul Zdrinindza este patronul concernului pentru care lucraţi...

LACUL PĂSĂRII WANDOO

Cu puţin înainte de ivirea zorilor, forfota din interiorul bazei aeriene de la Ohopoho păru să se diminueze. Autocisternele lungi, fantomatice în culorile lor de camuflaj, se desprindeau una câte una de prizele de alimentare ale elicopterelor de asalt şi transport şi, purtate de dieselurile ce bâzâiau surd, coborau pe rampele adăposturilor subterane. În aerul rece pluteau aromele dulcege ale mlaştinilor aflate spre sud, în valea Stanley, pe care oamenii adunaţi pe platoul de apel de lângă pista numărul doi le combăteau îngreţoşaţi aspirând fumul aspru al ţigărilor. Exclamaţii şi înjurături rostite în mai multe limbi erau înăbuşite de tropăitul bocancilor grei. Măturând cu farurile ierburile cenuşii, incerte, o maşină de teren se apropia dinspre capătul benzii betonate. Se auziră nişte comenzi scurte, la care, ridicându-şi armele de pe jos şi potri-vindu-şi cu iuţeală accesoriile echipamentului, cei trei sute de bărbaţi încremeniră în cele din urmă în rânduri verzui, compacte. Jeep-ul frână brusc şi parcă lansat de forţa inerţială a smuciturii, Hiena, teribilul colonel Schroeder, sări peste portieră cu o uşurinţă de necrezut pentru un individ atât de solid şi îndesat. Aproape concomitent cu urletul sacadat al maiorului Layton, care ordona prezentarea onorului la comandant, colonelul chemă ofiţerii şi subofiţerii la el, pentru a preciza detaliile de ultimă oră ale misiunii. MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, privea distrat prin plafonul transparent al carlingei sclipitoarele constelaţii ale

cerului austral. Îşi plecă ochii spre dreapta: copilotul său, Ludwig, studia concentrat orarul de zbor şi frunzărea cu nervozitate hărţile de navigaţie.

— Ei, ce spui de ideea boss-ului? rosti în cele din urmă MacGregor, în engleză. Când o fi să-l cureţe în sfârşit vreun glonţ comunist, o să se grăbească singur spre Iad, cu gândul să-l fenteze pe Lucifer şi să-i ia locul! He, he, he! râse el încântat de propria-i glumă.

— De ce râzi? tresări copilotul. Avea o faţă de adolescent, prelungă, cu ochi albaştri în care tălăzuiau undele întunecate ale unor tainice nelinişti.

— He, he! Mi-l imaginam pe Schroeder-Hiena conducând iadul în urma unui puci militar!... Şi-apoi... Ha, ha!... Şi-apoi declarând Raiul spaţiul său vital! Celălalt se enervă:

— Ia ascultă! Ai ceva cu noi, germanii, ca naţiune? Ce-i tot dai cu spaţiul său vital!

— Hai, nu fi copil! Doar ştii că n-am prejudecăţi din astea, zise scoţianul împăciuitor. Că la o adică, pentru o primă de periculozitate extremă, plătită în dolari şi nu în ranzi sud-africani, depusă corect în Elveţia, mă şi văd lovind primul cu o bazooka în poarta Sfântului Petru... Meditam doar la ideea asta, care e în exclusivitate a Hienei, de a arunca în aer barajul natural dintre lacul Wandoo şi valea aceea ocrotită de junglă unde e dispersată tabăra coloraţilor... Dar ce ai?! Parcă ţi-ar părea rău că după şase raiduri fără rezultat îi băgăm în sfârşit la apă, şi încă la propriu...

— Nu!... Nu mă gândeam la asta, răspunse copilotul, fluturându-şi o mână a nepăsare. Mi-am amintit însă de o veche legendă angoleză referitoare la acest lac Wandoo...

— Se trezeşte în tine Herr Doktor Ludwig Repka, universitarul de la Heidelberg! exclamă oarecum iritat MacGregor. Mă rog, care-i povestea? Ludwig îi cercetă o clipă, cu dispreţ prea puţin ascuns, faţa pistruiată de roşcovan rotofei şi cam mărginit. Îl ştia superstiţios şi o ocazie ca asta nu trebuia să-i scape:

— Dacă n-aş fi schimbat fără voia mea cariera universitară pentru cinstea de a conduce hârbul ăsta, le-aş fi vorbit studenţilor mei despre cele trei mari state care existau în sud-vestul Africii prin secolul XV: Congo, Lunda şi Gola-an-Dango...

— Ei, pe dracu?! făcu celălalt neîncrezător. Erau negrii capabili de aşa ceva?

— Mai mult decât atât: aveau o civilizaţie cu adevărat înfloritoare, iar portughezilor le-a trebuit mai bine de o sută de ani pentru a înfrânge rezistenţa lor organizată...

— Mda, rezistă ei şi-acum, şi încă destul de bine! Ce-i însă cu legenda aia? Ludwig Repka strivi cu dosul palmei un ţânţar uriaş care zumzăia înnebunit deasupra cadranului fosforescent al busolei giro-magnetice.

— Zona în centrul căreia se află lacul şi valea Wandoo este o regiune subecuatorială, împădurită, o cetate naturală inexpugnabilă. Cu toate acestea, ambiţioşi, portughezii se străduiau neîncetat să pătrundă până acolo, dar toate expediţiile piereau aproape fără urmă.

— Chiar aşa?

— Legenda, care e foarte răspândită printre angolezi, susţine că atunci când unităţile portugheze ajungeau, epuizate, în preajma lacului, din el se ridica o mare pasăre albă care le nimicea fără cruţare...

— Eh, poveşti! Cine dracu mai crede în pasărea Rok, cea cu dinţii de oţel? se hlizi fără prea multă convingere MacGregor.

— Adevărul e că uneori mai scăpa cu viaţă câte un militar, sau câte un călugăr, dar erau atât de zdruncinaţi la minte, încât relatările lor erau socotite ca manifestarea unei boli psihice specifice acelor locuri. Cu toţii susţineau că văzuseră pasărea înălţându-se, iar în faţa slavei ei, spadele şi lăncile, platoşele şi muschetele se prefăceau în pulbere fumegândă... MacGregor asculta fascinat, cu pleoapa ochiului stâng umflată, zbătându-se uşor.

— Mai ştii de ce vrăjitorii sunt în stare negrii ăştia?! Uite, îmi povestea un timp cam trăsnit, într-un bar din Windhoek... Brusc, apelul controlorului de zbor îi readuse în prezent. Şi-au acoperit dintr-o mişcare urechile cu monstruoasele căşti antifon, degetele, abile, apăsau butoane, conectau circuite, declanşau sclipirea măruntă şi colorată a luminiţelor de control, rosteau cu voce metalică în interfoane cifre şi cuvinte magice ce terzeau la viaţă unealta lor de război. MacGregor, pilotul celui de-al treilea elicopter de desant, porni motoarele, apoi se aplecă spre stânga, pentru a privi şirul lung de oameni care, cu spatele încovoiat, asurziţi de zgomot şi înfioraţi de aerul rece dizlocat de palele dublelor elice de sustentaţie, urcau anonimi, unul câte unul, în pântecul vibrând al aparatului.

Încadraţi riguros în formaţie, MacGregor şi Ludwig Repka se aflau la mai puţin de cinci kilometri de obiectiv, când observară simultan apariţia la câteva grade mai spre vest a şase bireactoare Buccaneer MK 50 desfăşurate pentru atac.

— Începe dansul! rosti rânjind MacGregor, cu ochii la cele şaisprezece bombe de câte patru sute cincizeci de kilograme pe care fiecare avion le purta acroşate sub aripi. Lacul Wandoo sclipea ca o bijuterie verzuie, înconjurat de masa vegetală informă a junglei. În numai câteva secunde însă, latura sa dinspre nord-est părea un vulcan în erupţie. Caruselul înfricoşător al morţii înaripate dură mai puţin de trei minute. Gata de acţiune, în situaţia existenţei unui punct de foc al inamicului, unităţile de desant executau, perfect sincronizate, elipse prelungi la o sută de metri înălţime. În preajma lor, ca nişte câini de pază, patru dintre teribilele elicoptere de asalt Cobra vegheau şi ele gata pentru intervenţie. „Acţiunea a reuşit!” transmise prin radio, în afrikaans, vocea hârâită a colonelului Schroeder. „Executaţi operaţiunea Sisal!” Urma cercetarea văii inundate şi nimicirea supravieţuitorilor. Unul câte unul, conform unui grafic riguros, aparatele luau cap compas spre nord-est. Jos, valurile de fum violaceu, de praf şi mâl dezintegrat în fracţiuni microscopice, care acopereau ca un giulgiu luciul rănit al apei, începură să se destrame. Învolburate, apele se năpusteau spre poarta deschisă de curând, tot mai largă sub forţa năpraznică a viiturii. Din cel de-al treilea elicopter de desant, ce patrula, singur acum, în latura sudică a lacului, MacGregor şi Ludwig Repka priveau prin lentilele cu filtre speciale ale ochelarilor de zbor fundul mâlos, împestriţat de verdele murdar al vegetaţiei de baltă. Ca un trăsnet din senin, glasul Hienei plezni în membranele căştilor:

— Mein Gott! Ce-o fi asta? Numai ruşii... Natürlich! Numai ruşii...

— Ce spune? întrebă peste umăr MacGregor. Abia atunci realiză copilotul că Schroeder vorbise în germană, renunţând pentru prima dată, din câte ştia el, la afrikaans, limba patriei sale de adopţiune.

— Dracu' ştie despre ce ruşi bolboroseşte, îi răspunse derutat scoţianului. Aproape imediat, glasul dintotdeauna al Hienei reveni tunător în căşti:

— Apel general! Operaţiunea Sisal se suspendă şi toate unităţile se regrupează deasupra fostului baraj natural! Misiune: neutralizarea unei baze imense de rachete, cel mai probabil instalată de sovietici. Consemnul de suspendare a acţiunii în curs: Cuende! Apel general!... Virând strâns, MacGregor se îndreptă spre centrul fostului lac Wandoo şi acolo zăriră înălţându-se graţios profilul neîndoielnic al unei rachete de un alb strălucitor, cu baza celor trei planuri de direcţie acoperită încă parţial de apă învolburată. Spre vest, într-un elicopter de asalt, suspendat la vreo două sute de metri înălţime, colonelul Schroeder îi aştepta. Ludwig comandă deschiderea panourilor laterale blindate şi aproape imediat aparatul trepidă în ritmul mitralierei grele, jumelate, mânuite de soldaţii din pântecul său. După câteva secunde, din lansatoarele laterale ale Cobrei porniră simultan două rachete aer-sol, marcându-şi culoarul de trecere cu jeturi turbionare de fum alburiu. Din momentul acela, copilotul avu impresia că timpul se dilată. Întâi văzu cum fuzeele argintii îşi încetinesc parcă zborul, întâmpinate din vârful rachetei atacate de un lung şir de globuri străvezii, ce străluceau în soare aidoma baloanelor de săpun cu care se jucase în copilărie. Apoi zveltele bombe zburătoare se făcură nevăzute, acolo, la jumătatea

drumului lor, până unde vârstaseră văzduhul cu prelungite cozi de cometă.

— E pasărea Wandoo! E pasărea ta răzbunătoare! urlă MacGregor şi mâinile sale se crispau pe manşă. Dar Ludwig nu-i răspunse, căci clipa cea lungă nu se terminase: din vârful sidefiu al păsării nefaste porniseră pe un fir nevăzut alte şiruri de bule străvezii, tot mai mari şi mai transparente pe măsură ce înaintau, stopând în înaltul cerului aparatul de zbor al Hienei. Şi cei doi văzură din nou cu groază cum şi acesta se dezagregă, cum din punctul acela de impact se desprind şi cad, în poziţii nefireşti, patru trupuri omeneşti şi alveola sclipitoare a carlingii. În acel moment, sosi şi peste ei duhul globular al păsării lacului Wandoo. Cu uluire, dar şi cu ciudată detaşare, Ludwig simţi întâi cum puntea de metal ce-i lega dantura se pulverizează în particule fine ca de nisip marin, după care văzu cum structura metalică a caracsei aparatului se destramă, simţind în acelaşi timp cum alunecă în gol. Înălţimea mică, de zece-cincisprezece metri, îi salvase pe cei mai mulţi dintre oamenii aflaţi la bordul elicopterului de desant şi totuşi la malul lacului ajunseră numai ei doi, MacGregor şi Ludwig Repka, după o luptă disperată de a răzbate prin capcanele fundului mlăştinos, ascuns sub strat de apă în care vegetaţia punea bariere de netrecut. Ceilalţi se înecaseră probabil alunecând în depresiuni ascunse sau epuizaţi de flămândele lipitori ce colcăiau în mâlul răvăşit de viitură. Stăteau amândoi culcaţi pe spate pe povârnişul malului înalt, la câţiva paşi numai de răsuflarea umedă a pădurii veşnic verzi. În cele din urmă, după ce lansă cu glas răguşit un lung pomelnic de înjurături în limba clanului său, MacGregor se

sculă în picioare şi, aplecându-se, scutură destul de puternic umărul copilotului.

— Să plecăm, Ludwig... Târfa aia de Pasăre Rok ne mai poate face vreo figură... S-o ştergem dracului! Trezit din letargie, Ludwig se sculă în capul oaselor. Se priviră cu spaimă, fiecare dintre ei fiind oglinda fidelă a celuilalt. Din echipament rămăsese o mână de zdrenţe acoperite de o crustă, parţial uscată, de mâl pestilenţial şi alge gelatinoase. Bocancii nu mai aveau catarame sau crampoane metalice şi era o minune că nu-i pierduseră din picioare. Braţele, pieptul, pulpele mai ales, erau pline de urmele vineţii, însângerate, lăsate de ventuzele lipitorilor.

— Să-i dăm bătaie! rosti în cele din urmă Ludwig, întorcându-se ca un automat şi pornind primul, clătinându-se, spre zidul vertical al junglei. Abia făcură câţiva paşi şi o vibraţie neobişnuită a aerului îi opri în loc. Întorcând capetele şi ridicând ochii, văzură înălţându-se încet marea pasăre albă a lacului Wandoo. Nici flăcări, nici aburi fierbinţi, nici urlet de motoare reactive în forţaj, ci doar o insolită structură geometrică suspendată în tării. Se oprise la nu prea mare înălţime şi cei doi priveau cu uluire cum culoarea sa de un alb perlat începe să pâlpâie parcă intermitent, topindu-se tot mai mult în transparenţă. Un ţiuit ciudat, de înaltă frecvenţă, începu să le chinuie timpanele şi o ameţeală uşoară îi pătrundea, insinuantă. În cele din urmă, după o ultimă revenire în spectrul vizibil, pasărea lacului Wandoo dispăru cu desăvârşire.

*

Pentru cei doi bărbaţi, zilele şi nopţile ce urmară îşi pierdură şirul firesc. Se târau ca două fiare rănite, înfometaţi şi însângeraţi, prin pădurea nesfârşită,

coborând mereu spre sud, pândind noaptea la marginea satelor înşirate de-a lungul râurilor pentru a fura orice putea astâmpăra cât de cât foamea. Pătrunzând în savană, păşeau împleticit pe solul pietros, printre tufărişurile spinoase ce le vezicau epiderma chinuită, ocolind cu teamă craalurile înconjurate cu palisade înalte ale negrilor bantu, apoi, mai mult târându-se, ajunseră în nordul deşertului Namib. Şi când, într-o dimineaţă, se treziră înfriguraţi, după ce linseseră roua condensată pe cuticula ciudatei plante Welwitschia mirabilis, în ceaţa care se destrăma încet, văzură, la numai câţiva metri depărtare, fâşiile paralele de beton ale unei imposibile autostrăzi. Se repeziră şi, în genunchi, pipăiră neîncrezători cu palmele. MacGregor ridică ochii spre tovarăşul său:

— Damned! Cum e posibil? Unde suntem?!... Ludwig nu răspunse. Cunoştea zona din survolările anterioare, avea întipărită în memorie, ca şi celălalt de altfel, imaginea hărţilor pe care le folosiseră zi de zi. Nu se rătăciseră şi totuşi şoseaua asta nu putea să existe în lungul deşertului Namib... Amândoi zăriră deodată un vehicul strălucitor ce se apropia cu repeziciune.

— Un automobil! răcni Ludwig sărind în picioare şi flutu-rându-şi mâinile deasupra capului. O maşină curioasă opri silenţios în faţa lor, o portieră translucidă se deschise şi un negru tânăr, zvelt, coborî privindu-i cu nesfârşită uimire:

— Ce-i cu voi?! De unde veniţi? întrebă el într-o afrikaans cu accente surprinzătoare. Se apropiară de el, iar MacGregor ceru cu voce gâtuită:

— Apă! Dă-ne puţină apă... Băiatul se repezi spre interiorul maşinii şi reveni cu patru recipiente cu

conţinut portocaliu. Băură. Limonada fortifiantă le dădu puteri sporite.

— Hei, negrule, ne duci şi pe noi?

— Unde? şopti tânărul cercetând cu teamă înfăţişarea celor două arătări în zdrenţe, cu bărbi şi plete încâlcite din care care se zăreau doar ochii sălbatici, injectaţi de suferinţă.

— Spre cel mai apropiat post de poliţie sau spre cea mai la îndemână bază militară... Tânărul se urcă la locul său şi, acţionând un mecanism, basculă vertical poertierele din spate. Cei doi bărbaţi se instalară şovăitori în fotoliile ce le îmbrăţişară elastic trupurile obosite, capota se etanşeiză şi vehiculul demară lin. Bordul neobişnuit, absenţa volanului îi intriga tot mai mult pe foştii piloţi de elicopter, iar tânărul negru, în cămaşa sa albă cu mâneci scurte, părea din cale afară de firav, aşa cum stătea pe locul său din faţă. Îşi cerceta pasagerii cu coada ochiului şi în cele din urmă, ezitând, făcu un contact pe pupitrul de comandă şi rosti repezit vreo două fraze în dialectul bantu. Un monitor de bord prinse viaţă redând imaginea unui bărbat de culoare, purtând un chipiu înalt şi un bluzon cu epoleţi nedesluşiţi, care răspunse pe un ton relaxat câteva cuvinte. Mai multe clipe după convorbire, perplecşi, cei doi încercară să înţeleagă ce se petrece, după care MacGregor mormăi în barbă:

— Cu cine ai vorbit, băiete?

— Cu poliţia rutieră...

— O.K. După mai puţin de un sfert de ceas, văzură venindu-le în întâmpinare, la mică înălţime, un aparat de zbor ce aducea cu o uriaşă broască ţestoasă. Tânărul îşi opri maşina cu un puternic oftat de uşurare în faţa aerodinei care bloca acum şoseaua.

Trei negri înalţi, în uniforme uşoare, cafenii, se apropiară cu pas elastic. Ludwig şi MacGregor coborâră greoi şi cu inimile strânse.

— Cine sunteţi? întrebă unul dintre poliţişti, care părea să fie şeful celorlalţi, privindu-l insistent pe scoţianul care bolborosea nişte înjurături în barba-i roşcovană, încâlcită şi murdară. Tovarăşul acestuia se simţi obligat să răspundă:

— Suntem piloţi din forţa specială aeropurtată a colonelului Schroeder, unitatea 21, cu baza la Groot Fontein...

— ...Şi dorim să fim cât mai rapid transportaţi la cea mai apropiată bază aeriană, completă pilotul cu glas obosit, încercând să descifreze semnificaţia treselor necunoscute de pe epoleţii bărbatului din faţa lui.

— Bine, desigur..., mormăi acesta privindu-l îngândurat. Eu sunt locotenentul de poliţie N'dola. Veţi veni cu noi... La bordul celui mai ciudat aparat de zbor din câte văzuseră până atunci, Ludwig şi MacGregor căzură într-o toropeală abulică. La un moment dat, locotenentul îl scutură de braţ pe cel dintâi şi-l întrebă parcă cu indiferenţă:

— Veniţi din misiunea Wandoo?

— Da, da! se grăbi acesta să răspundă. Ne târâm de câteva luni... A fost un dezastru acolo... Un dezastru inimaginabil!

— Ooo! Pasărea..., şuieră şi MacGregor cu ochii înceţoşaţi de o spaimă fără nume. Aterizară pe un teren gazonat din faţa unui şir de pavilioane mici, cochete, înconjurate de un brâu vegetal care, aşa cum desluşi Ludwig cu ochi de profesionist în timpul manevrelor de aterizare, era înconjurat la rândul lui de un gard de sârmă ghimpată şi de posturi de pază.

Coborâră cu toţii şi se îndreptară, în grup, spre singura clădire cu două nivele. La câţiva paşi de uşă, Ludwig Repka se opri şi, întorcându-se spre locotenentul N'dola, spuse cu tulburare în glas:

— Domnule, cred că am ghicit... Câţi ani au trecut de când ne-am executat misiunea? Locotenentul ezită o clipă, apoi se hotărî:

— Optzeci şi doi de ani! Iar Namibia e independentă încă din secolul trecut. Vă veţi obişnui cu gândul... Şi pentru noi e inexplicabil ce s-a întâmplat cu dumneavoastră... În ultimii patru ani am reperat nouăsprezece cazuri.

— Optzeci şi doi! Doamne-Dumnezeule, cum se poate una ca asta?! se lamentă Ludwig, în timp ce MacGregor, lovind cu pumnul său păros în canatul uşii de care îşi sprijinise fruntea, striga cu voce gâtuită:

— Asta-i răzbunarea păsării Wandoo! Răzbunarea Păsării Rok a coloraţilor!...

— Gura, soldat! se auzi atunci glasul tunător al Hienei. Cei doi înlemniră. În cadrul uşii stătea chiar temutul colonel Schroeder.

— Gura! repetă el, apoi duse conspirativ degetul la buze: Şşşşt! E o mistificare comunistă aici! E mâna ruşilor, le mai spuse el în şoaptă, clipind semnificativ din ochiul drept, după care se repezi printre cei doi piloţi, ocoli cu dexteritate grupul poliţiştilor şi, cu mâinile larg desfăcute, începu să alerge peste gazonul verde, imitând uruitul motoarelor de avion, păcănitul elicopterelor şi răpăitul rafalelor de mitralieră...

SFÂRŞITUL PLANETEI ZOSTER

„Există o planetă pe care moartea e... contagioasă”
Jacques Sternberg, Cuceritorii

Întreţinând iluzia unei uriaşe hărţi desfăşurate sub noi, planeta Zoster îşi etalează podişurile imense, violacee şi striurile sidefii, uneori fosforescente, ale canioanelor. Nu mai cădeam spre ea ci, instalaţi pe o orbită provizorie, aşteptam neliniştiţi desfăşurarea evenimentelor. Bătrânul părea hotărât să-şi respecte ultimatumul: dacă debarcăm, ne distruge nava la sol, eu şi Gil urmând să pierim împreună cu el în momentul în care va declanşa anihilarea planetei. Nu prea vorbeam. Din când în când, Gil mă făcea atent:

— Uite, încă un „produs” al maniacului! Şi umăream amândoi înfriguraţi platformele orbitale, pe care sclipeau sute de rachete lungi, alburii, toate destinate unui singur drum. Cum să-l convingem? Eram luaţi prin surprindere, căci sarcina noastră părea iniţial o operaţie de rutină: Bătrânul, împreună cu cei doi oameni care-l însoţeau, descoperise planeta, se instalase pe ea conform programului, dar la scurtă vreme după aceea a încetat să mai răspundă vreunui apel. Noi trebuia să verificăm situaţia. Într-un târziu, la stăruinţele lui Gil, Bătrânul îşi făcu apariţia pe monitorul video... La fel ca prima dată, am fost şocaţi de felul neobişnuit în care era echipat. Cu toate că în încăperea unde se afla era

aproape întuneric, îi desluşeam deasupra combinezonului uşor luminiscent capul înfăşurat complet în feşe înguste, care difuzau şi ele o lumină slabă, perlată, fiind făcute probabil din acelaşi material de combinezon, iar în dreptul ochilor purta o pereche de ochelari negri, masivi.

— Ei, băieţi... a venit momentul... se auzi vocea lui hârâită, înăbuşită de pansamentul din dreptul gurii. Aveţi la dispoziţie şase ore ca să vă retrageţi dincolo de zona periculoasă. Numărătoarea inversă a început... făcu el, arătând cu mâna spre un mic ecran sferic în care pulsau roşietice secundele care se scurgeau. Gil, în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul înalt al fotoliului în care încremenisem eu, îi vorbi încet:

— De ce faci asta?... E o crimă... Oamenii... au nevoie de planeta asta!

— Ştiu... Eu am descoperit-o, băiete! Pe ea au murit şi oamenii mei... Eu i-am spus Zoster! Ştiţi de ce i-am dat numele acesta ciudat?... Priviţi-i faliile fosforescente care izolează podişurile!... La anumite perioade, din ele izvorăşte o lumină grea, albăstruie, stranie, care le umple şi se revarsă apoi ca o ceaţă, acoperind porţiuni imense. Când am văzut de sus, întâia oară, petele acestea cum se plimbă încet pe solul stâncos, retrăgându-se în cele din urmă în văile adânci, le-am asemănat „zona-zoster”-ului, o viroză de care abia scăpasem. După instalarea pe planetă, Tim, cel mai tânăr dintre noi, a trecut prin sectorul acoperit vremelnic de lumina ciudată şi s-a îmbolnăvit. Nu l-am putut salva. Mai groaznic a fost când eu şi tovarăşul meu am descoperit că boala lui Tim... e molipsitoare... Dacă germenii de pe Zoster ajung printre oameni, totul s-a sfârşit. Plecaţi cât mai

e timp, eu nu mai pot da înapoi! De altfel, automatele au preluat acţiunea... Am întrebat:

— Ce boală... ce fel de maladie e aceasta? Bătrânul a privit în jurul lui, s-a apropiat de monitor, atingându-l cu mâna înmănuşată, după care începu să-şi scoată cu repeziciune feşele, apoi să-şi desfacă grăbit fermoarele combinezonului.

— Plecaţi! Plecaţi şi ştergeţi de pe toate cataloagele numele planetei mele... Bătrânul plângea şi se mişca tot mai greoi. Aici... pe Zoster, tot ce e viu... tot ce e viu... se descompune la lumină! Orbitor, sistemul de iluminare pe care-l declanşase inundă încăperea de lucru a postului planetar, arătându-ni-l căzut în genunchi, cu obrajii acoperiţi de plăgi teribile care se măreau cu repeziciune. Topindu-se ca o lumânare, Bătrânul căzu în cele din urmă pe o parte, în direcţia micului ecran sferic, în care pulsau, sângerii, simbolurile secundelor ce se scurgeau inexorabil spre momentul în care planeta Zoster va înceta să mai existe.

DRESORUL DE BRYGI

— Ciudate mai sunt creaturile astea! rosti Matteo, iar laringo-fonul transmise fidel tremurul glasului său în care se ghicea aceeaşi încântare ce-l copleşise de cum le văzuse pentru întâia oară.

— Într-adevăr, sunt fascinante... îl aprobă Udo, ca un ecou.

— Priveşte exemplarul acela purpuriu, e poate cel mai atrăgător dintre toate, arătă Matteo spre brygul care, parcă mai iute decât ceilalţi, îşi rotea trupul cilindric, lung de vreo trei metri, emiţând din vârful puzderiei de filamente sclipiri de un roşu viu, catifelat. Apele micului golf în care se zbenguiau neobişnuitele fiinţe acvatice de pe Kloptra străluceau intens, într-o simfonie de culori, spectaculoasă prin jocul minunat al nuanţelor aflate într-o perpetuă schimbare. Sub cerul veşnic în amurg, pe promontoriul înalt, siluetele celor doi bărbaţi se detaşau negre şi caraghioase în salopetele de scafandru. Matteo şi Udo se aflau pe Kloptra de aproape o săptămână. Acest timp a fost suficient pentru a-i convinge că sunt exploratorii unei lumi aproape neverosimile. Relativ mică, planeta alterna, în proporţii oarecum egale, uscatul cu apa, atmosfera rarefiată aducând mai aproape noaptea spaţiului cosmic, cu luminile cvasiimobile ale astrelor, între care Luyten, din al cărui sistem făcea parte, se detaşa ca un ochi strălucitor, aninat cu puţin deasupra orizontului. Fără lanţuri de munţi, platourile continentale se întindeau la nesfârşit, alternând

terasele granitice, separate de crevase adânci, într-un inedit joc geometric franjurat la margini de fiorduri ce le îngemănau cu oceanul. Pretutindeni, nici un fel de vegetaţie, nici un microorganism, nici o urmă de viaţă, în afară de... brygi.

— Nu înţeleg deloc, spuse Matteo, cu ce se hrănesc, dacă se hrănesc cumva, şi, la urma urmei, nu mi-e deloc clar cum au apărut în condiţiile astea...

— Poate nici nu sunt nişte animale, riscă Udo, dar celălalt i-o tăie scurt:

— La dracu! N-are importanţă ce sunt şi de unde vin. Important e că sunt aici, că sunt inofensivi şi docili şi că eu voi fi primul dresor de brygi!

— Deci, mâine montăm capcana. Cred că te-ai hotărât deja pentru cel roşu...

— E cel mai reuşit exemplar. Cu el dăm lovitura!

*

A doua zi, cei doi asamblară cu îndemânare capcana sferică din plastolit transparent, o echipară cu flotoare propulsante şi o lansară la apă. Udo o dirija din micul aparat de zbor ce plana fără zgomot la joasă înălţime, iar Matteo, în echipament subacvatic, înota în dreptul trapei larg deschise. Brygii se vânzoleau dezinvolţi în preajma perfidei instalaţii şi-l ignorau cu desăvârşire pe omul ce-i îndepărta, la început cu precauţie, apoi tot mai netemător, în intenţia sa de a pătrunde în mijlocul lor. Avalanşa de culori fremătătoare îl învăluia pe Matteo, ameţindu-l. Palmele aflate în contact direct cu mediul şi le simţea parcă mângâiate de graţioşii cili luminiscenţi. Ajuns în dreptul Purpuriului, îl dirijă lent, dar cu fermitate, spre interiorul acvariului-capcană, după care declanşă închiderea instantanee

a trapei. Brygul nu părea neliniştit, ci dimpotrivă, dând ocol închisorii sale transparente, îşi rostogolea cu vioiciune trupul tubular, inundând-o într-o cascadă de reflexe roşii-purpurii. Ridicându-l deasupra apei şi purtându-l, apoi, peste solul arid, spre nava spaţială, bolul translucid îi amintea lui Udo de ziua minunată din copilărie când tatăl său îi dăruise un mic acvariu, în care un peştişor exotic îşi ondula graţios fulgurantele-i aripioare aurii. De pe flotorul pe care încălecase, Matteo gesticula cu o mână, dirijând o orchestră imaginară şi scanda refrenul ce dădea glas satisfacţiei sale depline: „L-am prins! E al meu! L-am prins! E al meu!” Transportându-şi captura în interiorul astronavei, cei doi fixară cu mare atenţie sfera de plastolit în chingi şi brâuri de protecţie împotriva vibraţiilor, iar peste puţin timp, în postul de pilotaj, verificau meticulos instrumentele de navigaţie şi mecanismele de propulsie, în vederea decolării. În timp ce aparatura se însufleţea progresiv, după ce stărui câteva clipe cu privirea la feeria cromatică ameţitoare care domnea peste întinsul golfului cu brygi ce se zărea desluşit printr-un hublou, Matteo exclamă cu regret:

— Ştii, Udo, îmi pare rău că plec. Am să-mi aduc aminte întotdeauna de locul ăsta! Cred că mi-ar plăcea să-mi sfârşesc viaţa acolo, pe promontoriu, cu ochii la animalele acestea minunate... Când, în cele din urmă, butonul de start fu apăsat cu hotărâre, în alveola sa, brygul cel purpuriu părăsea pentru totdeauna Kloptra, împreună cu răpitorii săi, pornind pe calea plină de primejdii care ducea spre îndepărtatul Pământ.

*

— Nu ştiu dacă îmi voi scoate, până la urmă, banii investiţi în afacerea asta, spuse Matteo, cu glasul plin de îngrijorare. În ultima vreme, Purpuriul execută, pur şi simplu, fără elan schemele de mişcare învăţate. Parcă ar trage chiulul!

— Să nu se fi îmbolnăvit! Ai zice, uneori, că e melancolic... îşi dădu cu părerea şi Udo. Într-adevăr, în centrul vastului bazin, brygul se rotea lent, înconjurat de o aură roşietică, pe fondul căreia sclipirile palide ale filamentelor luminiscente păreau scâncetele unei fiinţe neajutorate. Udo continuă:

— Toată speranţa e în acompaniamentul muzical. Se pare că muzica îl înviorează. Cine ştie dacă nu-i aduce aminte de Kloptra?

— S-ar putea! fu de acord Matteo. Astăzi însă, îl las în plata Domnului! Poate că e doar obosit şi mâine, la primul spectacol, vreau să fie în formă...

Publicitatea stăruitoare făcută misteriosului animnal adus de pe planeta stelei Luyten, care diminuase considerabil fondurile celor doi asociaţi, se dovedi, în cele din urmă, eficientă. Spectatori de toate vârstele umpluseră până la refuz tribunele care înconjurau uriaşul bazin, ascuns deocamdată privirilor curioase de panouri opace. Publicul fremăta nerăbdător, iar rumoarea pe care o provoca unduia, inegală în intensitate, sub cupola înaltă a sălii, în timp ce se făceau auzite presupunerile cele mai fanteziste, referitoare la felul în care era plăsmuit brygul. Când, în fine, după un semnal sonor, Udo declanşă coborârea panourilor în lăcaşurile lor, o linişte nefirească se înstăpâni autoritară. În centrul bazinului, pe o mică platformă, Matteo, echipat într-un costum de scafandru, stătea sprijinit în tridentul care trebuia să sugereze rolul său de stăpân al

mărilor de pretutindeni. „Matteo, dresorul de brygi!” tunară difuzoarele, după care se auziră distinct cele trei bătăi executate cu lancea însemnului neptunian şi primele acorduri ale Simfoniei Pionierilor Galactici de Wright, penetrară, emoţionant, spre inimile tuturor. O dată cu ele, din adâncul apei, se ridică impetuos brygul, ondulându-şi trupul cilindric şi rotindu-l totodată, într-o tulburătoare revărsare de lumină purpurie. Exclamaţiile de surpriză ale mulţimii se contopiră într-un vuiet de talaz ce se stinse apoi cu repeziciune. Dar, după câteva clipe doar, brygul încremeni la mică distanţă de platforma dresorului său, stingându-şi dintr-o dată strălucirea miliardelor de filamente. La un semn al lui Matteo, Udo mări intensitatea muzicii, însă, după câteva minute, fără să-şi explice nici el de ce, o opri cu totul. Miile de oameni din tribune simţeau că se întâmplă ceva neprevăzut, dar vacarmul care luă naştere încetă la fel de brusc cum începuse, atunci când dresorul sări în apă, ajungând dintr-o zvâcnire lângă fabulosul animal. Consternat, aproape venindu-i să plângă, Matteo încercă zadarnic, prin mângâieri şi, apoi, prin îmbrânceli, să-l determine să se mişte. În cele din urmă se întoarse spre mica platformă de pe care îşi luă tridentul părăsit cu puţin timp înainte şi, cu el în mână, se avântă din nou spre Purpuriu. Parcă înţelegând că trebuie să-şi ferească trupul de contactul cu vârfurile ascuţite ale armei, animalul îşi schimbă pe neaşteptate poziţia şi, în elanul său amplificat de furie, omul alunecă fără voie în interiorul trupului tubular, dispărând instantaneu, fără urmă, pentru totdeauna...

*

Buimac, Matteo se trezi în mijlocul câtorva sute de brygi care îl ameţeau scăldându-l în reflexele nesfârşitelor nuanţe de verde, roşu, de albastru sau galben... Orientându-se cu multă dificultate, înotă spre mal şi se căţără anevoie pe creasta înaltă a promontoriului. Luyten, soarele Kloptrei, strălucea indiferent, la locul său, puţin deasupra orizontului. Cercetându-şi rezerva de oxigen, Matteo constată, aproape cu indiferenţă, că mai are cam o oră şi ceva de viaţă înaintea sa. Se întinse pe stânca cenuşie şi, sprijinit în coate, începu să privească liniştit, cu încântare, spectacolul fascinant al golfului incandescent.

— Grozave mai sunt creaturile astea, şopti el pentru sine. Înţelegea acum. Kloptra era o staţie-releu, periferică poate, pentru transportul spaţial instantaneu, iar brygii - nişte maşini minunate. Ale cui?

LIMITELE MAGIEI

Localitatea P. este un sat nici prea-prea, nici foarte-foarte, şi se află aşezat în sudul Olteniei, pe malurile nisipoase ale Dunării. Când am trecut pe-acolo, zeci de oameni îşi mai aminteau de o întâmplare cât se poate de insolită. Aş putea să încep relatarea ei ca pe-o poveste şi chiar aşa am să şi procedez: Afost odată un sat mic, răsfirat pe lângă apa tulbure a Dunării. Locuitorii săi se ocupau care cu munca câmpului, care cu pescuitul. Între aceştia din urmă, cel mai iscusit se dovedea a fi Constandin L., un om zdravăn, cu minte ageră şi cu harul cântării. Dar mai avea un „dar” Constandin al nostru şi acesta era darul beţiei. Pescuia el ce pescuia, până se vedea cu banii, luaţi pe peştele prins, la chimir, că apoi o ţinea într-o beţie cruntă zile sau chiar săptămâni în şir. Şi femeia lui şi cei trei copii îşi luaseră orice speranţă de a-l mai vedea om la locul lui, până ce o întâmplare întoarse lucrurile pe dos. Aşa se face că după un chef straşnic, plecând cu alţi tovarăşi pe Dunăre, netrezit de-a binelea, a făcut ce a făcut de-a căzut în apă. Mai mult mort decât viu l-au scos oamenii şi l-au dus acasă, unde a zăcut ca damblagit câteva zile. Când s-a sculat în picioare, a luat femeia după el şi s-a dus întins în satul M., unde trăia o babă doftoroaie, cunoscută până hăt departe, chiar dacă faima asta îi mai aducea şi musafiri nepoftiţi, miliţieni adică.

— Lele Filofteie, zise Constandin cu respect şi teamă totodată. Vreau să las naibii beutura. Ai leac la daravela asta?

— Am, răspunse baba. Staţi acilea pă prispă pân-am să gătesc fiertura şi-am să zic descântecele potrivite. După câteva ceasuri bune, doftoroaia a strecurat într-un pahar ceea ce fiersese ea atâta într-un ceaun de tuci şi-i grăi bărbatului:

— Maică Constandine, zi-mi, vrei să nu mai bei deloc cât ăi trăi sau să mai poţi trage aşa, de-o duşcă, pe la vreo cumetrie?

— Deloc, lele, deloc! Nu vreu, neam, să mai pui beutură pă limbă!

— Atunci aşa să fie! zise baba, după care rosti ultimul descântec şi-i dădu leacul să-l soarbă pe-ndelete. Au trecut câţiva ani şi omul nostru n-a avut ochi să vadă băutura, până i-a venit rândul la însurătoare unuia dintre feciori. Şi cum se face, cum nu se face, i s-a pus cuscrul lui Constandin în spinare, că nu şi nu, să ciocnească cu el. Biruit, Constandin ridică paharul de zaibăr, ciocneşte cu cuscrul, chiuie ca la nuntă, gustă o dată şi cade lat. Două săptămâni a zăcut ca mort, până ce i-au adus-o pe baba Filofteia la căpătâi, cu un leac pe măsură.

— Ei, maică, văzuşi? Că eu te-am întrebat dacă mai vrei să iei un păhărel din când în când. De-acu', înţelege că nu poţi! Eşti legat cu vrajă pân' te-or vedea pă năsălie... Şi aşa a fost. Numai că întâmplarea uimitoare de-abia urmează. A venit şi vremea când, în putere încă, omul nostru a murit răpus din senin. Ai lui l-au spălat după datină, l-au gătit şi l-au pus în sicriul descoperit, în mijlocul bătăturii, pentru a-şi lua de la vecini rămas bun şi pentru slujba de cuviinţă. Preotul parohiei, Marin F., a

slujit cu râvnă şi pricepere şi totul s-ar fi sfârşit după canoane, dacă nu se întâmpla pătărania. Când popa s-a apropiat cu sticla de vin să-l stropească, răposatul s-a sculat în capul oaselor, i-a înşfăcat-o şi a golit-o dintr-o sorbitură, după care, văzând că nu cade mort la loc, s-a mirat cu voce tare:

— Ete, neică, ce nu mi-a dat mie-n gând până acu': făcătura babei n-are putere la vinul sfinţit! S-a dat jos de pe masă şi a mai trăit nişte ani, mereu cu damigeana prin preajma preotului Marin F.

SCURTA CARIERĂ A LUI ANTONIO ROSALES

Pentru Antonio Rosales, ziua aceasta în care prelua în mod oficial atribuţiile înaltei funcţii de director al Agenţiei Naţionale pentru Securitatea Republicii ar fi trebuit să fie cea mai fericită din existenţa sa. dar nu era. Şi, cum ar putea să fie, o dată ce era silit să înceapă prin a conduce investigaţiile care trebuiau să asigure inculparea şi, desigur, până la urmă, executarea celui pe care-l înlocuia, protectorul şi maestrul său de până acum, Drew Collins. La acestea se mai adăugau şi faptul că soţia sa, Linda, părea în ultimul timp foarte tulburată, refuzând cu încăpăţânare orice explicaţie, cât ar fi fost ea de conjuncturală. A observat-o cu uimire, în timpul micului dejun, cum şi-a pironit privirea pe eticheta conservei din raţia legală de alimentaţie, părând că citeşte la nesfârşit textul oarecum modificat faţă de cele de până acum: Raţie hrană funcţionari guvernamentali, categ. A-I, şi izbucnind în cele din urmă în hohote de plâns. Instalat în electromobilul de serviciu ce gonea spre sediul Agenţiei, privea îngândurat şirurile disciplinate ale oamenilor care se îndreptau spre locurile de muncă. Acum, poate mai mult ca altădată, i se părea că pe trotuare se târăşte un miriapod uriaş, care îşi

schimbă din timp în timp culoarea, în funcţie de cea a uniformelor obligatorii, distincte pentru fiecare sector al Oraşului Exterior. Mutându-şi privirea, o fixă pe ţeasta rasă a şoferului şi gărzii sale de corp, un sergent din legiunea decimatorilor generalului Nimitz pe care îl moştenise de la predecesorul său. Militarul conducea cu exactitatea şi indiferenţa unui mecanism, fără a-şi ridica o clipă ochii de pe marcajul fosforescent al liniei energetice. În dreapta lui, pe bordul maşinii, zăceau casca de piele neagră şi mănuşile de luptă pe care sclipeau mat plăcuţele de oţel. Privind mănuşile acestea monstruoase, Antonio simţea că-şi începe noua etapă a carierei sale sub semnul implacabilităţii şi cruzimii pe care le sugerau. Abia ajuns în noul său birou, prin linia guvernamentală de comunicaţii, Kurt Krüger, membru în Consiliul Părinţilor Patriei, îi făcu cinstea de a-l felicita pentru numirea sa în fruntea Agenţiei. „Să nu uiţi, domnule Rosales, că prima sarcină pe care eşti dator s-o duci la bun sfârşit este elucidarea complotului pus la cale de Drew Collins! Trebuie depistate toate legăturile sale, astfel încât nici unul dintre complici să nu scape, punând în continuare în pericol dreptele rânduieli făurite prin voinţa şi truda Părinţilor Patriei. Şi nu uita că vom urmări munca dumitale, ajutându-te atunci când va fi necesar...” Stând în picioare, în faţa ecranului verzui, noul director răspunse cu o voce din care răzbătea, împotriva voinţei sale, tulburarea ce-l stăpânea:

— Am înţeles, Excelenţă, dimensiunile onoarei ce mi se face şi vă mulţumesc respectuos pentru sprijinul pe care mi-l acordaţi în îndeplinirea îndatoririlor ce-mi revin! După încheierea convorbirii, instalat la masa de lucru, Antonio Rosales medită la

semnificaţiile ei. Desigur, ştia şi el că va fi supravegheat continuu, dar Kurt Krüger subliniase acest lucru ca pe un avertisment. Se temeau oare de o influenţă „prin simpatie”? Tot ce se poate. Oricum, el îşi va exercita atribuţiile cu seriozitatea şi hotărârea care-l caracterizau. Sună. Asistentul pătrunse tăcut în cabinet.

— Să fie adus... domnul Drew Collins! În aşteptare, Antonio îşi imagina ceremonialul scoaterii arestatului din celula de la subsol şi măsurile de siguranţă care se luau până la introducerea sa în ascensorul privat al cabinetului directorial. În cele din urmă, la semnalul luminos al sistemului de avertizare, declanşă deschiderea panoului de acces. Mărunt, cu gesturi repezite şi cu părul alb, zburlit ca întotdeauna, Drew Collins pătrunse în încăperea ce-i era atât de familiară. Garda formată din doi decimatori cu fizionomii severe, care, poate şi datorită uniformelor, semănau ca două picături de apă, rămase dincolo de intrarea pe care Antonio Rosales o blocă din nou. Cei doi bărbaţi se priviră tăcuţi. Collins avea o undă de maliţie în ochi, care nu-i scăpă celuilalt.

— Ia loc, Drew!

— Mulţumesc, domnule director...

— Te rog să-mi spui pe nume, ca până acum. De altfel, te-am chemat nu pentru un interogatoriu oficial, ci pentru o discuţie care să lămurească, dacă e posibil, relaţiile dintre noi, acum când au un statut atât de surprinzător!... Bătrânul se instală mai comod în fotoliu şi râse aproape cu veselie:

— Vrei să mă determini, Antonio, să contribui cu toată silinţa la tăierea propriului meu cap? Ei bine, află că nu am nimic împotrivă. Pentru că, oricum, nu

am nici o şansă să supravieţuiesc judecăţii bunilor noştri Părinţi, intenţionez ca măcar să-mi închei existenţa cu o faptă bună, dându-ţi posibilitatea să te achiţi cu „brio” de prima ta misiune primită în noua calitate de conducător al Agenţiei... Directorul se ridică nervos în picioare şi acţionă pe o consolă din apropiere sistemul de bruiaj electronic, pentru a împiedica orice eventuală interceptare a convorbirii. Fostul său şef îl urmărea zâmbind:

— În felul ăsta, îţi va fi destul de greu să-ţi întocmeşti mai târziu rezumatul discuţiei, o dată ce nici tu nu mai poţi face vreo înregistrare... Fără să răspundă, Antonio Rosales ridică de pe biroul din faţa sa un dosar roşu, culoarea pentru „ultraconfidenţial” şi apli-cându-şi amprenta degetului gros al mâinii drepte pe sigiliul magnetic, îl deschise frunzărindu-i câteva file.

— Iată, Drew... Chestionarul venit din Oraşul Interior, la care trebuie să răspundă ancheta, sugerează faptul că ai încercat să-ţi infiltrezi oamenii în sectoarele vitale ale sistemului nostru de securitate naţională, chiar şţi acolo unde, dat fiind autonomia lor, prerogativele Agenţiei încetează... În esenţă, se consideră că ai cules informaţii despre existenţa celor din Oraşul Interior, că ai exercitat un control şi probabil ai şi influenţat activitatea Oficiului de Control Genetic, iar ca o încununare la toate acestea, ai întreprins tentativa de a distruge însăşi inima sistemului nostru de protecţie naţională, centrala de întreţinere a Marelui Zid Energetic!... Crede-mă, am lucrat atâta timp alături de tine fără să sesizez ceva din toate acestea, încât acum am sentimentul că locul meu, de fapt, nu e în fruntea acestei instituţii informative, ci, probabil, undeva

între anonimii din fabricile subterane. Uneori, am chiar senzaţia că, cine ştie cum, codul meu genetic a fost clasificat eronat, că eu mă mişc în pielea unui personaj care nu mi-e familiar! Drew Collins se foi puţin, apoi rosti rar, cu ochii spre fereastra de securit fumuriu:

— Da. Într-adevăr, codul tău genetic a fost clasificat şi încadrat greşit! Directorul încremeni pentru o clipă, apoi se lăsă uşurel în fotoliul său.

— Ce-ai spus?

— Exact ce-ai auzit! Locul tău, după toate legile întocmite de înţelepţii Părinţi ai Patriei, e într-adevăr într-una din fabricile subterane!...

— Glumeşti, desigur! Cine ar putea eluda toate sistemele de securitate ce împiedică accesul la computerele de evidenţă? Nu, nimeni nu e în stare de una ca asta!...

— Eu am făcut-o! Am să-ţi explic cum să verifici... Şi va trebui să ştii şi tu s-o faci pentru altcineva. De fapt, poate e mai puţin important să fie cineva mai uman în fruntea Agenţiei, pe cât de util ar fi să-l înlocuiască, de pildă, pe unul ca generalul Nimitz...

— Nu! se răzvrăti Antonio. dacă m-ai pus în afara legii, va trebui să mărturisesc, până la urmă, acest lucru!

— N-ai decât! În cazul ăsta nu vei mai putea rămâne nici aici, dar, având în vedere formaţia ta de până acum, nici în subteran nu vei mai ajunge. Ai să mă însoţeşti probabil în faţa plutonului de decimatori care, cu înalt profesionalism, ne vor încheia cariera... Faţa smeadă a directorului Agenţiei îşi recăpătă trăsăturile hotărâte dintotdeauna, doar ochii albaştri mai păstrau sclipirile nelinişti ce-l bântuia.

— Spune-mi Drew... Dacă ai făcut asta, înseamnă că toate celelalte supoziţii sunt reale. Ce te-a determinat să încerci să schimbi existenţa unui milion de oameni, aruncându-i în necunoscut?

— Oameni?! Oameni zici? Roboţi! Maşini umane condiţionate să asigure o cu totul altfel de existenţă celor câteva mii din Oraşul Interior! Iar Marele Zid Energetic nu ne izolează doar de ei, ci de adevărata existenţă umană, despre care nu avem voie să ştim altceva decât că reprezintă o ameninţare la adresa „dreptelor noastre rânduieli”!... Ştii ce înseamnă, de fapt, chiar numele Republicii

— „Enclava”?

— Ce întrebare mai e şi asta?! Doar şi un copil de şcoală...

— Desigur, îl întrerupse batjocoritor bătrânul. Şi un copil de şcoală ar rosti pe nerăsuflate referenul imnului de stat: „Cuvântul cu-nţelesul nepereche ENCLAVA, piscul însorit, Domnind în limba-ne străveche, Părinţii Patriei l-au zămislit!...” Collins se ridică şi din doi paşi fu lângă seiful îngropat în peretele din spatele consolei pentru comunicaţii, încercând să-l deschidă. Ezitând puţin, succesorul său i se alătură şi, utilizând noul cifru, îl deschise. Bătrânul extrase dintr-un compartiment mascat, aproape fără să se uite, un volum de o grosime apreciabilă. Tăcut, i-l puse celuilalt în mână. Antonio era uluit. Ţinea în mână un Dicţionar enciclopedic editat cu mai bine de o sută de ani în urmă, într-un loc a cărui denumire nu-i spunea nimic: „Philadelphia, Pennsylvania”. Mâna îi tremura încetişor ştiind că după distrugerea tuturor cărţilor vechi, încă înainte de naşterea sa, păstrarea unei asemenea scrieri echivala cu o crimă teribilă,

pedepsită în consecinţă. Ştia prea bine că nici chiar lui, şeful unui organ de supraveghere secretă, nu-i era îngăduit să-i cunoască conţinutul. Collins îi luă cartea din mână şi, deschizând-o cu precizie într-un anume loc, citi cu voce răguşită: „ENCLAVA

— 1. grup de populaţie străină izolat în mijlocul masei indigene; 2. teren închis sau cu acces dependent de altă proprietate”... Ei bine, ce spui?

— Dar asta înseamnă că...

— Da, înseamnă că sacrul Cuvânt nu e de inspiraţie divină, aşa cum ni se sugerează şi e mult mai probabil că aceasta-i denumirea sub care ne recunosc cei din jurul nostru, de ochii cărora ne ascundem în spatele Marelui Zid, pentru a nu suporta cumva vreuna din tainicele influenţe ale comunismului mondial, despre care, de altfel, nici nu ştim nimic, decât că există... Drew Collins introduse Dicţionarul în ascunzătoarea sa. Se reaşeză. După câteva minute de tăcere apăsătoare, timp în care meditase cu ochii pironiţi în gol, Antonio Rosales întrebă:

— În ceea ce priveşte existenţa controlului genetic, de ce nu-l accepţi, Drew? Nu e oare firesc şi util ca societatea să-şi utilizeze indivizii conform înzestrării lor naturale, punându-i exact acolo unde pot da un randament maxim?

— Oh! Reiei slogane care nu au nimic de a face cu realitatea cruntă în care ne desfăşurăm existenţa! Desigur că o societate evoluată îşi va folosi componentele umane cu maximum de eficienţă, deosebindu-le însă de maşini şi oferindu-le bunul suprem - libertatea de a se bucra de existenţă, libertatea de a decide asupra lor înşile... Vezi Antonio, copiii noştri se pot naşte numai dacă

funcţionarii Oficiului de Control Genetic admit că ei se încadrează în necesarul de muncitori, supraveghetori sau decimatori. Poeţilor sau muzicienilor le este interzis să se nască! De altfel, probabil nici nu ştii ce înseamnă un poet sau un muzician... Te sfătuiesc să utilizezi, totuşi, Dicţionarul din seif.

— Da! Poate că o voi face... răspunse directorul gânditor. O ultimă întrebare, Drew: Ce te determină totuşi să-mi vorbeşti atât de deschis? Crezi cumva că aş risca viaţa mea şi a Lindei pentru a-ţi înlesni o evadare? Te preţuiesc îndeajuns ca să îmi dau singur seama că aş încerca, dacă ai avea vreo şansă. Dar nu ai nici una! Unde te-ai putea ascunde?... Bătrânul îşi trecu degetele unei mâini prin păr, ciufulindu-l şi mai mult, apoi se căută prin buzunarele salopetei sale portocalii de deţinut. Zise parcă fără legătură, zâmbind unei aduceri aminte:

— Ştii, demult, aveam obiceiul de a fuma. În raţiile alimentare ale funcţionarilor superiori se aflau şi câte o sută de ţigarete. dar când Înţelepţii Părinţi ai Patriei au hotărât să amplifice perfor-manţele în înălţime ale Zidului, din raţiuni de economisire a energiei, au sacrificat toate întreprinderile considerate inutile într-un angrenaj ce se dorea de maximă eficienţă. N-a fost păstrat decât numărul strict necesar de fabrici de hrană sintetică... Şi, după atâţia ani, iată, parcă aş mai fuma o ţigară!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce ţi-aş putea răspunde? Nu ţi-am vorbit niciodată de toate acestea, tocmai pentru că nu am vrut să te fac părtaş la riscurile pe care mi le-am asumat singur. Am procedat bine, dovadă că eşti în locul meu! Nu mi-am căutat colaboratori decât

printre cei strict necesari. De aceea i-am ales pe cei doi depanatori care au fost ucişi de focul decimatorilor în centrala de alimentare a Zidului. Dacă reuşeau să arunce în aer generatoarele, Zidul se frângea, sistemele de supraveghere electronică se blocau şi rezolvarea venea de la sine. Ştii prea bine din sintezele informative că muncitorii uzinelor subterane, cu toată severitatea cu care le este dirijată existenţa, găsesc mereu noi forme de rezistenţă, că nu acceptă cu resemnare viaţa pe care o duc... În haosul care s-ar fi creat, prin acţiunile lor, Enclava ar fi încetat probabil să mai existe! Nu mizez deloc pe o evadare, ci doar pe şansa de a lăsa după mine o speranţă... Se priviră în tăcere câteva clipe, după care directorul apăsă pe butonul ce comanda deblocarea uşii ascensorului. În prag, nemişcaţi ca nişte statui, stăteau cei doi decimatori, cu armele în mâini. Îi chemă scurt:

— Luaţi deţinutul!

*

Îndată ce ajunse acasă, Antonio Rosales îşi dădu seama de starea neobişnuită, de profunda tulburare sufletească a soţiei sale. Plânsese şi ochii negri erau adumbriţi de cearcăne mari, care dădeau şi mai multă stranietate chipului ei de creolă.

— Ai plâns? întrebă el ca să zică ceva, în timp ce-o săruta uşor pe frunte. Linda nu-i răspunse, ci, întorcându-se, porni spre mica încăpere care servea de sufragerie. O urmă neliniştit. acolo, ea luă de pe masa pe care aşteptau nedesfăcute conservele de hrană, un plic cenuşiu secţionat de o diagonală roşie şi i-l întinse. Bărbatul scoase hârtia dinăuntru şi, cu toate că-i bănuia de-acum conţinutul, citi textul încet, pentru a mai câştiga timp:

Oficiul de Control Genetic Centrul teritorial de evidenţă - 16

Către Cetăţeana ROSALES, Linda-Maria

COMUNICARE

Vă facem cunoscut că în urma verificării anuale a codului Dvs. genetic, în corelaţie cu cel al soţului (ROSALES, Antonio, funcţionar guvernamental, categoria A-I), coroborate cu necesităţile de continuitate demografică raţională, se impune pentru cuplul Dvs. interdicţia de a concepe un copil în cursul următoarelor 365 de zile de la primirea prezentei. Drept pentru care, în virtutea prerogativelor şi împuternicirilor emanate din voinţa Consiliului Părinţilor Patriei,

D I S P U N :

a)

— efectuarea controlului medical în termen de 3 (trei) zile; b)

— întreruperea cursului unei eventuale sarcini şi (urmare a încălcării prevederilor precedentei comunicări) sterilizarea obligatorie. Vă atragem atenţia că încercarea de sustragere în orice fel de la îndeplinirea dispoziţiilor de mai sus este sancţionată, conform Legii Disciplinei Sociale, cu diminuarea raţiei alimentare şi transferarea pentru un an în coloniile miniere de muncă.

Şeful CTE - 16, Allan Burton

Antonio reintroduse hârtia în plic, aruncându-l pe masă, după care trase mai aproape două taburete metalice, silind-o cu blândeţe să se aşeze lângă el.

— Trebuie să ai răbdare, Linda! Poate peste un an vom primi totuşi autorizaţia... Brusc, ea îşi aruncă

într-o parte pletele întunecate şi-l privi cu ochi mânioşi, scăpărători:

— N-am ce să mai aştept! Niciodată! Auzi?! Niciodată nu o voi primi!...

— Linişteşte-te, trebuie să înţelegi situaţia. Nu se poate altfel.

— Dar sunt însărcinată! Înţelegi că de acum înainte nu voi mai avea nici o şansă?! urlă ea printre hohotele de plâns.

— Nu se poate! încremeni Antonio. Doar ai folosit în permanenţă anticoncepţionalul ce ţi-a fost repartizat! Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu... gemu Linda. N-am mai vrut să-l iau! Am sperat că... Uite, pune mâna. Mişcă!... Antonio Rosales îşi aşeză palma pe pântecul femeii şi deodată un fior necunoscut îl răscoli, tulburându-l cu totul. Degetele tremurătoare simţeau mişcările uneori mai lente, alteori mai violente, ale fătului. O parte din el însuşi se zbuciuma acolo, parcă simţindu-i apropierea, chemându-l.

— Ce putem face acum? se întrebă el cu voce tare.

— Antonio, ascunde-mă! se auzi ca un răspuns glasul ei tremurător.

— Nu există un asemenea loc... Va trebui, draga mea, să accepţi întreruperea sarcinii.

— Şi sterilizarea?! Linda sări în picioare, cu chipul urâţit de furie şi disperare. Pentru ce să mai trăiesc atunci? Tu ai munca ta, dar eu stau zi şi noapte între pereţii ăştia fără să pot face altceva decât să-ţi deschid conservele de hrană! Mi-e silă de viaţa asta searbădă! Ce folos că am privilegiul de a nu munci într-o uzină subterană, dacă în calitate de soţie de funcţionar superior nu-l am pe acela de a-mi naşte şi

creşte copilul, măcar până la cei cinci ani, când sunt preluaţi de Stat!... E al meu, Antonio, şi nu pot renunţa la el! Izbucnind din nou în plâns, i se aşeză bărbatului pe genunchi, înlănţuindu-i gâtul cu braţele. Antonio Rosales îi netezea cu o mână pletele albăstrii, într-o mângâiere duioasă, în timp ce palma celeilalte mâini alunecă fără voie pe după mijlocul ei, căutându-i curbura graţioasă a pântecului.

— Linişteşte-te, iubito! Voi căuta o soluţie... îi şopti el, în timp ce simţea din nou zvâcnetele neregulate, ca pe un mesaj adresat fiinţei sale de către o componentă a ei, un mesaj care, venind dintr-un univers misterios, îi desluşea, totuşi, însăşi sensul existenţei...

Pătrunzând în celula fostului său şef, directorul Agenţiei scoase grijuliu dintr-un buzunar un mic dispozitiv de bruiere electronică şi-l puse în funcţiune. Aflat în picioare, în mijlocul încăperii, de parcă s-ar fi aşteptat la această vizită, Drew Collins ridică semnificativ ochii spre obiectivul camerei video care le urmărea silenţios mişcările din înaltul tavanului.

— Nu-ţi fă griji, Drew! Instalaţia funcţionează parţial, doar pentru uzul computerului, care altfel ar semnala blocarea echipamentului de supraveghere, însă înregistrarea e ştearsă automat de o mică sursă de radiaţii plasată unde trebuie...

— Dacă-i aşa, dă-i drumul, Antonio! Te-aş invita să stai jos, dar în noua mea locuinţă... şi bătrânul îşi flutură cu dezolare mâinile spre pereţii goi, de un cenuşiu metalic, care îl înconjurau.

— Lasă astea, Drew! Linda... Linda e însărcinată în pofida lipsei de autorizaţie din partea Oficiului de

Control Genetic! În trei zile trebuie să se prezinte pentru control...

— Biata Linda! murmură celălalt, consternat. Va trebui să accepte sterilizarea...

— Nu vrea, şi... nu vreau nici eu, Drew! Bătrânul îl privi cu neascunsă uimire:

— Te gândeşti să...

— Trebuie să mă ajuţi! Singura soluţie pentru noi e evadarea dincolo de Zid! Azi noapte am imaginat în linii mari un plan de acţiune. Dacă ai accepta să ne ajuţi, am putea spera să reuşim... Sunt convins că tu mai dispui de câteva atu-uri! Drew Collins îl cercetă câteva clipe în tăcere, apoi răspunse cu oboseală în glas:

— Dragul meu Antonio, sper să nu mă înşele perspicacitatea de care am fost întotdeauna atât de mândru, pentru că mi-e greu să cred că procedezi la o simlă manevră informativă menită să răspundă cât mai complet chestionarului lui Kurt Krüger... Curajul de a-ţi accepta propunerea mi-l dă credinţa că nu ai fi în stare s-o amesteci pe Linda într-o maşinaţie atât de scârboasă, chiar şi în contextul lipsei de scrupule în alegerea mijloacelor, specific meseriei noastre... De fapt, care-i scenariul imaginat de tine?

*

În momentul în care figura colţuroasă a lui Kurt Krüger îşi făcu apariţia pe ecran, orice urmă de nesiguranţă pieri din sufletul lui Antonio Rosales.

— Ei bine, domnule director, au apărut elemente atât de senzaţionale, încât era necesar să-mi soliciţi audienţa, ignorând mijloacele obişnuite?!

— Într-adevăr, Excelenţă! Mângâindu-şi distrat bărbuţa roşcovană, cu totul neobişnuită pentru un

locuitor al Oraşului Exterior, demnitarul se lăsă pe spate în fotoliul său, invitându-l:

— Expune-le!

— În primul rând, Excelenţă, am stabilit că dimensiunile complotului sunt mult mai ample decât se putea bănui iniţial. Collins a avut în vedere realizarea acţiunii de destabilizare chiar în condiţiile demascării şi arestării sale...

— Cum? Ce tot spui? exclamă aproape speriat Kurt Krüger. Doar, o dată cu cei doi ticăloşi de depanatori, au fost recuperate şi explozibilul şi dispozitivele de detonare!

— Aşe este, Excelenţă! Însă această acţiune a fost dublată de alta şi încă într-un mod cât se poate de ingenios.

— Amănunte!

— Aflând că soţia mea, Linda, este însărcinată, în pofida interdicţiei impuse de Oficiul de Control Genetic şi urmând să fie supusă sterilizării, pe care doreşte să o evite, am imaginat o primă variantă de demascare a trădătorului. Collins a avut întotdeauna o afecţiune neobişnuită pentru soţia mea, fapt cu totul nefiresc pentru un funcţionar al Agenţiei, slăbiciune ce demonstrează elocvent descompunerea sa morală. Socotind că, determinând-o pe Linda să aducă servicii deosebite orânduirii noastre de stat, va putea beneficia în mod excepţional de clemenţa Înţeleptului Consiliu în privinţa sterilizării, i-am propus lui Collins evadarea în trei...

— Rosales! Ochii Înţeleptului Părinte aruncau fulgere, iar faţa i se congestionase. Rosales! Nu cumva faci un joc dublu?!

— Nu, Excelenţă! Alături se află generalul Nimitz, pe care l-am pus la curent şi care urmăreşte îndeaproape desfăşurarea acţiunii. Doriţi să-l vedeţi?

— Nu, nu încă! Continuă...

— Aşa cum mă aşteptam, motivul ofertei mele de colaborare a fost convingător şi Collins a acceptat-o. Intrând în amănunte, am aflat cu surprindere că situaţia este mult mai gravă decât puteam bănui, că va trebui cu adevărat să simulăm evadarea în termenii planului imaginat de el. O lovitură pentru mine, Excelenţă, a fost relevarea adevărului că soţia mea a fost recrutată mai demult de trădător şi a fost elementul cheie al planurilor sale. În paralel cu acţiunea eşuată din centrala energetică Beta, Linda a montat un inhibitor electronic pe cablul uneia din reţelele de interconectare a computerelor ce controlează regimul de funcţionare al tuturor componentelor sistemului de forţă! Când se va declanşa, va fi un dezastru general... Figura lui Kurt Krüger se lungise, buzele subţiri îi tremurau, iar ochii spălăciţi iradiau neliniştea ce-l stăpânea.

— E în funcţiune, Rosales?

— Da, Excelenţă. L-am pus chiar eu în regim de funcţionare, fără s-o ştiu, printr-un semnal emis automat în momentul anulării vechiului cifru de la seiful instalat în biroul acesta. A fost o măsură de prevedere pe măsura geniului rău care este Drew Collins!

— De necrezut! Cum a putut înfăptui o femeie un lucru care cere competenţă tehnică şi curaj?

— Până la căsătorie, Linda a muncit într-o fabrică de montaje electronice, iar în ceea ce priveşte curajul, acesta izvorăşte din refuzul de a accepta sterilizarea, din disperare...

— Bine, bine! îl întrerupse nerăbdător celălalt. Cum a pătruns însă în zona cablurilor magistrale? Doar accesul la reţeaua subterană de transport pneumatic e controlat cu stricteţe de gărzile de decimatori.

— Printr-un puţ nesigilat, Excelenţă. A fost identificat întâmplător, cu ani în urmă, de Collins în magazia de expediţie a unei fabrici de ţigarete dezafectate. Deodată, Kurt Krüger sări ca ars:

— Cât timp a mai rămas până la declanşare?

— Din acest moment, zise Antonio aruncându-şi în fugă ochii pe ceas, cinci ore şi douăzeci şi opt de minute.

— Oh! gemu înaltul demnitar. Sunt şanse să fie găsit la timp?

— Nici una, Excelenţă! Ar dura luni de zile o verificare sistematică în păienjenişul acela de cabluri colorate. Aparatul nu poate fi recuperat rapid decât de Linda, dar nu o putem supune la presiuni pentru că, mai mult ca sigur, ar trage de timp până la momentul fatal. Tocmai de aceea se impune continuarea jocului bazat pe varianta evadării în trei, favorizată de realizarea unei tranzacţii cu Înţeleptul Consiliu, care să permită accesul la reţeaua de transport pneumatic. Scenariul lui Collins prevede o nouă reglare a inhibitorului, astfel încât declanşarea să se realizeze chiar în momentul în care am fi la baza Zidului. Această nouă reglare îmi va da posibilitatea să acţionez în vederea neutralizării dispozitivului. Am expediat deja cabinetului dumneavoastră întreaga documentaţie privind desfăşurarea detaliată a acţiunii, măsurile de siguranţă luate împreună cu generalul Nimitz, într-un cuvânt, totul! Cum hotărâţi, Excelenţă? Kurt Krüger

se foi nervos în fotoliu şi răspunse în cele din urmă şovăitor:

— Acţionează, domnule Rosales! Îndeplineşte-ţi misiunea cu bine, vei fi recompensat pe măsură şi, cine ştie? Poate că împreună cu ceilalţi Părinţi vom hotărî în mod cu totul excepţional transferul dumitale aici, în Oraşul Interior. Acum, cheamă-l şi pe generalul Nimitz...

*

Sala lungă în care cu zeci de ani în urmă se stivuiau baloturile de tutun sintetic, sau cutiile transparente cu ţigarete scurte şi groase, se releva dezolantă în lumina puternică a reflectoarelor. De-a lungul pereţilor măcinaţi de umezeală stăteau înşiraţi, cu armele în mâini, decimatorii. În mijlocul halei, cu spatele la platforma deschisă a ascensorului de acces la reţeaua subterană de transport pneumatic, în salopetele portocalii de detenţie, Drew Collins şi Linda Rosales priveau la desfăşurarea de forţe din jurul lor cu o seninătate surprinzătoare. Bătrânul părea chiar că adulmecă satisfăcut aromele dulcege de tutun care persistau încă după atâta timp, impregnate în porii zidurilor de beton, iar Linda îşi scutura copilăreşte pletele-i negre şi surâdea atunci când ochii ei strălucitori prindeau pentru o clipă privirea soţului. John Nimitz, urmat de Antonio şi decimatorul din garda sa de corp se apropiară. Generalul îşi privi ceasul şi apoi li se adresă celor doi cu o voce lipsită de culoare, monotonă, atât de contrastantă în raport cu fizionomia lui aspră:

— Drew Collins! Consiliul Părinţilor Patriei a hotărât să accepte propunerea voastră, dăruindu-vă libertatea supravegheată, precum şi permisiunea păstrării sarcinii de către Linda Rosales, în schimbul

neutralizării inhibitorului electronic. În calitate de martori şi garanţi, vă vor însoţi domnul director al Agenţiei Naţionale pentru Securitatea Republicii şi garda sa de corp, sergentul decimator Cole. În cazul în care nu veţi respecta înţelegerea încheiată, Cole are ordinul să vă execute, pe loc! Porniţi… În tăcere, cei patru urcară pe platforma ascensorului, după care Collins îl puse în mişcare. Cu o lanternă puternică, sergentul lumina peretele circular al puţului. După câteva secunde, la patruzeci de metri adâncime, platforma se opri fără zgomot. Printr-o nişă ovală pătrunseră într-o încăpere trapezoidală, luminată slab de lămpi verzui de avarie. Bătrânul făcu un gest scurt spre una din uşile masive de oţel:

— Numărul 5!

Se îndreptară într-acolo, în frunte cu sergentul care apăsă pe butonul de chemare a capsulei. În scurt timp, pe panoul de apel apăru, pâlpâitoare, lumina albastră a unui avertizor, iar şuieratul puternic care se auzise până acum încetă, vestind egalizarea presiunii din tubul de ghidaj. Cole învârti volantul greu şi uşa se deschise. capsula, cu portiera glisată, se afla acolo. Pătrunseră pe rând, instalându-se pe banchetele transversale, faţă în faţă, doi câte doi. Sergentul închise uşa răsucind invers volantul îngropat în blindajul cenuşiu şi comandă etanşeizarea portierei. Automat, se auzi zgomotul înfundat al turbinelor ce modificau presiunea, iar vehiculul se puse lin în mişcare.

— Stinge lanterna aia! rosti cu glas poruncitor Collins şi, spre surprinderea lui Antonio, decimatorul se conformă imediat. În lumina palidă a plafonierei, chipurile lor căpătau contururi aspre şi impersonale. Antonio Rosales simţea cum genunchii Lindei, lipiţi de

ai săi, tremurau uşor. Observa în acelaşi timp cum bătrânul îl privea insistent pe sergentul instalat în faţa lui, dar nu cu severitate sau cu suspiciune, ci cu o inexplicabilă blândeţe. Se gândea în acelaşi timp cu febrilitate, încercând să-şi imagineze modul în care va reacţiona decimatorul atunci când îşi va da seama că nu există nici un fel de inhibitor electronic de demontat. Se mai întreba apoi ce cale de evadare hotărâse Collins, pentru că acţiunile următoare refuzase să i le comunice, pentru a-l proteja în cazul unui eşec. Cele zece minute s-au scurs şi capsula ajunse la capătul traseului. Pătrunzând în incinta staţiei, Collins se întoarse spre Cole.

— Dă-mi arma, Roger! Prompt, sergentul scoase de la şold centura cu tocul în care se afla pistolul şi o întinsă bătrânului. Fără să dea vreo explicaţie, acesta şi-o încinse, după care le făcu semn să-l urmeze. Porniră în şir pe un culoar îngust, la capătul căruia dădură de o uşă blindată ce bloca accesul la un ascensor strategic. Roger Cole trecu în faţă şi, cu evidentă îndemânare, potrivi cele douăsprezece discuri, până ce se auzi un declic, apoi le aduse la zero, după care formă o nouă combinaţie şi uşa se deschise. În ascensorul ce urca silenţios, Collins îi spuse zâmbind lui Antonio:

— Ce crezi că ar spune Nimitz dacă ar şti că-i cunosc cifrurile căilor de acces strategice de mai bine de opt ani? Roger Cole zâmbea privindu-i.

— Sunt uluit, Drew! Şi înţeleg acum de ce mi-ai cerut să-l aleg ca însoţitor pe sergent. Dar ar fi cazul să-mi spui măcar încotro ne îndreptăm, căci am luat-o într-o direcţie cu totul neaşteptată pentru mine...

— Exact! Vom pătrunde acum în incinta postului de comandă manuală a centralei energetice, unde

vom regla pornirea generatoarelor de rezervă în paralel cu cele aflate în funcţiune, astfel că vor sări în aer exact când ne vom afla în apropierea Zidului...

— Drew, se smulse Linda din tăcerea ei, dar dacă vom da peste oamenii generalului?

— În interiorul postului de comandă manuală este interzisă cu desăvârşire chiar şi prezenţa decimatorilor. Acolo nu se pătrunde decât în situaţii excepţionale, de avarie iminentă!... Ascensorul se opri. Se aflau într-o sală vastă în care instalaţii compacte se suprapuneau până sub tavanul înalt, legate între ele de o infinitate de cabluri de toate culorile şi grosimile. Un bâzâit intens, ascuţit, le asedia neîndurător timpanele, iar troznetele ce însoţeau cuplările şi decuplările diferitelor echipamente îi făceau să tresară involuntar.

— În capătul celălalt! le strigă Collins, indicând direcţia cu mâna. Au pornit prin labirintul vuitor, până ce au ajuns din nou în faţa unei uşi masive, de oţel, în mijlocul căreia sclipea un vizor cu diametrul de o palmă. Bătrânul privi cu atenţie în interior, apoi îi făcu semn militarului. Roger Cole se repezi la dispozitivul de blocare, tastând lunga combinaţie de cifre şi litere. O făcu o dată, de două ori, de zece ori, apoi se întoarse disperat spre ei:

— Nu merge, cifrul a fost schimbat! Antonio Rosales îl privi semnificativ pe Collins şi exclamă cu un zâmbet amar:

— E o măsură de prevedere suplimentară a lui Nimitz, poate sugerată chiar de Kurt Krüger...

— Dumnezeule! Ne-au încurcat socotelile, însă nu-i totul pierdut! Vom încerca altceva... Drew Collins scoase pistolul din tocul agăţat la brâu şi începu să lovească insistent cu ţeava în sticla vizorului. În cele

din urmă acesta plesni şi se fărâmiţă în bucăţele mărunte. Mai greu cedă ochiul aflat în partea cealaltă. Bătrânul curăţă orificiul, privi atent prin el şi-l trase de mână pe succesorul său.

— Uită-te şi tu! Vezi acolo, pe panoul vertical din faţă, tasta aceea roşie?

— Da, o văd... E cumva declanşatorul manual al grupului de generatoare de rezervă?

— Într-adevăr! Cum nu putem pătrunde până acolo pentru a programa intrarea în funcţiune potrivit planului nostru, eu voi rămâne aici şi-l voi acţiona atunci când va fi nevoie.

— Cum ai putea face una ca asta? Până acolo sunt cel puţin doisprezece metri!

— Cu un proiectil! zâmbi Collins mângâindu-şi arma. Roger! se întoarse el spre sergent. Cât timp am făcut din staţia de transport pneumatic până aici?

— Nouă minute.

— Bine... Vă întoarceţi înapoi şi vă îmbarcaţi în capsula liniei 12. În douăzeci şi două de minute veţi străbate întregul teritoriu al Oraşului Exterior, ajungând într-un punct aflat în imediata apropiere a Zidului. Ascensorul pentru accesul la suprafaţă e considerat ca inexistent, l-am pus eu la punct cu cei doi oameni care au pierit... Peste treizeci şi cinci de minute, declanşez focurile de artificii. Duceţi-vă!

— Trebuie să găsim o altă soluţie, Drew! spuse încrâncenat Antonio. E ridicol să pieri, când toată viaţa nu te-ai gândit decât la ziua asta...

— Am să rămân eu aici! interveni Roger Cole.

— Nu, băiatule... Tu ai o viaţă înaintea ta! Eu... Plecaţi şi nu mai pierdeţi timpul! O dată cu explozia se opresc şi mijloacele de transport şi riscaţi să rămâneţi blocaţi pe traseu! E un ordin! Linda îl

îmbrăţişă cu ochii scăldaţi în lacrimi, iar soţul ei îi strânse puternic mâna.

— Scurtă carieră ai avut, Antonio! spuse zâmbind Collins. Plecaţi acum!... Roger, ai grijă... Cei trei porniră aproape în fugă printre structurile înalte ce trepidau neobosite. Întorcând capul pentru o clipă, Antonio Rosales îl zări pe bătrân profilându-se subţire, pe fondul cenuşiu al uşii metalice, fluturându-şi o mână într-un gest de îndemn sau poate de adio.

*

Cu multă greutate reuşiră cei doi bărbaţi să înlătura trapa ce masca gura de acces a ascensorului, îngreunată de stratul de pământ gălbui acoperit de o vegetaţie anemică. Trăgând-o şi pe Linda la suprafaţă, se întinseră pe burtă, cercetând împrejurimile. La mai puţin de două sute de metri se înălţa, înspăimântător, Zidul. Şirul scund alcătuit dintr-o succesiune monotonă de emiţătoare, electrozi, reflectoare energetice şi antene de ghidaj sprijinea deasupra sa o nesfârşită cortină care pulsa şi se vălurea roşietică, într-un vuiet asurzitor. Coloane de scântei argintii o străbăteau din loc în loc, aidoma jerbelor unei fântâni arteziene. Antonio simţea cum o amorţeală ciudată începe să-l copleşească, în timp ce capul îl durea deja cu intensitate. Privi spre Linda cu strângere de inimă, apoi spre Roger Cole, care scruta cu ochii injectaţi silueta Oraşului ce se zărea în depărtare.

— Ceasurile nu funcţionează, dar cred că nu mai sunt decât trei-patru minute! îi strigă Antonio. dacă nu reuşeşte, mai mult de zece minute nu rezistăm aici, în raza câmpului creat de prezenţa Zidului...

— Va reuşi! El reuşeşte întotdeauna... răspunse militarul fără să-şi întoarcă privirea. Şi deodată, o flamă uriaşă se ridică undeva, în centrul Oraşului, urmată apoi de zgomotul unei explozii colosale. În spatele lor, Zidul păru întâi că erupe într-un flux clocotitor de fulgere albastre, apoi se prăbuşi din înalturi transformat într-un foc mirific de artificii. Şi dintr-o dată liniştea, nuanţată şi mai mult de îndepărtatele bubuituri ale exploziilor ce se succedau la intervale scurte, se înstăpâni nefirească. Sărind în picioare, cei doi soţi se îmbrăţişară. Linda plângea nestăpânit, dar Antonio Rosales, eliberat de tensiunea ultimelor zile, simţi imperios nevoia de a izbucni într-un râs nervos.

— A reuşit! A reuşit Drew Collins! strigă el printre hohotele nestăpânite, repezindu-se spre fostul sergent. Tăcu dintr-o dată văzându-i chipul îndurerat. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că din ochii unui decimator se pot scurge lacrimi. Roger Cole făcu un gest vag cu mâna spre coloanele de fum dens ce secţionau în câteva locuri orizontul şi, în timp ce-şi arunca mănuşile cu plăci de oţel şi casca neagră, spuse:

— Era tatăl meu... Şi-acum, să mergem!

*

Merseseră timp de câteva ore printr-un ţinut deşertic, observând doar arareori câte un mănunchi de ierburi zdrenţuite printre dunele de nisip, apoi trecuseră peste un şir de dealuri sterpe, epuizaţi de sete şi oboseală, cu genunchii răniţi de alunecarea prin grohotişuri, până când, la căderea nopţii, au ajuns pe o câmpie înaltă, acoperită cu pâlcuri de copaci. Au aşteptat ghemuiţi trecerea nopţii, pătrunşi

de răcoarea ei, neputând nici unul să adoarmă, fericiţi la gândul că au scăpat din lumea lor nefericită, dar neliniştiţi den necunoaşterea celei în care pătrunseseră. În zori îşi continuară drumul spre răsărit, de-a lungul unui râu ce-şi purta molcom apele pe sub frunzele uriaşe ale unor arbori ciudaţi. Totul era ciudat pentru ei. Nu mai văzuseră niciodată vreun râu sau copaci sau ceva asemănător covorului verde şi moale pe care călcau, ameţiţi de efluviile parfumate ale florilor viu colorate. În patria lor de beton şi metal, cu vaste teritorii subterane, din care mulţi nu ieşeau niciodată, nu exista nimic din toate acestea. Doar cerul decupat de coama Marelui Zid Energetic părea să aibă aceeaşi culoare. Însă acolo cine îşi îngăduia să-l privească? Când soarele se ridicase la zenit, iar râul se pierduse într-un canion îngust, o briză uşoară le aduse în nări răsuflarea sărată şi cu miros de alge a Oceanului şi ţipetele stridente ale goelanzilor. Le-a apărut în faţă dintr-o dată, de după coama unui meterez de stânci, copleşindu-i cu imensitatea apelor sale verzi-albăstrii, cu fuga neostenită a talazurilor înspumate spre plajele nisipoase, aflate jos, la picioarele lor.

— Măcar pentru a vedea asta şi tot merita să încercăm! şopti Antonio, cu privirea împăienjenită de strălucirea reflectată de faţetele de jad ale imensului giuvaer lichid. Ţinându-se de mână, coborâră cu dificultate ţărmul înalt şi, ajungând la poalele lui, o porniră de-a lungul apei, călcând fericiţi prin nisipul umed şi fin, amestecat cu scoici de diferite culori şi crustacei aduşi de valuri. Pe neaşteptate, malul păru că se frânge pentru a face loc unui mic golf ocolit de o plajă foarte lată, în apele căruia un grup de copii se zbenguiau zgomotos. Neîncrezători, priviră joaca lor

plină de veselie, până ce un glas cristalin răsună în spatele lor.

— Aţi venit să faceţi baie? Se întoarseră speriaţi şi văzură o fetiţă de vreo şase ani, cu părul scurt şi blond, cu trupul suplu şi bronzat, purtând pe ea doar o pereche de chiloţi roşii.

— Dacă vreţi, vă pot arăta un loc mai grozav ca ăsta, continuă fetiţa.

— Corina, iar te amesteci!... N-o luaţi în seamă, aşa e ea, se bagă în sufletul oricui! li se adresă o adolescentă înaltă, armonioasă, cu părul castaniu legat la ceafă cu un şnur alb, care apăruse şi ea ca din pământ. Erau în mod evident surori, chiar dacă singura asemănare o constituia linia dulce a bărbiei şi o anume poziţie a capului, uşor aplecat spre umărul stâng.

— De ce să nu le-arăt locul nostru, Odette? Uite ce frumoasă e, cu părul acesta lung şi negru! Îmi dai voie să ţi-l mângâi? Linda se lăsă în genunchi, emoţionată, simţind pentru prima dată în viaţă cum o inundă fericirea atunci când, mângâindu-i pletele, fetiţa îşi oglindi ochişorii veseli în ochii ei, apropiindu-şi nasul mic şi pistruiat de obrajii traşi de suferinţă. Încă buimăcit, Antonio privea fetele, amintindu-şi cu durere de chipurile palide şi fără expresie ale copiilor încazarmaţi din Oraşul Exterior. Copii cărora le lipsea însăşi noţiunea de joacă şi cărora le lipsea, în toate manifestările lor, orice urmă de veselie. Roger Cole îi puse mâna pe umăr, atrăgându-i atenţia cu voce joasă:

— Acolo, sus pe cer... E ceva care zboară...

— E un elicopter de salvare, interveni Odette, neânţelegând uimirea lor. Îi caută pe cei care au

putut scăpa din ţara aceea ciudată. Oare nu cumva sunteţi... de-acolo?!

— Ba da, murmură Linda.

— Şi nu ştii cum arată un elicopter? şuşoti Corina la urechea ei, ţinându-i mâinile pe după gât.

— În ţara noastră nu sunt aparate de zbor, ele ar fi constituit pentru oricine o tentaţie prea mare... Între timp, la semnalele adolescentei care escaladase faleza, elicopterul făcu un ocol larg, aterizând în apropiere. Un tânăr blond coborî şi se apropie cu paşi mari, fixându-i cu multă curiozitate.

— Sunteţi din enclavă?

— Da, am evadat din Republica Enclava, în cursul zilei de ieri, răspunse Antonio.

— Ei, Republica Enclava!... Cine ştie cât se va mai numi aşa, zise tânărul zâmbitor, mângâind capul ciufulit al Corinei. Din câte spun ceilalţi fugari, acolo se duc lupte de stradă... haideţi să vă conduc la un centru de întremare. În timp ce săruta obrajii fetelor, înainte de îmbarcarea în aparatul de zbor, Linda se gândea fericită că viitorul ei copil va creşte şi va semăna negreşit cu acestea. Doar Antonio Rosales căzuse pe gânduri şi nici nu păru să sesizeze senzaţia de gol din stomac ce întovărăşi înălţarea elicopterului. Roger Cole făcu o vreme semne de rămas bun celor două surori care-şi fluturau mâinile, strigând şi ţopăind, apoi îi spuse celuilalt:

— Cred, domnule Rosales, că aţi hotărât să ne întoarcem amândoi acolo...

— Da, Roger! Trebuie, totuşi, să sfârşim treaba începută...

GHICITORUL ÎN TAROT

— În aviaţie nu se admit elementele aleatorii! Adică „c-o fi, c-o păţi”! Şi te rog să respecţi riguros programul ce ţi l-am dat!... Comandantul aeroportului trânti receptorul în furcă şi ridică ochii spre tânăra lui secretară, care păşise în încăpere cu paşi de felină.

— Ce este, Suzi?

— Un pasager, domnule comandant, vrea să vă vorbească... Zice ceva despre un posibil accident al cursei de prânz pentru Capitală.

— Cum?! se alarmă şeful. Adu-l încoace, imediat! Omul care intră era un bărbat relativ tânăr, zvelt, cu o expresie a feţei uşor zeflemitoare. Gazda îl pofti să ia loc în faţa unei măsuţe rotunde de protocol şi-l invită scurt:

— Vă ascult!

— Domnule comandant, interesele micii mele firme reclamau, în urmă cu câteva zile, prezenţa mea în capitală. Ieri însă, aceste interese s-au mai diminuat, fapt ce m-a determinat să renunţ la călătoria de astăzi cu avionul. Totuşi, ca întotdeauna, am făcut o verificare a hotărârii mele cu ajutorul tarotului. Ştiţi, eu sunt un specialist... Comandantul îl întrerupse nedumerit:

— În ce sunteţi specialist?

— În tarot! Ghicesc viitorul prin mijlocirea cărţilor de tarot.

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi...

— Mai precis, am stabilit că dacă lipsesc de la bordul avionului, acesta va fi victima sigură a unei catastrofe aeriene. Priviţi. Cu un aer de prestidigitator, musafirul extrase un pachet gros de cărţi, le amestecă laborios şi le întinse spre tăiere interlocutorului uluit. Priviţi, rosti el din nou. Sunt optzeci şi patru de cărţi. Folosim numărul sacru şapte. Oricum le-aş etala, semnificaţia cărţilor este aceeaşi... Uitaţi-vă, Popa, ăsta-s eu, aici e avionul, iar aici, pe aceşti doi vectori, consecinţele alternative ale hotărârii mele. Priviţi, Osiris Victorioasa, izbândă adică, iar dincoace Turnul cu Fulgere şi Moartea. Clar, concis, corect!... Comandantul îşi reveni iute din perplexitate şi întrebă pe un ton vesel, prevenitor:

— Şi ce propuneţi? Să anulez această cursă aeriană, informându-i pe pasageri şi, desigur, pe superiorii mei, că măsura se bizuie pe proorocirea dumneavoastră?

— Nicidecum! Soluţia raţională este ca EU să mă aflu la bordul avionului!...

— Foarte bine! Aveţi timp berechet să vă cumpăraţi biletul... Bărbatul tuşi parcă jenat în pumn şi răspunse după o scurtă tăcere:

— Vedeţi... Eu v-am precizat că interesele mele în Capitală s-au diminuat, aşa că dacă e să fac un drum la care renunţasem, este firesc să nu-l fac pe spezele mele... Interlocutorul rămase literalmente cu gura căscată.

— Adică, vreţi să spuneţi că NOI trebuie să suportăm spezele de călătorie?!

— Exact! Dus-întors... Comandantul se ridică în picioare şi rosti glacial:

— Domnule atribuţiunile de serviciu îmi limitează drastic timpul, aşa că mă văd nevoit să încheiem

discuţia aici. Bună ziua! Bărbatul ridică umerii a neputinţă, îşi luă geanta-diplomat şi fulgarinul, mormăind ca pentru sine:

— Asta-i! Dus-întors sau altfel „cade”! La revedere...

*

În restaurantul aeroportului, singur la o masă, ghicitorul în tarot îşi manipula alene cărţile până când, mulţumit vizibil de rezultat, le vârî la locul lor în buzunar, chiar în momentul în care tânăra secretară a comandantului îşi făcu apariţia cu sufletul la gură.

— V-am căutat peste tot... Domnule, sunteţi oaspetele nostru la bordul avionului de Capitală... Desigur, dus-întors!

— Mulţumesc! Tocmai primisem confirmarea cu ajutorul tarotului... Domnul comandant e înţelept! A ales bine. Nu mă crede, dar vrea să fie sigur sută la sută!...

PLANETA FĂRĂ PTERODACTILI

Sfârşind descifrarea ultimelor fotografii ale planetei, Liana alese câteva dintre ele, desfăşurându-le în mână ca pe nişte cărţi de joc la care privi îndelung. Făcându-şi vânt cu piciorul, se roti de câteva ori cu fotoliul pivotant, oprindu-se în cele din urmă cu faţa spre interior; se ridică în picioare şi, după câţiva paşi dansaţi, ajunse în mijlocul încăperii.

— Ce spuneţi, băieţaşi, dacă eu ghicesc la ce vă gândiţi cu toţii, fără excepţie, în clipa asta?! Cei trei bărbaţi ridicară capul. Liana le zâmbi cu oarecare inocenţă:

— Să fiţi cavaleri şi să recunoaşteţi că am avut dreptate: vă gândiţi că planeta ar putea fi... cât de cât populată, da, populată cu o faună deosebită, stranie şi... pe undeva, în secret aţi dori să faceţi conversaţie cu vreun pterodactil înzestrat cu raţiune! V-am prins?... se alintă ea. Ce-ar fi să-i spunem chiar „Planeta Pterodactililor”?! Bărbaţii izbucniră în râs - era un moment neprevăzut de destindere.

— Ai dreptate, cel puţin în ceea ce mă priveşte, şi, cum văd că nimeni nu neagă, înseamnă că faci constatări mai eficiente decât psihoanalizele doctorului Svoboda, rosti Selino, ridicându-se şi cuprinzându-şi soţia pe după umeri pentru a privi fotografiile. Mic de statură şi foarte brunet

— la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi fiind întruchiparea bonomiei şi jovialităţii medicului de

astronavă, aşa cum l-au construit filmele ultimului secol - doctorul, mimând extazul, întrebă din fotoliul său:

— Ei, fetiţo, până una-alta „băieţaşul” cu psihoanalizoarele te declară instrument de rezervă şi te roagă să-i comunici de la ce premisă ai pornit pentru a ajunge la o astfel de victorie... hm... categorică?

— Atmosfera atât de bogată în oxigen, în...

— Mde... Au mai fost şi alte planete cu atmosferă!

— Atmosfera, gravitaţia destul de redusă, lipsa centurilor de radiaţii nocive, distanţa optimă faţă de astru, testele fotometrice care...

— Am capitulat, am capitulat, se apără doctorul ridicând mâinile deasupra capului şi izbucnind în râs. Comandantul Eino îşi desprinse cu greu ochii de pe silueta zveltă a Lianei, care, rezemată de umărul lui Selino, privea fotografiile, aplecându-şi mult spre ele faţa aproape palidă, în contrast cu părul scurt, negru, cu irizări albăstrii. „Cu toată perspicacitatea ei, numai faptul că o iubesc nu-l poate ghici”, gândi el cu tristeţe. Eino încerca de fapt să se mintă. Îşi dădea seama, din rezerva tot mai accentuată a Lianei, rezervă exprimată cu delicateţe, cu compasiune chiar, că totuşi privirile sale lungi fuseseră observate, că rigiditatea lui forţată faţă de ea era interpretată, cu flerul acela specific al femeilor, la adevărata sa dimensiune. Îi era ruşine de el însuşi, de prietenul său, de ea. Ordonă scurt:

— Selino, controlează din nou, pe toate benzile de frecvenţă, dacă există vreo activitate radio! Îndreptându-şi privirea spre ecranul radiosondei, Eino vedea aceleaşi semnale codificate ale unui relief care nu se remarca prin nimic deosebit şi reflexele

chipului său prelung, cu ochi încercănaţi. Lucrau cu toţii în tăcere. „Bip”-uri mai lungi sau mai scurte, mai ascuţite sau mai voalate, plămădeau concertul straniu care, alături de izbucnirile intermitente, roşii, verzi şi albastre ale semnalelor de pe monitoarele montate în panouri, au fascinat întotdeauna, copleşindu-l, pe cel care a pus pentru întâia oară piciorul într-o astronavă. Lansarea staţiei automate se realiză în condiţii bune. Pe ecranul central stăruia acum, din ce în ce mai mare, masa întunecată, turtită puternic, a planetei, aureolată de haloul luminiscent al atmosferei. Astronauţii priveau cu emoţie nedisimulată covorul compact de nori roşcaţi, spre care aveau senzaţia că înaintează ei înşişi. Imaginile se răsturnară, contrastele deveniră mai puternice - staţia intra în atmosferă prin ricoşeu aerodinamic - apoi, din nou goana spre planetă, iar imaginile răsturnate şi, din nou, căderea. Deodată, un flash intens săgetă ecranul, care se întunecă rapid. Selino, dezmeticindu-se primul, se repezi la o consolă auxiliară şi, apăsând febril pe taste, obţinu imaginea acum depărtată a planetei, de la unul din teleobiectivele astronavei.

— O explozie atomică! strigă Liana, ducându-şi mâinile la gură, într-un gest de supremă uimire. Nu-i răspunse nimeni. Selino transfocă cum putu mai bine zona unde explodase staţia. Imaginea prezenta toate caracteristicile unei explozii nucleare de mică intensitate în straturile superioare ale atmosferei.

— Pregătiţi încă o sondă automată! Trebuie să ne lămurim, zise în sfârşit comandantul.

*

— Nu, nu poate fi vorba de o civilizaţie care să ne egaleze, cu atât mai mult de una care să ne depăşească, stărui Eino, frământându-şi, cu gestul lui caracteristic, părul blond. Doctorul, care nu se mai mişcase din fotoliul său, se ridică în fine şi începu să se plimbe agitat de colo-colo. Privind-o pe Liana, părea că i se adresează numai ei.

— N-am înregistrat nici o activitate radio organizată, nu-i aşa?! Şi-atunci, cum s-a realizat, după voi, dirijarea proiectilului nuclear până la impactul cu staţia noastră automată?

— Dumneata ce crezi? sări nerăbdător Selino. Imperturbabil, domnul Svoboda, aidoma tuturor doctorilor din universul raţional care-şi rostesc diagnosticul, îşi scoase ochelarii, îi şterse şi-i aşeză din nou pe nasul lui negricios.

— Au folosit probabil un sistem biocibernetic comandat, dacă vreţi... te-le-pa-tic!

— O fi fost o armă absolut automată, îndrăzni să sugereze Liana. Doctorul o privi sever.

— Oamenii ăştia probabil nici nu au un limbaj sonor! explodă Selino. Vă daţi seama cât de mult se simplifică tentativa unui contact nemijlocit, deoarece... Doctorul Svoboda se întoarse spre el, întrerupându-l:

— Ei bine, oare capacitatea de comunicare telepatică nu presupune un stadiu superlativ de civilizaţie?

— Nu, n-aş crede, exclamă Eino. Cu siguranţă că asta e natura lor dintotdeauna; o confirmă chiar posibilităţile tehnice de care dispun.

— Aşa e, „unchiule” Svoboda. Exploziile atomice pe care le-am văzut ţin de „primitivism”, dacă nu te

supără formula, rosti Liana, fixându-l pe doctor cu ochii ei strălucitori.

— Hm, pufni acesta, ce vă face să credeţi una ca asta? Prea vreţi să acordaţi totul cu legile care au fost valabile, poate, doar pentru noi... Eino răspunse zâmbind:

— Logica. De altfel e o logică elementară (sublinie, nu fără puţină răutate, spre propria-i surprindere, ultimul cuvânt). Gândiţi-vă la nivelul scăzut al radioactivităţii atmosferei dinaintea exploziilor şi la cel actual. Nu au fost explozii de proporţii, dar la dimensiunile planetei înseamnă totuşi ceva; ceva suficient să deterioreze chiar un anumit echilibru climatic sau biologic, să zicem. Dacă ar fi fost folosit un dezintegrator eficient şi „curat”, cum sunt cele de care dispunem noi, asemenea consecinţe ar fi fost evitate. Dar, ca să ajungi la dezintegratorul nostru, trebuie să parcurgi mai multe etape, între care fuziunea nucleară e un început obligatoriu... Doctorul se scărpină în cap, nehotărât să cedeze.

— De ce-au ajuns atunci la o asemenea „soluţie-bumerang”? Ca să nu mai vorbim de efectul unui răspuns din parte-ne, aflaţi, oricum, „în legitimă apărare”. Ne-au distrus, în fond, două staţii automate!

— Imposibil! Eino clătină hotărât din cap. Securitatea navei e absolută. Nu ne poate atinge nimic. Şi-apoi, am putea ajunge la situaţia de a distruge o civilizaţie inferioară nouă din punct de vedere tehnologic. Nu suntem conchistadori galactici, doctore!

— Se pare că debarcarea pe planetoid înseamnă o catastrofă pentru Ei, dacă reacţionează atât de

violent, interveni Selino. De altfel, am o bănuială. Eino, dă-mi o capsulă individuală şi lasă-mă să cobor... Furnici, lăcuste sau cum or fi arătând, trebuie să ştim cât mai repede.

— Nici nu mă gândesc! Vom pleca în curând spre Pământ; acolo se vor lua toate măsurile necesare pentru realizarea unui contact cu cei de aici. E mai bine aşa...

Cînd încetară semnalele sonore ale complexului de alarmare, Liana şi doctorul Svoboda tocmai se ciocneau în uşa Centrului de comandă. Intrară gâfâind din pricina alergăturii pe coridoarele lungi ale astronavei. Eino îi aştepta în picioare. Cum stătea în mijlocul încăperii, înalt, slab, cu părul blond care-i decolora realmente figura neajutorată şi aşa de reflexele molatice ale ochilor de un albastru incert, spălăcit aproape, comandantul părea mai degrabă un adolescent nehotărât decât şeful unei expediţii cosmice. Dar, ca întotdeauna, vocea energică şi calmul său imperturbabil restabileau întotdeauna echilibrul. Înainte de a i se pune vreo întrebare, Eino îi informă:

— Selino s-a catapultat cu o capsulă spre planetă! Liana păli îngrozitor. Căută cu ochii spre ecranul de control şi Eino observă.

— Se pare că deocamdată refuză să ia contactul cu noi... Doctorul, încă înfiorat de modulaţiile metalice ale sirenelor, se ghemui într-un fotoliu.

— Cum de i-a reuşit „evadarea”? întrebă el, în timp ce-şi controla pulsul încheieturii mâinii stângi, un semn de maximă enervare.

— Deconectând parţial sistemul de alarmă, a putut desigila compartimentul capsulelor. Alerta a declanşat-o computerul centrului de comandă,

simultan cu lansarea, pe care a identificat-o ca un accident, o dată ce nu i se ceruse asistenţa necesară dirijării şi urmăririi, explică Eino cu glas neutru. Pe unul dintre ecranele secundare începură să alerge fâşii luminoase. După câteva secunde, se stabiliză imaginea planetei spre care aluneca, într-un unghi larg, un punct minuscul. Videolocatoarele interceptaseră capsula. Toţi trei priveau încordaţi punctul roşcat care devenea tot mai şters, confundându-se progresiv cu straturile cenuşiu-argintii ale atmosferei. Imaginea fu întreruptă automat şi înlocuită cu caroiajul radiolocatoarelor clasice, ale căror desfăşurări de un alb perlat se roteau, notând neobosite azimutul, distanţa, altitudinea. Eino vorbi ca pentru sine:

— Îl vor lovi dintr-un moment în altul, iar noi nu mai putem lua nici o măsură!… Aşteptau din ce în ce mai crispaţi explozia previzibilă. Liana, tot în picioare, nu-şi dezlipea ochii de pe aparate, ţinându-şi împietrită, ca la o rugăciune, mâinile împreunate la piept. Capsula cobora spre sol. Când cifra roşie marcă o sută de metri, doctorul sări în sus, într-un entuziasm spontan şi, fără îndoială, necuviincios pentru momentele acelea de încordare, de nesiguranţă:

— Gata! Nu i se mai poate ăntâmpla nimic! Am înţeles ce-a vrut să spună... Liana, comandante, a avut dreptate! Le-a spus furnici. Ha, ha, ha! Lăcuste! Păi nu vă daţi seama că sub o sută de metri nu i se mai poate întâmpla nimic?! Liana şi Eino îl priviră consternaţi, amândoi intuind deodată semnificaţia frazelor niţel incoerente ale doctorului, care continua:

— ...Ce să i se-ntâmple? Sunt nişte gângănii mărunte şi firave şi voi mai „vreţi” o explozie

nucleară, fie ea cât de mică, sub o sută de metri, când i-ar face una cu pământul?! Ha, ha, ha... Râdea în hohote, deconectându-se de tensiunea deosebită, care-l copleşise. Glasul lui Selino interveni prin surprindere. Întoarseră capul spre ecranul central, unde Liana îşi văzu soţul zâmbind, cu ochii mijiţi mult, cu buzele cărnoase răsfrânte copilăreşte.

— Eino, când vom ajunge pe Pămînt, mi se va interzice să mai zbor, dar, orice sancţiune aş suporta, zău că o să merite! Prieteni, am descoperit o lume!

— Sunt tare mici, Selino? strigă doctorul.

— Da, cred că da, încuviinţă Selino, zâmbind mereu.

— Dă-ne imagini, ceru comandantul emoţionat deopotrivă cu ceilalţi.

— Exclus acum! Rămâne pe data viitoare, când nu voi obţine capsula prin efracţie - pentru că am luat-o, din pricina grabei, pe cea aflată în revizie. Nu numai că n-am teleobiective, dar nu voi avea combustibil suficient nici pentru a mă întoarce... Eino se precipită spre ecran:

— Nu face nimic, aterizează, şi în scurtă vreme te recuperăm! Selino nu mai zâmbea, părea nervos, cu atenţia împărţită între dia-logul cu cei de pe astronavă şi ceea ce vedea, probabil, în jurul lui.

— Ascultaţi, le zise cu glas aspru, ascultaţi cu atenţie! Planeta este suprapopulată... E locuită, pur şi simplu, la centimetru pătrat. Nu ştiu cum arată fiinţele acestea, fără îndoială raţionale, dar zboară în jurul meu în nave discoidale foarte mici. Câteva din ele, în timp ce coboram, au montat o instalaţie pe blindajul capsulei. Din momentul acela am realizat contactul... Acum îmi transmit telepatic, în mod constant, să nu aterizez. Numai pe cei câţiva metri

pătraţi pe care s-ar aşeza capsula aş strivi o aglomerare cu câteva milioane de locuitori, ca să nu mai vorbesc de aria mult mai mare afectată de şocul mecanic, caloric şi toxic pe care l-ar produce motoarele de frânare... Eino înţelegea prea bine ce înseamnă asta. În calitatea sa de comandant, trebuia să-i ceară să se înalţe cu ultimele rezerve de combustibil şi, undeva sus, cât mai sus, să se autoanihileze... Dar Liana? Cum îl va privi atunci Liana? Da, fără îndoială, raţional, îi va da dreptate, e şi ea o zburătoare, dar, în momentele ei de disperare, de singurătate, nu-l va socoti un rival care, într-un moment dificil, fără să mai caute o şansă, a hotărât rezolvarea aceasta groaznică, ireversibilă?... Pentru prima dată în cariera sa, comandantul Eino era ceea ce părea - un nehotărât. Liana, cu ochii răvăşiţi de temeri, din locul de unde nu se mişcase nici cu un pas de la începutul acestui coşmar, găsi puterea de a-l chema:

— Selino, Selino, ascultă-mă! Caută totuşi un loc de aterizare! Nu se poate, izbucni deodată ascuţit, nu se poate, Selino, să nu fie pe planeta asta blestemată un pustiu, un ocean, munţi măcar. Trebuie să cobori, Selino! Trebuie...

— Exclus, răspunse Selino. De fapt, sunt fiinţe ca şi noi, Liana. Gândesc, au simţăminte, se tem de moarte... Şi mă puteau distruge de la început. Au înţeles însă că la bordul capsulei e o fiinţă gânditoare! Eino, spune-mi ce să fac?

— Măreşte altitudinea, măreşte-o până hotărâm cum procedăm. Se întoarse spre cei doi: Ce spui, doctore?

— N-avem dreptul... dar, hotărăşte, comandante... Selino va înţelege şi el. Desigur... Selino comunică:

— Altitudine maximă posibilă! Piticii îmi transmit că au înţeles situaţia. Eino, spune-mi totuşi ce trebuie să fac! Extraordinar, Eino, piticii îmi indică o zonă cu o densitate mai mică... Două milioane şi ceva de „suflete”! Eino se simţi eliberat. Era o rezolvare pe care Ei o hotărâseră, iar el o ratifica doar:

— Aterizează! Şi comunică coordonatele! Şi-atunci, din colţul unde stătea aproape uitată, Liana alergă, atinse cu mâinile, într-o mângâiere fugară, materialul transparent şi rece al ecranului, dincolo de care se aflau ochii cenuşii ai soţului ei şi strigă, cu o fervoare care îi părea, atunci, străină:

— Distruge-te, Selino! Distruge-te! Eino şi doctorul îl auziră pe Selino murmurând: „Două milioane şi ceva de suflete...”, dar Liana, plângând sălbatic, văzu doar buzele iubitului murmurând şi chipul lui risipindu-se apoi în cioburile de lumină ale exploziei, peste care se aşternu întunericul - faţa vizibilă a neantului.

CHINTA ROIALĂ

Pentru foarte multă lume, faptul că savantul Alexander Foreeman a murit în urma unui infarct, în timp ce juca o partidă de poker, constituie un amănunt anecdotic. De altfel, acesta a fost, poate, cel mai bizar om de ştiinţă din câţi a cunoscut secolul nostru. Nu pentru că aducea prea puţin cu imaginea pe care ne-o facem îndeobşte despre cei care trudesc însăilând complicatele formule ale Cunoaşterii, ci pentru că a fost un aventurier în sensul cel mai complet al cuvântului. A trecut furtunos prin viaţă, fascinat când de o idee explozivă prin nonconformismul ei, când de o afacere, uneori destul de murdară, când de o femeie a cărei existenţă sinuoasă a traversat grăbită Hong-Kongul, Marsilia şi Dakarul, pentru a sfârşi inexplicabil în apele metalice ale golfului Hudson. L-am cunoscut pe Al, pe când îşi construia modelul matematic al teoriei sale despre universurile simetrice bidimensionale. Întrucâtva mă speria omul acesta care, după o noapte de beţie, dovedea a doua zi o energie de multe ori tiranică, căci controla cu exigenţă gălăgioasă aproape toate operaţiunile de lucru, spre disperarea programatorilor. Îl vedeam mai îmblânzit doar atunci când, cu mâinile în buzunarele halatului, privea minute întregi curgerea silenţioasă a benzilor magnetice sau zvâcnetul cartelelor perforate. Imediat după ce şi-a publicat lucrarea, „s-a îmbătat porceşte”

cum obişnuia să spună. Parcă îl văd cum în noaptea aceea, spre stupefacţia „lumii bune” din uriaşul salon al Hiltonului, s-a urcat pe masă, măturând cu piciorul cupele de şampanie pentru a-şi expune teoria şi pe înţelesul unor „capete pătrate”:

— Înţelegi, madam’ - se adresa el mai mult unei matroane care-şi tremura speriată guşile suprapuse la o masă în apropierea noastră -, înţelegi, madam’, în universul ăsta cu două dimensiuni, lumile stau, dracu’ ştie de ce, două câte două, simetric, cum ai sta dumneata în faţa oglinzii şi curg inexorabil spre linia aceea de contact, pentru a dispare... Dispar... Unde?! Ce se întâmplă cu lumile acestea în care timpul - timpul pe care voi îl consumaţi aiurea - curge altfel?... Oh, nu te şterge pe frunte cu şerveţelul, madam’ - murdăreşti şi şifonezi cine ştie ce univers raţional! Ha, ha, ha!... M-a luat, cu forţa aproape, în sala de joc. Era un pasionat al pokerului, aşa că în seara aceea, beat cum era, a pierdut aproape tot ce câştigase în ultimii doi ani de muncă intensă. La ultimul tur la care mai putea merge, părea că îşi revenise. Nu mai fuma ca până atunci şi un soi de nepăsare brutală îi strălucea în ochii negri, în timp ce-şi închidea carnetul de cecuri. A luat cărţile încet, filându-le îndelung. Din spatele lui, am văzut pe rând o rigă de treflă, un as de treflă... un valet de treflă, un nouar de cupă şi un decar de... treflă. Trebuia să-şi încerce şansa. A intrat, decartând nouarul de cupă. Când a luat cartea, a aprins o ţigară, începând, încetişor, să fileze. Nu ştiu de ce, dar când am zărit colţul negru al damei, poate unde o doream cu aceeaşi ardoare ca el, am ştiut că-i intrase dama de treflă. Aşa era! Am făcut eforturi aproape supraomeneşti să nu mă trădez: avea chintă roială la

rigă! L-am văzut însă pe Al crispându-se tot mai vizibil. Partenerii de joc îl studiau concentraţi. El nu înceta să-şi fixeze cartea care-i intrase. O descoperise aproape cu totul, şi atunci am început să desluşesc şi eu: cele două imagini ale damei păreau că alunecă, la început imperceptibil, apoi tot mai vizibil, spre linia oblică de la mijloc, care le intersecta. Alb ca varul, Alexander puse cartea pe masă şi cu toţii am fost martorii dispariţiei rapide a peliculei pe care erau fixate imaginile. În câteva secunde, mai rămăsese vizibilă o dungă oblică, vag tremurătoare, care se şterse şi ea în cele din urmă. Când ne-am ridicat privirile de pe triunghiul de plastic, acum de un alb mat, Alexander Foreeman continua să-l privească cu o stăruinţă care nu mai avea un scop anume. Murise.

EXPLOZIA CLIPEI

După calculele noastre, energia eliberată prin detonarea ciudatei substanţe sintetizate de noi nu trebuia să fie mai mare decât cea degajată de o grenadă defensivă obişnuită. De aceea, împreună cu Smith, am pregătit experimentul în mijlocul parcului particular, destul de părăginit, ce se învecina cu micul nostru laborator. Domnul Mac Donald, proprietarul domeniului, îşi exprimase dorinţa de a participa şi el la acest eveniment, aşa că n-am avut ce face şi ne-am instalat împreună cu el în tranşeeea situată la circa cincizeci de metri de locul ales. Dimineaţa, cu soarele strălucitor care suia pe bolta înaltă, fără urmă de nor, anunţa o zi de vară dintre cele mai frumoase. În timp ce Smith şi cu mine controlam cu minuţiozitate, pentru ultima oară, contoarele care urmau să măsoare intensitatea deflagraţiei, domnul Mac Donald şi-a adus din maşina parcată pe o alee din spatele nostru un aparat de fotografiat destul de banal şi un binoclu militar ale cărui glorioase state de serviciu erau cu prisosinţă înscrise pe tocul de piele, uzat şi cârpit pe toate părţile. În cele din urmă, am hotărât că putem proceda la detonare. În timp ce eu făceam contactul electric, Smith trăgea cu disperare de pulpana hainei domnului Mac Donald, care încerca să privească peste marginea parapetului. Explozia ne-a părut mai curând o cascadă de trosnete ciudate şi ţiuituri stânjenitoare, care au durat aproape două minute. Ne aşteptam la o undă de şoc suficient de puternică

pentru a arunca ceva pământ peste noi, dar am constatat cu uimire că firele de iarbă ce creşteau pe marginea adăpostului nici nu se clintiseră măcar.

— E clar! N-a fost cine ştie ce..., a exclamat dezamăgit Smith, ridicându-se în capul oaselor. Sprijinindu-se cu mâna pe parapet, s-a înălţat deasupra lui, după care ne-a ajutat pe rând să urcăm. Scuturându-ne hainele, ne-am întors privirile spre locul exploziei. Şi am înmărmurit. La o distanţă de câţiva kilometri, strălucea orbitor în lumina soarelui un gheţar imens. Printre castanii pe care îi ştiam cu toţii, foşneau alene ferigi uriaşe, iar în stânga noastră, la câteva sute de paşi, se desluşea o clădire destul de dărăpănată, după toate aparenţele, un han medieval. Se întâmplase ceva ce ne depăşea înţelegerea. Am privit năuciţi până în momentul în care domnul Mac Donald, apucându-mă viguros de cravată, mi-a urlat în ureche:

— Uitaţi-vă acolo, uitaţi-vă acolo! Un monstru, domnule Fisher! Eu văd un monstru! Fără îndoială, sunt nebun!

— Şi eu îl văd, şopti Smith. E un Stegosaurus cât se poate de real... Deplasându-şi greoi trupul masiv, lung de vreo şapte metri, pe coama căruia se înălţau impresionantele plăci osoase poligonale, dinosaurul dispăru între ferigi şi liane.

— Cred că ar fi bine să o luăm în direcţia construcţiei ăleia, am spus eu, hotărându-l cu greu pe speriatul proprietar să dea drumul cravatei. Am pornit tustrei, în şir indian, spre clădirea mohorâtă, pe frontispiciul căreia descifrasem, cu ajutorul binoclului, o firmă scrisă într-o engleză arhaică: „La vama drumeţilor”... Înghesuiţi sub arcada solidă a intrării, hangiul şi două femei priveau parcă mai puţin

speriaţi ca noi peisajul care, totuşi, nici lor nu le părea mai familiar.

— Pe spada cinstitului rege Harold, răcni către noi presupusul hangiu, spuneţi-mi şi mie, domnilor, ce jivină l-a mai înţărcat şi pe păsăroiul ăsta cu poftă de mestecat mai mare ca a nevesti-mi! - şi ne arătă cu mâna un pterodactil care fugărea cu un succes deplin găinile din ogradă. Terminând de înghiţit ultimul pui, reptila clămpăni fioros din dinţii ascuţiţi şi se ridică în aer, fâlfăindu-şi aripile membranoase. Smith îi luă tovarăşului nostru de aventură aparatul de fotografiat şi prinse în obiectiv pterodactilul, hanul, jungla dimprejur şi chiar un nou saurian care se arătase în dreptul gheţarului.

— Da' domniile voastre dincotro veniţi, ne interpelă în sfârşit hangiul, că nu ştiu să fi văzut vreodată asemenea veşminte la un drumeţ?... Şi ce încălţări, măiculiţă! se minună el.

— Suntem nişte călători sărmani, mă grăbii eu să explic ceva. Dar mai bine spune-ne, jupâne, în ce dată ne aflăm, că noi...

— Adicătelea cum „în ce dată”?!

— Adică anul, luna, ziua în care ne aflăm...

— Păi... domnilor, eu aş zice că e a patra zi a lui iulie, în anul o mie cinci sute cinzeci şi doi, zise tărăgănat omul, privindu-ne cu oarecare suspiciune. Pe drumul pe care veniserăm şi noi îşi făcu apariţia un bărbat scund, cu un melon verzui pe capul cărunt, ai cărui ochi spălăciţi căutau cu uimire de jur-împrejur. Croiala hainei sale de catifea reiată, ca şi pantalonii strâmţi, întinşi pe picior cu ajutorul elasticului petrecut pe sub talpa ghetelor sale prăfuite, îl făceau să pară desprins dintre prietenii domnului Pickwick.

— Bună ziua! ne salută el cu evidentă demnitate. Numele meu e Windsom! Samuel John Windsom, comis voiajor, încă din 1847, la firma „Kook şi Fiii”. Cu cine am plăcerea?...

— Fischer, mă formalizai eu.

— Smith H. Smith, fotograf amator, se prezentă colaboratorul meu, luminându-i obrajii sanguini cu flash-ul.

— Mac Donald, Esquire, rosti şi al treilea membru al grupului nostru, pocnindu-şi cu seriozitate călcâiele.

— Iar eu mi-s jupânul Mac Donald, hangiu din tată-n fiu pân’ locurile astea!... Smith, uitând se pare de gravitatea situaţiei în care ne aflam, începu să râdă cu poftă:

— Iată-ţi strămoşul, domnule Mac Donald! Mă miram eu de unde atâta asemănare! Acum nu mai încape îndoială că eşti, într-adevăr, de viţă veche!... Comis-voiajorul îşi puse la picioare sacul de călătorie şi, aprinzându-şi o pipă afumată, privi cu atenţie împrejurimile, pufăind tacticos, după care exclamă:

— Curioasă regiune! N-am mai fost niciodată pe aici, dar nici n-aş fi crezut să văd în vreo pădure a bătrânei Anglii un elefant... Hangiul se uita la noi cu gura căscată.

— Eu n-am văzut de când mama m-o făcut un elefant, dar am auzit de la un corăbier bătrân care fusese pân’ Indii că are o piele aşa de băţoasă că nu poate fi nicidecum străpunsă cu lancea. Ba încă e aşa de zgronţuroasă, că păgânii aceia ascut padele de ea.

— Ei, elefantul acesta, domnilor, era lăţos ca un câine ciobănesc, ne asigură cu gravitate Samuel J. Windsom.

— Trebuie să fi fost un mamut! îmi dădui eu cu părerea, nemaimirându-mă de nimic. Un zgomot formidabil de fierărie ne-a întors privirile spre colinele din spatele hanului, descoperind, spre neliniştea tuturor, o ceată de călăreţi înzăuaţi care îşi fluturau voiniceşte spadele strălucitoare pe deasupra coifurilor împodobite cu panaşe multicolore. Am dat să strig că ar fi mai bine să ne baricadăm. În interiorul hanului, pentru a câştiga timp şi pentru a ne lămuri de intenţiile războinicilor, care, după croiala veşmintelor metalice, aparţineau, probabil, anului 1000, dar, în momentul acela, imaginile s-au estompat brusc şi ne-am trezit toţi trei în vechiul decor al domeniului domnului Mac Donald. Eram singuri, hanul dispăruse o dată cu jupânul hangiu, ferigile nu mai foşneau misterios, nici urmă de comis-voiajor şi nici o particulă de praf ridicată de cavalcada cetei de cavaleri cuirasaţi...

Nu, n-am avut o halucinaţie colectivă! Şi, aşa cum se mai întâmplă în relatările unor aventuri fanteziste ce nu lipsesc din revistele ieftine, de senzaţie, nu am constatat că filmul din aparatul de fotografiat s-ar fi voalat! Dimpotrivă. Clişeele obţinute certifică coerenţa relatărilor reciproce pe care ni le-am făcut ulterior. Explozibilul „Fischer-Smith”, în cantitatea experimentată de noi, se pare că produce pur şi simplu dezagregarea relativă a timpului. Foarte probabil că o cantitate mai mare din această substanţă ar putea să provoace pătrunderea în trecut pentru o perioadă şi o adâncime mult mai mari. Ce rămâne straniu pentru noi este simultaneitatea epocilor. Logic, este o enigmă: de ce n-am fost striviţi de mulţimea tuturor fiinţelor care au trăit pe teritoriul afectat de explozia clipei, a timpului, din preistorie

până în prezent?! Împreună cu Smith, am hotărât distrugerea documentaţiei privind principiul de obţinere a substanţei descoperite de noi, deoarece, detonată într-o cantitate mai mare, ar putea oricând transporta omenirea în perioada în care Pământul era o masă incandescentă, contopind astfel ÎNCEPUTUL cu SFÂRŞITUL...

CONTACT EŞUAT

Neliniştea se înstăpânise, densă şi materială, ca o pâclă, peste labirintul de străzi al marelui oraş. Orice activitate încetase în primele ore, pentru ca mai apoi să fie reluată parţial, treptat, pe măsură ce oamenii înţelegeau că, cel puţin deocamdată, nu e nimic de făcut. Urmele accidentelor de circulaţie fuseseră înlăturate, dar locuitorii mai păstrau ceva din uluirea şi disperarea care îi cuprinsese simultan, sesizată mai întâi ca o nenorocire individuală atunci când peste ei se prăvălise, imensă, Tăcerea... Syb, primarul oraşului, un brunet înalt, zdravăn, trecut de patruzeci de ani, cu bărbie voluntară, tăiată parcă în piatră, cu ochii căprui, mari şi melancolici, urmărea în biroul său programul staţiei locale de televiziune. Ca în filmele fără sonor văzute la o cinematecă, în copilărie, imaginile se succedau intercalate de texte ce repedau obsedant ideea că oraşul nu fusese vuctima unui atac cu arme de un tip nou, că regiunile înconjurătoare nu resimt nimic din cele ce se întâmplă aici, că situaţia prezentă e consecinţa unui fenomen local - necunoscut, e drept, însă nu pentru multă vreme - iar pentru că liniştea se poate risipi prin surprindere, aşa cum de altfel apăruse, cetăţenii sunt sfătuiţi să amortizeze un eventual şoc auditiv, folosind dopuri din materiale antifonice... Syb se ridică nervos din fotoliu, făcu câţiva paşi prin încăpere, oprindu-se în cele din urmă în faţa ferestrei ce oferea panorama uriaşei bucle suspendate a autostrăzii Corolla. Privea rarele automobile,

majoritatea purtând însemnele poliţiei sau ale armatei terestre, gândindu-se la priorităţile ce trebuiau rezolvate. Primele informaţii, centralizate greoi din pricina imposibilităţii utilizării sistemelor de comunicaţii, demonstrau, dacă mai era nevoie, ascendentul lumii interlope faţă de autorităţi prin capacitatea ei sporită de acomodare la situaţiile cu totul noi. Hold-up-urile se succedau cu repeziciune şi primarul se văzuse nevoit să solicite militarilor paza instituţiilor bancare şi a marilor magazine. Şi-ar fi aprins o ţigară, dar îl stânjenea o uşoară dificultate în respiraţie. Ştia că e legată de apariţia fenomenului şi-l încerca o iraţională spaimă pe care cu greu şi-o stăpânea, că adevărata tragedie ar putea fi nu liniştea absolută, ci reducerea oxigenului din atmosferă în urma vreunei reacţii chimice în lanţ sau... îşi amintea, obsesiv, titlul unei cărţi citite în adolescenţă: Traficanţii de aer... „Doamne, dacă cineva ne-ar fura cu adevărat aerul? Ce-am mai putea face?!”...

Înălţându-şi umerii masivi, se îndreptă spre uşa capitonată. Îşi acordase destul răgaz acum, când dincolo de prag, pe culoarele primăriei, în birouri, ca şi în sala Consiliului municipal, era o animaţie înfrigurată, dar fără personalitate, tăcută, ireală şi înspăimântătoare, ca un coşmar din care nu te poţi trezi. În prag, privi întrebător la secretara care părea să-i aştepte apariţia. Domnişoara Malcom se ridică şi-i întinse un plic lung, verzui, pe care îl rupse nerăbdător. „Alvarez ăsta e un idiot, îi mai arde de introduceri protocolare!”... îşi spuse Syb înciudat, sărind peste prima pagină a textului. Şeful Centrului de cercetări al Fundaţiei Snockfield comunica studiile întreprinse, testele folosite, indicându-şi conştiincios

colaboratorii, cu întreaga lor titulatură ştiinţifică, spre disperarea corespondentului său. Concluziile, aşa cum le bănuia Syb, erau modeste, provizorii şi foarte rezervate. Singura care se arăta mai cuprinzătoare arăta că „...în urma cercetărilor realizate pentru determinarea exactă a perimetrului afectat la sol, coroborate cu cele întreprinse pe verticală până la stratosferă, anomalia examinată se manifestă în spaţiul înscris într-un con perfect, la a cărui bază se află oraşul, vârful aflându-se la o înălţime de circa 22.000 de metri...”

Pătrunse cu paşi repezi în sala unde consilierii municipali îşi frunzăreau neliniştiţi hârtiile, cu privirile încărcate de spaimă şi derută. Primarul introduse în epidiascop filele raportului său, proiectând textul dactilografiat pe un ecran instalat din vreme. Introduse apoi şi mesajul profesorului Alvarez, urmărind cu atenţie reacţiile colaboratorilor săi. Consilierii citeau buimăciţi, câţiva se ridicară în picioare pentru a vedea mai bine, iar Robert Fairbanks notă câteva cuvinte pe un bileţel pe care-l aruncă primarului. „Nu e oare un atac din spaţiu?” citi Syb, remarcând aproape cu mulţumire că nu e singurul care începuse să privească faptele în felul ăsta. Un nou mesaj adus de domnişoara Malcom, de astă dată într-un plic cu antetul bazei aeriene de la Farago-Limit City, îl ridică pe Syb în picioare. Ieşi în fugă, părăsindu-i pe consilierii care-şi scriau mai departe, cu mâini tremurătoare, replicile fără sens.

Automobilul făcu un viraj strâns şi frână, oprindu-se între două maşini ale poliţiei rutiere. Cu agendele în mâini, profesorul Alvarez şi generalul Strick alergară spre el. Militarul, uscăţiv şi impersonal în uniforma sa de campanie, părea să fie singurul om ce

nu-şi pierduse cumpătul. Cu mâna întinsă spre mijlocul impunătorului pasaj aerian care traversa benzile autostrăzii West Lake, deschidea şi închidea gura, lăsându-l pe primar să înţeleagă că rosteşte: „Acolo! Acolo!”

Între timp, profesorul rupse o filă din agenda în care scrisese febril, întinzându-i-o ca pe o notă de plată. Ochii îi luceau jucăuşi dincolo de lentilele ochelarilor, în timp ce-şi muta greutatea trupului rotofei de pe un picior pe altul, cu aerul că aşteaptă rezultatul unei farse de toată frumuseţea: „Obiectul sferic aterizat pe viaduct a coborât pe axa conului imaginar în interiorul căruia acţionează fenomenul. E foarte posibil să avem de-a face cu... o vizită din spaţiul extraterestru. În orice caz, am convenit cu generalul Strick să luăm unele măsuri pentru prevenirea unei presupuse acţiuni ostile. Am reuşit să determinăm faptul că liniştea aceasta forţată este rezultatul unui bombardament cu o radiaţie corpusculară ce absoarbe la nivel molecular orice fel de vibraţie. Mai repede decât s-ar fi putut crede, am pus la punct, cu mijloace relativ simple, generatoare de anihilare a radiaţiei în cauză. Aşa că în orice moment putem interveni în sensul restabilirii condiţiilor normale pe o suprafaţă apreciabilă...” Primarul îl privi câteva secunde perplex pe profesor, după care le făcu semn celor din jur să-l însoţească. La circa o sută cincizeci de paşi de obiectul care se zărea acum strălucitor şi imobil, exact pe axul median al carosabilului, generalul le opri înaintarea, dându-le de înţeles că din acest punct zona intră sub patronajul său. Tancurile şi autotunurile, cu blindajul încins, stăteau nemişcate, pândind cu ţevile vineţii ale tunurilor şi mitralierelor jumelate ţinta sferică.

Trântiţi în spatele barajelor din saci de nisip, soldaţii, în ţinută de camuflaj, ţineau crispaţi în mâini lansatoarele de rachete. Trecuse mai bine de un ceas de aşteptare încordată când Syb desluşi cu binoclul militar, prin care scruta sferoidul, cum o trapă ovală se deschide şi trei arătări pitice sunt depuse de un braţ telescopic pe asfaltul cenuşiu. Încremenit, le privi preţ de câteva clipe, apoi, alarmat, se întoarse spre general cu intenţia de a-i cere să nu intervină în nici un fel. Dar exact în momentul acela, Strick dăduse semnalul şi cele trei generatoare ale profesorului Alvarez intrară în funcţiune. Ca un trăsnet continuu, zgomotul atâtor motoare în funcţiune le izbi dureros auzul. Aproape simultan, conturul sferoidului începu să tremure şi, înmuindu-se ca un calup de ceară sub dogoarea focului, se revărsă peste mogâldeţele nemişcate. Urlând de furie, porni să alerge alături de o tanchetă care se deplasa trepidând spre locul dezastrului, unde se întindea o băltoacă de lichid cu reflexe metalice. Şi Syb înţelegea, privind tremurul de gelatină al ciudatei substanţe, că suferă încă sub acţiunea zgomotului de care insolitele făpturi ale tăcerii încercaseră zadarnic să se ferească...

ULTIMUL ZÂMBET AL JUANITEI

Acum, când sistemul celor şapte stele ale Juanitei a devenit vizibil, sentimentul pe care l-am simţit nelămurit la început s-a transformat într-o tristeţe răscolitoare. Şi acelaşi nejustificat sentiment de vinovăţie şi tristeţe îl citesc pe chipurile însoţitorilor mei de pe celelalte astronave ale convoiului, atunci când îmi transmit videofonic rapoartele zilnice. Îi înţeleg. În acest moment, la un miliard de km distanţă, imensa ima-gine a Juanitei abia mai încape în conturul ecranului panoramic central. Loss şi Juanita... Cât de ciudat şi cât de complex poate fi sufletul omului! Cât de neprevăzute pot fi reacţiile născute din bucuriile şi, mai ales, nefericirile sale, nelămurite în adâncul lor nici de testele psihologice atât de perfecţionate ale mileniului trecut. Căci, care calculator ar fi putut prevedea, nu sacrificiul Juanitei, ci gestul prin care Loss şi-a materializat disperarea la dimensiuni cosmice, iubirea lui, care l-a determinat să refuze conştient îndeplinirea misiunii, cum nici un alt astronaut n-a făcut-o nici înainte, nici după el. ...S-a scurs aproape un mileniu de când astronava uriaşă şi greoaie s-a apropiat de acest colţ îndepărtat al galaxiei. Loss şi Juanita, stăpâni ai unor fantastice rezerve de energie, aveau misiunea de a restructura la nivelul civilizaţiei de tip Dyson sistemele planetare ale celor şapte stele. Pe imensele pelicule materiale care trebuiau să îmbrace aştrii, urmau să se instaleze

alte miliarde de miliarde de oameni. Se iubeau. Ştim doar aproximativ cum a murit Juanita. Se pare că, fiind de cart, a înregistrat o avarie la unul din motoarele fotonice. Securitatea navei presupunea o intervenţie imediată în plină sursă de iradiere. A renunţat să-i comunice lui Loss situaţia, rezolvând-o singură şi murind la înapoiere, înainte de a-şi putea dezbrăca scafandrul pe care-l folosise. De aici începe extraordinarul. Disperarea lui Loss a fost atât de imensă, atât de nefirească, încât, începându-şi opera, nu s-a gândit nici măcar o clipă că înfăptuieşte şi cea mai inimaginabilă trădare faţă de semenii săi. Energia de care dispunea era rodul muncii a miliarde de oameni. Rostul ei era să defrişeze spaţii noi, să asigure evoluţia pe mai departe. Dar el a hotărât altfel. Selecţionând hologramele Juanitei, a ales-o pe cea mai reprezentativă, încredinţând-o computerelor. Apoi, în scurtă vreme, rarefiind şi redistribuind abundentul material planetar, modificând complicatul echilibru al celor şapte stele, Loss a plăsmuit-o pe Juanita la dimensiuni cosmice. Trupul suplu şi svelt, ochii mari şi strălucitori, pletele întunecate în care sclipesc aştrii îndepărtaţi ai galaxiei, şi mai ales zâmbetul ciudat de viu, au rămas de atâta vreme neschimbate. Oamenii l-au iertat pe Loss. Timpul l-a iertat. El şi-a găsit sfârşitul bătrân şi zdruncinat, învăluind cu astronava-i solitară, în bucle nesfârşite, trupul iubitei. De atunci, mica stea galbenă - Soarele - metropola civilizaţiei Oamenilor, şi-a trimis spre alte lumi mesageri care să le transforme. Dar astăzi ne vedem siliţi să reamenajăm şi acest colţ pustiu de Univers. Peste puţin, voi dirija metamorfoza Juanitei în globuri de materie solidă care vor înlănţui pentru totdeauna energia celor şapte aştri. Lumea care se

va naşte va purta în continuare numele ei, tulburător şi neobişnuit de lung, în care se ghicesc pasionatele şi febrilele trăiri ale străbunilor noştri, pe vremea când mai exista acel originar Pământ. O mai privesc. Acum, aproape de sfârşit, regretul şi tristeţea ce mă copleşesc le descifrez şi în acest ultim zâmbet al Juanitei.

REPORTAJ DESPRE UN FAPT DIVERS

Ceea ce s-a întâmplat aici, înainte de venirea mea, a rămas atât de puternic întipărit în memoria sau, mai corect spus, în conştiinţa localnicilor, încât, privind mistuirea soarelui dincolo de curgerea tulbure a Dunării, aproape retrăiesc emoţia celor pe care întâmplarea i-a făcut martorii tăcutei căderi a Stelei sângerii. Oraşul Nou îşi aliniază blocurile de-a lungul fluviului, începând din faţa micului port al întreprinderii miniere, până în dreptul versantului abrupt al Dealului Viilor. În seara acelei duminici de august, apusul splendid se consuma ca şi acum, înlocuind ondulaţia fierbinte a aerului din timpul zilei cu boarea răcoroasă, catifelată, care vine dinspre apă întovărăşită de duduitul surd al remorcherelor ce împing alene şlepurile uriaşe. Ca în toate oraşele noi, şi aici sunt aproape numai oameni tineri. Băncile micilor grădiniţe din preajma blocurilor, ca şi cele aşezate de-a lungul şoselei, sunt ocupate de grupuri vesele cu chitare sau, în lipsă, cu... radiocasetofoane, astfel încât perechile de îndrăgostiţi, vrând-nevrând, îşi caută singurătatea plimbându-se.

— Eu stăteam aici, în balcon, îmi spune Mioara Şuţu, veche prietenă şi gazda mea de acum. Când eşti singură şi ai o garsonieră la etajul patru, cu vedere „la mare”, e mai plăcut să-ţi petreci seara ascultându-i zgomotele şi observându-i prefacerile...

— Eşti o romanţioasă incorigibilă! râd eu.

— Se poate, am ghicit-o zâmbind în întuneric, dar nu m-am gândit decât la tine în momentul când a apărut Steaua purpurie... Mi-am amintit de povestirile tale şi pentru că avea ceva neobişnuit în felul cum evolua pe boltă, desigur, numai pentru asta, aş fi dorit să fii alături de mine! Mioara izbucni în râs, apoi tăcu dintr-o dată, învăluindu-mă în incandescenţa verde a ochilor săi.

— Povesteşte-mi cu ochii închişi, i-am spus, că altminteri s-ar putea ca un pilot de remorcher să ţi-i zărească şi să ţi-i confunde cu farul acela, care sclipeşte în aval, şi cine ştie în ce direcţie îşi mai îndreaptă vasul bietul om!

— Iar mă necăjeşti! Ei bine, am crezut întâi că e un avion, apoi, observând viteza cu care străbătea cerul, mi-am zis că e vreun meteorit sau rămăşiţele unui satelit intrat în atmosfera densă... În fine, eu mă pricep mai puţin le cele ce ţin de tehnica zborului, însă atunci când s-a apropiat de nivelul fluviului, alunecând razant cu apa, am ştiut că sfera rubinie nu semăna cu nimic cunoscut nouă, că venea într-adevăr din partea uneia din stelele dintre care se desprinsese... A căzut, în cele din urmă, cam pe acolo! Şi Mioara întinse mâna în direcţia trenei înguste şi tremurătoare pe care soarele, aproape dispărut, şi-o stingea în undele molatice ale Dunării.

— ...Imediat după aceea, s-au prăvălit de sus, întâi luminile, apoi bubuitul a două avioane cu reacşie care-au dispărut tot atât de surprinzător cum apăruseră...

— Eram în punctul de comandă când am preluat ţinta aiasta, mi-a declarat azi dimineaţă maiorul Vornicu, un moldovean voinic, cu alură de sportiv, pe care pasiunea l-a transformat din paraşutist în

comandantul unei subunităţi de radiolocaţie. De altfel, continuă el, îi urmăream evoluţia încă înainte de a ajunge pe monitoarele staţiilor noastre. Din momentul în care a pătruns în spaţiul aerian românesc, în diferite puncte, din pricina vitezei deosebite şi mai ales a zig-zagurilor derutante, era „predat” şi „preluat” mereu de alte aparate ale aviaţiei noastre de interceptare. Am intervenit:

— Socotiţi că a fost vorba de epava unei nave cosmice sau de un meteorit care, intrând în atmosferă sub un unghi foarte larg, şi-a asigurat o traiectorie mai lungă şi, respectiv, o existenţă materială mai îndelungată?... Maiorul Vornicu, bărbat care măsoară de două ori şi taie o dată, şi-a încruntat gânditor sprâncenele stufoase, a dat cu arătătorul un bobârnac în cozorocul caschetei şi m-a privit nu cine ştie ce măgulitor:

— Păi, dumneata ori nu eşti prea isteţ, ori faci pi mortu-n păp’şoi; dac-ai fi sărit cu paraşuta vreodată...

— Am sărit de mai multe ori! Am fost paraşutist în armată, i-am surâs eu, bucuros că l-am făcut „marţ”.

— Ie-te-te, dom’le! se miră scurt maiorul. Păi atunci, când ti rostogoleai în jos ca un bolovan, ţi s-a-ntâmplat matali să ti blochezi la o altitudine oarecare, apoi să ti înalţi la fel de vertiginos, să „cazi” în continuare şi să mai faci brusc, orizontal, un slalom şeresc di toată frumuseţea? Ei?!... I-am mulţumit maiorului Vornicu şi ne-am despărţit prieteneşte, dar mă gândesc amuzat că la ora asta, aflat în punctul „di comandă” sau lângă vreunul din „băieţii” săi într-o staţie, peste care antenele parabolice se rotesc cercetând văzduhul, sau acasă în faţa televizorului, maiorul se mai gândeşte la

condeierul cam „greu di cap”, care a sărit totuşi cu paraşuta... Lângă mine, Mioara, care tăcuse aşteptând să închei ceremonialul aprinderii unei ţigări, îşi reia povestea:

— Când a atins apa, culoarea purpurie a început să pălească, devenind cu încetul portocalie... O aureolă globulară sau, cum să-i spun mai bine, un halou albăstrui, foarte puternic, cu un diametru de trei-patru ori mai mare decât sfera, lumina intens porţiunea aceasta a fluviului, oferind un spectacol dintre cele mai ciudate. În momentul acela am simţit...

— În momentul acela, am simţit cum mă-ncearcă, aşa, o bucurie, cum să vă spui io, mare! Mare, ca atunci ni, când îţi vezi pruncuţu’ că umblă, sau când îţi vezi văruţii de-s mai cu carte că cinstesc cu tine din glaja de palincă şi ţâmpuresc ca tăt omu’ făr’ să să ţâie cu nasu’ în talpa lui Dumnezău, Doamne iartă-mă! Gjheorghe Moţ, oare ce alt nume putea să aibă tânărul pe care l-am acostat dimineaţa pe stradă, e alături de mai mulţi consăteni, miner de aproape trei ani, căsătorit c-o „dunăreancă”, cu apartament în bloc nou şi doi băieţi gemeni.

— Erai împreună cu soţia la plimbare... V-aţi îndreptat spre ceea ce credeaţi că e un incendiu, nu?

— Că da! Nu se vedea decât văpaia din locu’ unde eram io cu femeia. Şi cum am ajuns mai aproape, de unde eram noi cam supăraţi, de! ne certaserăm o ţâră ca tot omu’, în momentu’ cela, am sărit şi am ţucat-o acolo-n stradă, şi nime’ nu se uita după noi, că toţi erau prinşi de-o bucurie... Pe Mircea Bercuci, merceolog la întreprinderea de construcţii din localitate, l-am întâlnit pe terasa restaurantului,

dezlegând un careu de cuvinte încrucişate, fără prea multă râvnă, fapt care m-a hotărât să-l deranjez:

— Ei, domnule, n-am să uit niciodată seara aceea! Uite, stăteam chiar la masa asta şi eram vreo cinci sau şase, toţi băieţi de-ai noştri, de pe şantier. Nu ştiu dacă o fi văzut careva ozeneul - era un O.Z.N., nu-i aşa?! - că noi eram prea ocupaţi să-l temperăm pe Gelu. Bun băiat Gelu, dar când s-a gargarisit cu un pahar, gata, nu te mai înţelegi cu ei: se uită-n jur şi i se pare că-l priveşte ba unul, ba altul urât. Atunci, nu se linişteşte până nu se „învârteşte” de-o amendă sau de-o noapte dormită la Poliţie...

— Pe mine m-ar interesa să aflu, l-am întrerupt eu, în ce fel ai sesizat, hai să-i zic aşa, acel moment critic de care vorbeşte toată lumea.

— Păi tocmai asta vă povesteam, mă încredinţă Mircea Bercuci. Când a izbucnit lumina aia pe Dunăre, mă aflam uite acolo, cu faţa spre ea, şi tocmai mă opinteam cu alţi doi băieţi să-l împiedicăm pe Gelu să dea-ntr-un cetăţean de la masa din colţ. Ei bine, de mine ce să vă mai spun, am simţit ce au simţit toţi, însă, ce n-aş fi crezut pentru nimic în lume e că l-am văzut deodată pe Gelu plângând. O să-mi ziceţi că beţivii sunt plângăreţi. Gelu însă nu-i beţivan, ci doar un tip „al dracului”, cum se spune. M-a uluit pentru că nu-l văzusem plângând niciodată şi, mai ales, pentru că el însuşi se lăuda cu asta - a crescut greu, fără părinţi... Plângea Gelu, vă rog să mă credeţi, liniştit, fără suspine, cu o mână pe umărul adver-sarului, pot să spun mai „poetic” că plângea „frumos”... Şi ştiţi ce mă uimeşte mai mult? Faptul că nu a fost o stare de moment, o transă efemeră de mai ştiu eu ce natură, căci toţi am

păstrat ceva din frumuseţea acelor clipe, iar Gelu e acum cu totul alt om...

— ... În momentul acela am simţit cum o fericire calmă, deplină, necunoscută prin materialitatea ei, îmi inundă fiinţa, continuă Mioara, punându-şi palma uşor pe mâna mea rezemată de balustrada balconului.

— La ce te gândeai? am întrebat-o.

— La ce mă gândeam?! E ciudat la câte lucruri distincte mă gândeam deodată parcă, şi mai ales, cât de bine îmi amintesc de acest lucru... Mă gândeam la tine şi la ce însemni tu pentru mine, mă gândeam la ceea ce aş putea face eu pentru cei din jurul meu, eram fericită că sunt tânără şi pot fi utilă semenilor mei... Iartă-mă dacă ţi se pare că spun vorbe mari!... Trăirea aceea curată nu poate fi comunicată în cuvinte! Atunci, jos pe şosea, se adunase o mulţime tăcută, care încercând, cred, aceleaşi simţăminte, privea cum sfera, acum aproape albastră, sălta uşor deasupra valurilor. Curând, au sosit câteva vedete ale marinei grănicereşti şi un remorcher echipat pentru stingerea incendiilor, care, din motive ce nu le cunosc, au rămas imobilizate la o mică distanţă de obiect...

— Hmm!... a exclamat omul între două vârste, încruntându-şi sprâncenele stufoase în timp ce-şi mângâia, dus pe gânduri, barba tradiţională, tunsă scurt, iar ochii surprinzător de albaştri păreau două lacuri adânci şi limpezi de munte. Hmm!... Ce-am văzut şi ce-am simţit atunci nu se poate cu adevărat povesti... Când ne-am apropiat la circa cincizeci de metri, motoarele s-au oprit. Sosite cu câteva minute mai înainte, vedetele grănicerilor stăteau imobilizate la fel ca vasul nostru. Ce să-i mai faci? Pompele nu

funcţionau, postul de radioemisie era mort, lumini de poziţie - ioc... L-am întrerupt:

— N-aş vrea să vă influenţez: ce credeţi despre natura obiectului incandescent? Era un vas, să admitem, neînregistrat în porturile noastre sau în cele iugoslave, incendiat din cauze pe care nu le cunoaş-tem? Era epava unui avion sau treapta prăbuşită a unei rachete cosmice?

— Nu, nu, nu! Hotărât lucru, nu! În prova vasului meu se afla o navă sferoidală aparţinând altei lumi... Se întâmpla ceva cu ea. Nu era de fapt „în flăcări”. Incandescenţa de care se vorbeşte era spectaculoasă, dar rece. Un câmp de natură necunoscută împiedica funcţionarea oricărui echipament electric. Când am auzit deasupra păcănitul şuierat al unui elicopter, mi-a fost chiar teamă că acesta, coborând mai jos, se va prăbuşi intrând în raza lui de acţiune. Viorel Marinescu, căpitanul vasului „Meduza”, a tăcut o clipă pentru a-şi aprinde, bineînţeles, o pipă, apoi a continuat cu voce egală, molcomă, învăluit în mirosul aspru, dar foarte aromat, al tutunului:

— Sfera sălta uşor deasupra valurilor, albastră, un albastru care se pierdea încet, un albastru difuz care tindea spre azuriu, un albastru care deveni verzui-fosforescent, apoi un alb perlat în care se zbăteau intermitent tot mai slabe pâlpâiri opalescente...

— Dar sunteţi un adevărat poet! am exclamat uimit. Nu mă aşteptam să obţin o atât de nuanţată descriere a succesiunilor cromatice, aşa cum mi-aţi oferit-o dumneavoastră! Căpitanul nu se grăbi să-mi răspundă, ci relată mai departe:

— În momentul acela, obiectul părea că devine transparent şi, mai întâi, atât eu cât şi oamenii care

se aflau pe punte am crezut că e o iluzie conturul siluetei omeneşti care se ghicea, mai întunecată, dincolo de curbura luminoasă, dar tot mai inconsistentă, a sferei. Curând, ne-am încredinţat că acesta trebuie să fie adevărul. Simţeam, ştiam că piere nefericitul Icar prăbuşit pe solul altei planete şi, cu toate acestea, sentimentul care ne încerca era o fericire plină de înţelepciune - vă rog, nu-mi luaţi în nume de rău formulările neobişnuite, însă altfel nu văd cum aş putea evoca acea senzaţie ciudată de încredere, de siguranţă, de victorie a raţiunii... Şi-acum încă păstrez ceva din plinul sufletesc de atunci şi am sentimentul că sunt întrucâtva schimbat, mai poet, dacă vreţi! râse încetişor către mine căpitanul. Întunericul se înstăpânise de-acum, iar adierea parfumată a vântului purta în direcţia mea vocea melodioasă a Mioarei.

— Dar, poate lucrul cel mai important, dragul meu, e faptul că nimeni nu a dat vreo interpretare mistică fenomenului. Ştiam, înţelegeam cu toţii că acolo, în mijlocul fluviului, pierea o fiinţă raţională venită dintr-un alt Univers, pierea fericită că ne-a găsit, pierea având grijă ca dispariţia ei să nu întunece cu nimic extraordinarul moment al certitudinii că ei, şi noi, la rândul nostru, nu suntem singuri...

— Cum s-a sfârşit? o întreb.

— Pe neaşteptate. Sfera a început să-şi modifice structura, alungindu-se mult, apoi, deodată, s-a scurs în jos, ca o uriaşă lacrimă luminoasă, amestecându-se cu apele Dunării fără a lăsa altă urmă decât vremelnica fosforescenţă a apei şi această ciudată încântare care trăieşte în noi... Tăcem amândoi mult timp, fiecare cu gândurile sale. Mă întreb: „Oare din

ce lume a venit fiinţa aceea, pentru a ne aduce încrederea deplină în raţiune, cu preţul pieirii sale? Unde se află planeta aceasta?”

— Poate vor veni alţi mesageri sau, poate, solii noştri se vor îndrepta într-o zi într-acolo! rostesc eu în cele din urmă cu voce tare.

— Desigur, îmi răspunde Mioara, dar ce mi se pare nedrept e faptul că, până atunci, această minunată primă întâlnire nu va fi consemnată decât într-un reportaj despre un fapt divers, şi asta în cel mai bun caz, dacă nu vei declara textul... povestire ştiinţifico-fantastică! Nu fac nici un comentariu. Ca întotdeauna, Mioara îmi face dovada profundului ei simţ al realităţii...

EROAREA

Atunci, la despărţire, ea îşi pierduse cumpătul, încercând pentru ultima oară să sfâşie duritatea din ochii lui, strigându-i în urmă şi zbătându-se să scape din braţele celor care o înlănţuiau:

— Şi dacă n-ai să te întorci peste zece ani?! Ce se va întâmpla cu tine, Alf?!...

*

Alf străbătea încet piaţa uriaşă, împleticindu-se. Din când în când scuipa pe materialul verzui-translucid de sub picioare, întorcându-se apoi, de fiecare dată, pentru a privi batjocoritor spre Umbra ce-l însoţea pretudindeni, încă din prima zi. Revenea la navă obosit, disperat şi mai beat ca oricând. Totul era inutil. Fusese în adâncul planetei, dar ca şi mai înainte, doar Umbra ce i-o ataşaseră îi arăta acel interes distant, profilactic poate, care, mai ales în ultima vreme, începea să-l scoată din minţi. Se apropia de brâul serpentinelor luminiscente, desluşind cum dincolo de ele fotoastronava îşi decupa pe cer, în negru, silueta prelungă, în vârful căreia sfera uriaşă îşi fulgera, neliniştită parcă, luminile de poziţie. Traversarea se dovedi dificilă. Era nevoit să ocolească cu grijă turnurile ascensoarelor, să treacă peste curgerea silenţioasă a trotuarelor rulante, să se ferească de extremităţile strălucitoare ale ciudatelor structuri arborescente care marcau zona... Umbra aluneca neauzită în urma lui, pendulându-şi consecvent cristalele din vârful

antenelor. Alf simţea că i se face rău. Tot mai rău. Un rău ce îi înceţoşa mintea şi care-l răscolea, nimicindu-i încetul cu încetul voinţa de a se ţine pe picioare. Când zări pe una din platformele suspendate deasupra serpentinelor trei bărbaţi şi o femeie, la fel de frumoşi, la fel de reci ca şi ceilalţi, înviorat parcă de îndârjirea ce începuse să-i strălucească în ochi, se îndreptă spre ei.

— Imbecililor, unde aţi ajuns?!... De ce nu mă-nţelegeţi? Cum v-aţi putut schimba atât de mult în opt mii de ani?! Identici, impasibili, fără a schiţa vreun zâmbet, ca un veritabil grup statuar, cei patru îl priveau fără un interes anume, stârnindu-i furia, o furie disperată, obositoare.

— Idioţilor! Nu mai ştiţi să vorbiţi... Istovit, Alf se trânti jos, începând să plângă neputincios. Barba aspră, încâlcită, foşnea pe pelicula metalică a salopetei, în timp ce capul încărunţit şi-l clătina în ritmul şoptit al cuvintelor „Ce-să-fac? Ce-să-fac?”. Scoase din buzunarul de la piept sticla plată şi, după ce-i deşurubă cu dinţii dopul de plastic, sorbi de câteva ori, preocupat.

— Ce să fac?! urlă deodată, ridicând braţele spre oamenii superbi care îl priveau indiferenţi frământându-se la picioarele lor. Ce să fac acum? Din pricina accidentului au trecut... peste opt-mii-de-ani!... Da! M-am împăcat cu gândul că sunteţi mai evoluaţi, că n-o să-mi cunoaşteţi limba, dar voi, voi, bastarzilor, nu mai aveţi nimic!... NIMIC! Nu ştiţi să vorbiţi, să râdeţi... nu ştiţi că au murit milioane de oameni pentru... pentru... La dracu cu frumuseţea voastră! Se ridică nesigur în picioare, strângând sticla la piept şi scuipă în direcţia celor patru:

— Sunteţi nişte maşini, nu mai puteţi fi oameni... Am să plec! Dacă ştiam, îmi ucideam nevasta înainte de a naşte... Aţi construit A Zecea Planetă şi nu mai ştiţi să zâmbiţi... Alf porni spre navă, clătinându-se şi gesticulând cu sticla goală în mână. Urmându-l credincioasă, Umbra înregistra probabil invectivele care se auzeau din ce în ce mai slab:

— Roboţilor! Am să plec! Ce să mai caut...

*

Alf se înşuruba în cerul negru, îndepărtându-se de A Zecea Planetă. Se îndrepta către infinit, dincolo de spaţiul acesta curbat în jurul stelei sub care se născuse. Puţinele clipe de somn îl făcuseră mai lucid, iar disperarea de până atunci, legată de soarta lui, se distila, cu încetul, în frică. Frică pentru ceea ce văzuse. Omenirea încetase să mai existe, cel puţin în accepţia noţiunii pe care o avea el. Ar fi vrut să bea - pentru el nu mai existau interdicţii - dar nu reuşea să se rupă din îmbrăţişarea ovală a fotoliului. Prin albastrul filtrelor antiradiante, se desluşea, lăptoasă, planeta artificială, iar mai departe, umbrit de Pluton, neînsemnat şi palid - Soarele. Avându-le în faţă, în somnolenţa beţiei care se risipea, subconştientul intră în panică, dându-i pentru câteva clipe iluzia că jeturile motoarelor clasice îl propulsau în direcţia lor şi nu spre pulberile perlate ale metagalaxiei. Peste puţin, ceva mai departe, când se va simţi mai bine, va declanşa fluxurile de fotoni care îl vor revărsa în nesfârşit.

*

Pâlpâirea semnalului verde şi vocea metalică a blocului de comunicare îl luară prin surprindere. „Pământul cere contactul... Pământul cere contactul...” Cele trei cuvinte incredibile se repetau

monotn, în timp ce el simţea că toată vlaga îi pierise, condamnându-l la nemişcare. În cele din urmă, regăsindu-se, îşi repezi cu violenţă degetele spre mulţimea sferelor din faţa lui, împingând câteva până la maximum în brăţările lor fosforescente.

— Hello, Alf!... Roti încet fotoliul, oprindu-l în faţa ecranului oval.

— Hello, Alf! îl salută din nou, zâmbind, un roşcovan cu ochi albaştri, spălăciţi, dar vioi.

— Hello! răspuns gâtuit de emoţie. Ştia acum că bărbatul din faţa lui nu are nimic comun cu frumuseţea fascinantă, dar îngheţată, a oamenilor de pe A Zecea Planetă. Reuşi să întrebe:

— Cine... Cine sunt aceia?

— Oaspeţi, Alf... Oaspeţi dintr-o altă lume. Sunt de câţiva ani aici, dar ne descifrăm unii pe alţii foarte încet. Se pare că te-au cam zdruncinat! zâmbi roşcovanul.

— Da. Nu mă aşteptam... Nici un zâmbet, nici o vorbă...

— Nu prea stă în firea lor conversaţia!... De altfel, şi nouă ne-ai cam pus probleme. A trebuit, pentru a nu-ţi vorbi prin traductoare, să-ţi învăţ limba în mai puţin de trei ore... Ei bine, Alf, te aşteptăm! N-o să-ţi facem o primire prea solemnă, doar eşti de-al nostru... Pe curând! Tulburat, pătruns de o fericire dureroasă, Alf vorbi în şoaptă, multă vreme, cu el însuşi:

— Desigur, sunt de-al vostru! Plângem şi râdem la fel... Sunt de-al vostru...

VĂ PLAC MUTANŢII?

Din vârful colinei, întins pe burtă între două tufişuri verzi de manchură, Charlie studia cu atenţie topografia terenului cu scopul de a identifica cel mai prielnic loc în care să-şi organizeze ambuscada. Versantul dealului din faţă primea în plin soarele dimineţii de iulie care poleia cu argint strălucitor sârmele de-a lungul cărora se aliniau, în şiruri disciplinate, pomii încărcaţi cu merele aproape pârguite ale plantaţiei Mac Guire and Company, coborând în terase tot mai largi până la împrejmuirea înaltă de plasă metalică de la poale. Aceasta îşi înşira stâlpii de beton pe marginea şoselei care, venind dinspre Norway Creek, la est, dispărea brusc în dreapta, spre Yellowtown, la nord-est, printr-o curbă „în ac de păr”. Mulţumit de acţiunea lui de cercetare, Charlie se săltă în genunchi şi, după ce îşi recuperă din iarba înaltă de timoftică puşca-mitralieră, porni să coboare în salturi repezi spre o mică râpă pe care o identificase cam la vreo sută de metri de curbă. Iarba deasă, boscheţii de trandafiri sălbatici, ca şi o diferenţă de nivel faţă de şosea de circa trei metri, ofereau locul ideal pentru pândă. Soarele încălzea cu tot mai multă putere şi Charlie, pe care îl gâdilau neplăcut picăturile de transpiraţie ce se rostogoleau pe sub tricou dinspre ceafă, de-a lungul şirei spinării, privea cu invidie furnicile cafenii alergând nepăsătoare, la umbra ierburilor de sub nasul său. După vreun sfert de ceas, percepu apropiindu-se

dinspre Norway Creek trepidaţia inegală a unui motor astmatic. Înălţă capul şi îl recunoscu, încă de la distanţă, la volanul hodorogitului tractor portocaliu, pe Pete O'Brien, guralivul care muncea cu ziua la Linsturm Ranch. Nu, n-avea nimic împotriva lui. Se hotărî să mai aştepte. Când peste puţin timp se auzi din nou bâzâitul unui automobil, venind dinspre Yellowtown, Charlie ridică arma, îi înşurubă patul în umăr şi-i fixă cătarea pe marcajul care înjumătăţea şoseaua la ieşirea din curbă. Aproape imediat, un break verde îşi expuse pentru câteva clipe profilul clasic de Ford, după care, cu soarele sclipind orbitor în parbriz, o coti spre est. Cu degetul apăsând încet dar continuu pe trăgaci, luptătorul solitar urmărea cu insistenţă ţinta mobilă. Secvenţele următoare s-au succedat cu o iuţeală neverosimilă, dar Charlie le-a surprins exact, pe fiecare în parte, urmărind parcă un film redat cu încetinitorul. Întâi şi-a făcut apariţia în spatele Fordului, derapând puternic, un Oldsmobile gălbui, urmărit la mică distanţă de o maşină vopsită în culori bălţate, a poliţiei rutiere. În clipa în care degetul aduse trăgaciul în punctul critic, când arma vibră într-o rafală scurtă, limuzina urmărită tocmai ieşise, surprinzător, din traiectoria pe care o parcursese în două roţi fumegânde şi, încă insuficient stăpânită, atinse tangenţial, în încercarea sa de ocolire nereglementară, aripa din dreapta-spate a break-ului, imprimându-i acestuia o mişcare de rotaţie spre stânga. În momentul în care şi maşina poliţiei, întovărăşită de urletul sălbatic al sirenei şi aureolată de spoturile roşii ale girofarurilor, îl depăşea, Fordul cel verde tocmai îşi începuse prima dintre cele trei spectaculoase răsturnări care aveau să-l aducă în cele din urmă aproape în dreptul

văgăunii de pândă, aşezat pe roţile sale, în curmezişul şoselei. Uluit de cele întâmplate sub ochii săi, Charlie fu cât pe ce să o ia mai întâi la fugă, dar imediat îşi regăsi o parte din sângele rece de care era atât de mândru să facă paradă în raporturile sale cu fetele pastorului Mac Quina, încât găsi de cuviinţă să se extragă din bârlogul ce-i slujise de adăpost, pentru a se apropia, din câteva salturi, de maşina accidentată. Cu portiera din dreptul postului de pilotaj smulsă, cu celelalte larg deschise, cu tăblăria capotei strivită în mod jalnic, Fordul părea că-şi plânge cu discreţie nenorocirea în picăturile mărunte ce se scurgeau din radiatorul plesnit. Observând cu coada ochiului silueta bărbatului de la volan, încă fixat în chingile centurii de siguranţă, cu tâmpla sprijinită de armătura volanului şi ochii goi, lipsiţi de expresie, îndreptaţi dincolo de rama parbrizului făcut ţăndări, undeva spre plantaţia Mac Guire, Charlie renunţă la o inspecţie mai amănunţită. Se hotărâse chiar să plece, când, la cinci-şase paşi mai în faţă, aproape în buza şanţului de scurgere, văzu o cutie de carton, asemănătoare celor în care se vând mngile de baseball. Fără să mai stea pe gânduri, alergă spre ea, o puse sub braţul stâng şi, cu arma în cumpănire în mâna cealaltă, începu să escaladeze colina spre primul său loc de observaţie. De acolo zări, în scurt timp, venind dinspre est, o caravană zgomotoasă de maşini ce unduia ca un şarpe inconsistent în aerul de-acum încins şi tremurător, semn că şeriful din Norway Creek îşi intrase în atribuţiuni. Aruncând o ultimă privire spre locul accidentului, Charlie o luă la goană spre casă, ocolind cu grijă, de la distanţă, uriaşul buldog al mătuşii Bettsey, evadat din nou de sub ocrotirea ei tiranică, sări peste gârla atât de

pretenţios numită Glass River şi, cu sufletul la gură, pătrunse pe poarta din spatele grădinii. În coliba răcoroasă, meşterită cu mâinile sale sub bătrânul cireş, rezemă puşca-jucărie primită în dar cu două zile mai înainte, la împlinirea vârstei de nouă ani şi, aşezându-se pe o mână de iarbă cu picioarele încrucişate, îşi contemplă prada de război.

Nu fără oarecare trudă, Charlie reuşi să dezlipească fâşiile late de scoci şi să ridice capacul cutiei în care descoperi, fără prea mult entuziasm, zece tuburi de sticlă, aşezate în alveole potrivite pe măsura lor în masa de poliester. Cum era fiu de medic, înţelese de îndată că avea de a face cu un soi de eprubete, închise însă la ambele capete, în pântecul cărora lucea verzui un lichid vâscos. Dintr-o precauţie instinctivă îşi propuse să predea trofeul cucerit în luptă tatălui, însă ghinionul intervine întotdeauna cu amendamentele sale atunci când planurile unui puşti nu îl includ şi pe tovarăşul lui de joacă, înspeţă un căţelandru de vânătoare pe nume Bob. Căci iată-l pe Bob năvălind sub acoperişul wigwamului şi lătrând bucuros, în timp ce sare cu labele din faţă pe umerii băiatului. Scurta vânzoleală a fost suficientă pentru ca eprubeta cercetată să ajungă din mână sub tălpile bocancilor de iarnă (asimilaţi cu cei ai puşcaşilor din infanteria marină), iar lichidul eliberat să se scurgă printre firele de iarbă. Charlie adună prevăzător cioburile, puse cutia cu restul de capturi pe un butuc ce-i servea de masă şi porni spre casă cu puşca în bandulieră, sugându-şi preocupat degetul pe care şi-l rănise. Bob îl urma vioi, încercând mereu să hăpăie fluturii multicolori ce străbăteau în zbor dezordonat spaţiul aerian al potecii. La prânz, Charlie fu muştruluit pentru

inexplicabila lipsă a poftei de mâncare, apoi fu apostrofat copios pentru neatenţia-i condamnabilă care a dus la spargerea unei vaze de porţelan chinezesc din colecţia paternă şi certat cu toată severitatea pentru răutatea ce o dovedise călcând fără ezitare coada motanului răsfăţat al familiei. În cele din urmă tatăl, doctorul James Everett, îi ceru să-i aducă servieta aflată în maşina parcată în faţa garajului. După mai bine de jumătate de ceas de aşteptare, impacientat, doctorul îi ceru doamnei Alice Everett să-i prezinte în faţă feciorul spre dreapta judecată. După puţin timp mama se reîntoarse, aproape fugind, cu Charlie în braţe şi cu lacrimi în ochi.

— Pentru Dumnezeu, Jim, ce-o mai fi şi asta? L-am găsit sprijinit de cutia poştală din stradă, plângând şi repetându-mi: „Mamă, nu ştiu unde sunt!...” Speriat, răsturnând scaunul pe care şezuse, doctorul se repezi spre ea, luându-i povara preţioasă de la piept pentru a o depune apoi, grijuliu, pe patul de consultaţie al cabinetului său. În zorii dimineţii următoare, după veghea neîntreruptă la căpătâiul băieţelului, tatăl exclamă cu glas surd în timp ce privea îndelung la coloana arginitie a termometrului, pentru a ocoli, poate, privirile disperate ale mamei:

— Meningită! În forma cea mai gravă...

*

Pentru Nick Simons, şeful diviziei Securitate, ieşirile violente ale lui Aloys J. Tornhill, directorul executiv al laboratoarelor VITROMAX, nu reprezentau o noutate. Cu toate acestea, cea căreia trebuia să-i facă faţă acum nu suferea vreo comparaţie. În cele din urmă, Tornhill îşi şterse fruntea transpirată cu

batista albă de la piept şi reformulă cu voce răguşită, epuizată, ideea pe care o exprimase până atunci prin urlete paroxistice:

— Cum a fost posibil să-l laşi pe Sanders să transporte singur, de capul lui, fără pază corespunzătoare, o substanţă care costă peste zece mii de dolari miligramul? Nu am pierdut doar un savant de calibrul lui, ci şi rezultatele unei munci de câţiva ani! Unde sunt cele zece flacoane de concentrat?! Nick Simons consideră că e momentul să se facă auzit:

— Domnule director, nu a fost prima dată când Sanders s-a sustras regulilor de securitate, pe care ştiţi prea bine că le detesta şi le ignora în aceeaşi măsură. Transportul flacoanelor la instalaţia-pilot din Norway Creek era fixat pentru a doua zi, cu un conteiner blindat, etanşeizat biologic şi cu discretă, dar sigură, pază înarmată. Ca de obicei însă, el a preferat să ne tragă o cacialma, acţionând ca un iresponsabil... Poliţistul fără uniformă făcu o scurtă pauză, apoi continuă precipitat:

— Cât despre „material”, nici urmă! Am scotocit împrejurimile locului cu pricina, la centimetru pătrat, în două rânduri! Dacă ancheta poliţiei, ca şi a noastră, n-ar fi stabilit, indubitabil, că a fost vorba de un accident nefericit, nepremeditat, m-aş fi gândit la o înscenare mizerabilă, dar aşa…

— La dracu! bătu Tornhill cu pumnul în masă. Şi totuşi, se află în mâna cuiva! Îţi dai seama ce dezastru ne paşte dacă nu recuperăm eşantionul în întregime? Imaginează-ţi numai că presa află de existenţa acestui nou virus, îşi pune, firesc, întrebarea: „Cui prodest?” şi-l reperează pe clientul arab! Dincolo de eşecul financiar, s-ar înşirui anii

mulţi de puşcărie pe care îi prevede Legea boicotului împotriva ţărilor care practică terorismul de stat. Nick Simons se foi neliniştit pe scaunul său, tamburinând cristalul mesei de conferinţă din faţa sa cu degetele mâinii stângi, frecându-şi apoi, gânditor, bărbia proeminentă. -Şi totuşi, domnule director, ar exista câteva indicii firave...

— Dă-i drumul, ce te mai moşmondeşti atâta! se aprinse domnul Tornhill din nou.

— Dintr-o relatare a unui muncitor agricol aflat în trecere cu tractorul, cu doar câteva minute mai înainte de accident, la câţiva paşi de locul cu pricina, s-ar fi aflat un copil, un puşti...

— Dumnezeule! Ce simplu ar fi să...

— O clipă! Băiatul, cam de zece ani, este fiul doctorului James Everett. Necazul este că-i inabordabil! Se pare că a fost atins de o formă de meningoencefalită deosebit de violentă.

— Dumnezeule! se repetă din nou directorul executiv, de astă dată cu glasul aproape pierit. Unde se află acum?

— După o noapte petrecută acasă, în stare de inconştienţă, a fost transportat ieri la clinica Fundaţiei Frederikson, din Yellowtown... Aloys J. Tornhill se sculă în picioare şi îşi purtă cu paşi repezi trupul slăbănog spre una din ferestrele cabinetului. După câteva clipe de meditaţie, se întoarse cu faţa spre Nick Simons şi-i spuse cu vocea lui şuierată, dintotdeauna:

— Nick! Eşti un profesionist! Ia măsurile necesare şi, la noapte, să-mi scotoceşti casa doctorului Everett cu maximum de atenţie şi minimum de colaboratori. Discreţie totală! Verifică bine mansardele, subsolurile, magaziile, garajul, în general locurile

predilecte de joacă ale unui copil imaginativ... Şi bagă de seamă: ratarea trebuie să-ţi pară tot atât de inacceptabilă ca şi propria-ţi moarte!...

*

Lăsând larg deschisă portiera Plymouth-ului său, doctorul James Everett sări peste cele trei trepte ale intrării şi, străbătând micul hall învăluit în obscuritate, pătrunse val-vârtej în biroul fratelui său. Aşa cum se aştepta, acesta se lăfăia neglijent în fotoliul-balansoar, cu picioarele sprijinite pe un colţ al biroului şi cu privirea pironită pe zbenguiala peştişorilor dintr-un acvariu minuscul. În spatele său, între cele două ferestre zăbrelite, trona afişul care contribuise la victoria în alegerile pentru funcţia de şerif al oraşului - un chip zâmbitor sub impecabila pălărie Statson deasupra căreia plutea inscripţia:

CEL MAI BUN ŞERIF
pentru Oraşul Nostru,

iar sub nodul cravatei, îndemnul:

VOTAŢI-L pe EDWARD EVERETT
ŢINTAŞUL DIN YELLOWTOWN!

Porecla o binemeritase prin calităţile dovedite în tirul sportiv şi... profesional. Şeriful tresări şi, în timp ce-şi readucea încălţările la sol, întrebă cu voce neliniştită:

— Ce face Charlie?

— Îşi revine! E o enigmă că pot crede chiar că este salvat! Răspunse doctorul trântindu-se pe scaunul din faţa biroului.

— Iuhuuuu! chiui unchiul băiatului în cel mai autentic stil texan, în timp ce punea la vedere, cu viteza unui iluzionist, o sticlă începută de gin şi două pahare. Dă-i drumul, cu amănunte! mai zise în timp ce turna băutura.

— A scăpat, însă, Edy, crede-mă, ca medic, nu-mi pot explica cum! Şi-apoi... mai sunt nişte chestii care mă nelinişteșc. Încep să am bănuieli că virusul care l-a infestat pe Charlie este creat artificial, într-un laborator, prin inginerie genetică, desigur... Şi încep să am convingerea că el era destinat să devină o armă nevăzută, dar implacabilă. Faptul că băiatul a scăpat mă face să cred ori că experimentul se află încă într-o fază primară, ori că modul de inoculare nefiind cel avut în vedere de autori, i-a stimulat lui Charlie o reacţie violentă, dar eficace, a sistemului imunitar...

— Nu-ţi mai fă gânduri rele, Jim, zise Edward Everett ştergându-şi mustaţa roşcovană, umezită de gin. Trage-i o duşcă şi ia lucrurile aşa cum sunt!

— Tocmai asta-i, Edy. Le iau aşa cum sunt. De fapt, am venit să ne sfătuim asupra unor fapte care sunt mai aproape de preocupările tale de om al legii, decât de experienţa mea ca medic... Cu iuţeala-i caracteristică, şeriful scoase dintr-un sertar un carneţel şi un creion.

— Te ascult.

— Ei bine, ieri, pe la prânz, am primit vizita inopinată a unui individ care s-a prezentat ca fiind funcţionarul unei agenţii de detectivi particulari din Santa Barbara, PRIVATCONSULT...

— Nu există! exclamă răspicat şeriful.

— A prezentat o legitimaţie...

— N-are importanţă! Treabă de meseriaşi. Zi-i mai departe!

— Mi-a spus că are mandatul unei firme producătoare de insecticide pentru a face investigaţii menite să recupereze un set de eşantioane de substanţe în curs de testare, care a fost pierdut, dintr-o neglijenţă, pe porţiunea de şosea din apropierea proprietăţii noastre şi că avea motive să creadă că acesta fusese găsit de Charlie, care, ca orice copil curios, le-a ascuns pe undeva. Rugămintea lui, având în vedere pericolul potenţial prezentat de substanţele respective, era să le căutăm şi să le recuperăm împreună. „Trebuie căutat în locurile de joacă predilecte unui copil cu multă imaginaţie!” îmi tot repeta în timp ce făceam, amândoi, investigaţii prin toată casa...

— Dar aţi găsit ceva? interveni, nerăbdător, fratele.

— Nu.

Omul era dezamăgit, nu se mai dădea plecat, aşa că l-am dat aproape afară. Trebuia să ajung la clinică, s-o schimb pe Alice la patul băiatului. Acolo, am rămas până la urmă amândoi, pentru că atunci când ea a vrut să se reîntoarcă acasă, a constatat că un derbedeu tăiase mai multe cabluri de la instalaţia electrică a maşinii. Azi dimineaţă, după ce-am reparat stricăciunile, am revenit acasă, unde am crezut că fac un infarct! Cineva ne făcuse o percheziţie, de data aceasta fără menajamente, din care a rezultat un haos deplin şi distrugeri multiple de obiecte... În timp ce culegeam cioburile colecţiei mele de vase chinezeşti, mi-am amintit de chestia ce o tot repeta individul din ziua precedentă, cu privire la locurile preferate de joacă ale copiilor

„imaginativi”! Cum dracu’ uitasem de coliba lui Charlie din grădină? Am fugit într-acolo şi, într-adevăr, am găsit imediat o cutie cu nouă flacoane pline cu o substanţă gelatinoasă, sigilate, după cum am observat şi resturile alteia, risipite pe jos. După ce mi-am adus din casă mănuşi de cauciuc, am decopertat solul colibei şi l-am transportat cu o roabă la groapa de var, răstur-nându-l acolo. Cutia cu cele nouă flacoane am introdus-o în focarul cazanului de la instalaţia de calorifer, am aprins injectorul şi... Şeriful sări în picioare şi, smulgând supărat pălăria aflată deasupra telefonului de perete, o trânti energic de podea.

— Ce te-ai apucat să faci?! Ai distrus nişte probe imediate, probe primare!...

— Poate. Dar... erau prea periculoase. Cu toate că, până la urmă, ar fi putut reprezenta un necesar obiect de schimb...

— Cum adică?

— Se pare că cei care le căutau, negăsindu-le, şi-au îndreptat atenţia spre Charlie, cred că vor să ajungă la el... Ori ca să-l descoase, ori poate şi mai mult, ca să-l investigheze ca pe-un cobai cu privire la efectele produse asupra lui de acest presupus virus...

— Pe toţi dracii, ce te face să crezi asta?

— Un telefon! Uite, astăzi, la câteva minute după ce ai vorbit cu Alice, sora şefă a fost sunată de un tip care, prezentându-se sub numele tău, s-a interesat, în calitate de unchi grijuliu, de starea sănătăţii nepotului, a vrut să ştie dacă i-a revenit memoria, dacă este transportabil şi aşa mai departe... Şeriful se aplecă cu vioiciune şi-şi recuperă pălăria de pe jos, o puse pe cap aranjându-i maşinal marginile borului

cu degetele unei mâini, în timp ce degetele celeilalte pipăiau patul pistolului de la şold.

— Să mergem! Trebuie să arganizăm o pază permanentă şi asta o putem face cel mai bine dacă îl readucem acasă...

*

După două luni şi mai bine de convalescenţă forţată, timp în care fusese ţinut în casă ca un veritabil prizonier, lui Charlie i se ridicase monstuoasa interdicţie. Această hotărâre era urmarea unei discuţii dintre tatăl şi unchiul său, în care acesta din urmă încheiase: „Este cazul să lichidăm nesiguranţa asta! După cele două încercări de răpire de până acum, vor urma şi altele, poate mai rafinate, poate mai periculoase. Le vom întinde o capcană!”... Aşa se face că, după o lâncezeală nesuferită prin spitalele de răniţi de război din spatele frontului, încercatul puşcaş marin îşi regăsise locul de pândă, în apropierea obiectivului. Cătarea puştii-mitralieră prelua, fără tremur, toate ţintele mobile ce se iveau când din stânga, când din dreapta. Ei bine, iată-l pe guralivul Pete O’Brien la volanul tractorului său portocaliu, zicându-i voios un cântec din care nu se desluşeau decât frânturi din refrenul săltăreţ: „Lizzie, Lizzie, nu fi rea, Saltă sus pe şeaua mea, Iu-hu-hu, o-la, o-la!...”

Consecvent în simpatiile sale, Charlie îl lăsă pe veselul Pete să treacă nevătămat. De altfel, preocuparea lui principală tindea să devină un Chevrolet alb care, stând parcat pe dreapta, imediat după ieşirea din curba „în ac de păr” dinspre Yellowtown, îi obtura serios câmpul de observaţie, fapt care îl irita peste măsură. La bordul automobilului, Aloys J. Tornhill, directorul executiv al

laboratoarelor VITROMAX, se răstea în microfonul unui talkie-walkie:

— Detectivule, este fără precedent răspunderea ce mi-am asumat-o prin participarea mea directă la acţiune! De fapt, simt că e o tâmpenie... Deci, atenţie! La cinci secunde după ce semnalizez cu farurile, cobori spre obiectiv şi îl imobilizezi rapid, înainte de a ajunge eu în dreptul tău. La două mile de aici, facem joncţiunea cu elicopterul!...

— Am înţeles, domnule! răspunse cu glas înăbuşit Nick Simons, nescăpându-l din ochi pe băiat. Acesta, neştiutor de ambuscada în care căzuse, tocmai luase hotărârea să rezolve în mod radical chestiunea ce-l preocupa. Va proceda aşa cum observase el, cu uimire, că este capabil s-o facă de când se înzdrăvenise de boala aceea cu nume complicat. Întâi închise ochii, concentrându-şi gândurile la Chevrolet-ul cel alb, apoi, deschizându-i chiar în clipa în care farurile acestuia străluciră palid, îl ridică la câţiva metri de asfalt. Nu se aşteptase să-i reuşească treaba asta atât de uşor, căci n-o mai făcuse decât cu obiecte mai mici şi mai uşoare, scaune sau mese, aşa că, sedus de ideea verificării performanţelor sale, săltă şi mai mult auto-mobilul, suspendându-l cam la nivelul coamei dealului din faţa sa. Era exact momentul în care, concentrat la ce avea de făcut, Nick Simons ajunse în spatele puştiului, imobilizându-l, iar Edward Everett, Ţintaşul din Yellowtown, instalat sub un măr al plantaţiei Mac Guire, apăsa pe trăgaciul unei carabine, trimiţându-i proiectilul, cu precizie profesională, spre fruntea transpirată a detectivului. În secunda următoare, automobilul, rămas fără suportul voinţei lui Charlie la peste şaizeci de metri înălţime, alunecând pe o parte, ca o pasăre

rănită, se prăbuşi cu zgomot în mijlocul şoselei, iar apoi explozia rezervorului de benzină îl transformă într-un rug autodevorator...

ELLA

În acele clipe, căutam soluţii cu atâta înfrigurare, încât pur şi simplu nu-mi dădeam seama cât sunt de speriat. O ciudată conjunctură de accidente stupide m-a lăsat singur, într-o situaţie pe care nu o puteam califica decât disperată. Înainte ca uraganul „Ella” să devieze, surprinzător, în direcţia mea, apucasem să-i expediez pe Adrian şi pe Nelu cu singurul discoplan pe care-l aveam pe insulă. Amândoi se aflau într-o stare foarte gravă, în urma exploziei unui rezervor cu acid fluorhidric, cu care alimentau rachetele de intervenţie. Sistemul de video-emisie se defectase imediat ce am fost anunţat că voi fi lovit direct de uragan, aşa că Centrul, chiar dacă ştia că am rămas singur, nu bănuia că două flotoare sunt perforate de excplozie, iar eu nu am posibilitatea de a părăsi insula de oţel înainte de a fi prea târziu. Acum îmi părea rău că nu am plecat împreună cu cei doi, dar oricum, situaţia nu părea atunci prea gravă şi mai speram încă să primesc ajutoarele necesare... Un om! Atât îmi trebuia ca să pot face faţă cu minimum de şanse asaltului naturii dezlănţuite. Nu puteam în nici un caz să fiu şi în turnul de control, pentru a dirija în permanenţă aparatura, şi jos, în sala generatoarelor, care, supuse la un efort suplimentar, nesupravegheate, puteau exploda dintr-un moment în altul. Valurile Pacificului, uriaşe, măturau suprastructura metalică a insulei ce vibra mărunt, aplecată într-un unghi de 18° în direcţia celor două flotoare inundate. Crispat, din cupola transparentă a

turnului de control, dirijam lansarea la intervale scurte a fuzeelor care împrăştiau la mare înălţime iodură de argint. Îmi dădeam seama de lipsa de eficienţă a acestei acţiuni. Intervenţia mea solitară, în imediata apropiere a epicentrului mobil al uraganului, nu putea calma dezlănţuirea sa năprasnică. Fulgerele lungi, ţâşnite din efuzoarele rachetelor, abia se zăreau în lumina lăptoasă, cernută prin pânzele furioase de ploaie. Oscilând în turnul înalt şi flexibil, aveam senzaţia că cerul vineţiu îi striveşte literalmente cupola. În clipa când constatam, furios, că nici radarul nu mai funcţionează, am auzit un zgomot în spatele meu. Mi-am întors capul, tresărind (nu puteam să-mi mai controlez impulsurile), şi am înmărmurit observând bustul unei femei. N-am mai schiţat nici un gest până când, cu mişcări sigure, abia sprijinindu-se de balustrada metalică, urcă ultimele trepte şi se apropie de mine.

— Ella! mi s-a prezentat ea simplu, întinzându-mi o mână subţire, cu degete lungi şi nervoase. I-am strâns-o neatent, ridicându-mă puţin din fotoliu. În clipa aceea nici nu i-am reţinut prea bine numele.

— Am venit să te ajut. Îmi surâse. Era aproape tot atât de înaltă cât mine şi avea ovalul delicat al feţei încununat de sclipirea mată a părului auriu. Salopeta verzuie i se mula, din cauza apei, pe trup. Mi-am revenit:

— Ai sosit la timp. Coboară cu un nivel mai jos şi schimbă-te! Găseşti ce ai nevoie în compartimentul 36.

— Apoi?...

— Cobori la generatoare. Reţeaua video în circuit închis funcţionează, aşa că îţi voi explica pe parcurs ce trebuie să faci. A coborât uşor, aşa cum urcase.

Nu m-am întrebat atunci cum a venit. Nu era timp. Insula se balansa tot mai puternic, asediată de rafale de vânt şi de apă. Mai erau cel mult 20-25 de minute până la interferenţa cu uraganul. Oceanul clocotea. Am lucrat mulţi ani pe asemenea staţii de anihilare meteo, dar nu mai văzusem un spectacol atât de magnific şi înfricoşător totodată. Valurile gigantice păreau că se desprind din masa de apă, asemenea protuberanţelor solare. Ecranul se lumină şi Ella îmi ceru, preocupată, să-i comunic ce anume avea de făcut. În scurtă vreme, generatoarele auxiliare începură să funcţioneze, antrenând pompele care încercau să golească flotoarele. Insula îşi revenea încet, încet, la poziţia iniţială. Copleşit de apelurile insistente ale aparatelor, apucam totuşi să privesc din când în când silueta elastică a Ellei. Uneori, îi surprindeam zâmbetul - un zâmbet parcă încăpăţânat, parcă zeflemitor - pe care nu-l părăsea nici o clipă. Curând, uraganul ne-a lovit din plin...

*

Ella se odihnea pe un fotoliu alăturat, cu mâinile împreunate copilăreşte între genunchi, cu capul rezemat de speteaza înaltă, cu ochii închişi. Zâmbea. Am început încurcat:

— Iartă-mă că nu ţi-am reţinut numele, cum...

— Ella.

— Ella!... Ella... E un nume de conjunctură sau e o coincidenţă? Şi-a ridicat încet pleoapele, scăldându-mă în strălucirea ochilor verzi:

— Poate e o coincidenţă! Zâmbea mereu, acum mai interiorizat, strângând imperceptibil buzele pline, frumos arcuite. Închise ochii din nou. I-am spus:

— Ai venit la timp... Lucrezi de mult timp în formaţiile de intervenţie?

— Oarecum... Am tăcut amândoi o vreme, cercetând obosiţi vânzoleala valurilor din jurul Staţiei. Într-un târziu, am făcut observaţia că peste vreo jumătate de ceas va putea pleca. N-a răspuns. Fără a şti nici eu unde doream să ajung, i-am spus că am rămas singur şi Centrul va trebui să-mi trimită, totuşi, doi oameni... Ella părea că doarme. Părul lung îi îmbrăţişa umerii mici şi rotunzi. Deodată, m-am gândit că o aşteptam de multă vreme, că nu întâlnisem o femeie mai frumoasă. Desigur, de vină era singurătatea îndelungată în care trăisem. Femeia ridică leneş braţul şi-şi privi ceasul.

— Peste douăzeci şi cinci de minute plec! Sărută-mă, te rog... Am înmărmurit. Zâmbind mereu, s-a ridicat încet şi a venit spre mine. Mi-a luat obrajii în căuşul palmelor şi m-a sărutat îndelung...

*

Ţinându-mă cu o mână de armătura unei antene, priveam trist chipul Ellei, care abia se zărea din cabina transparentă a discoplanului azuriu, fără număr de înmatriculare. Mai pregnant decât orice, îi vedeam zâmbetul - mereu zâmbetul acela ciudat - printre picăturile de ploaie ce se prelingeau pe curbura securitului. Fără zgomot, uşor, aparatul s-a ridicat şi, peste puţin timp, a dispărut dincolo de orizont... După câteva ore, o echipă de salvare formată din cinci bărbaţi ateriză, copleşindu-mă cu manifestări entuziaste. Centrul considerase că staţia era, practic, pierdută, ştiind că, rămas singur, în condiţiile date, şansa de a supravieţui era aproape egală cu zero. reluându-se legăturile cu îndepărtatul Continent, mi-a fost greu să înţeleg că nimeni nu a fost trimis în ajutorul meu. Poate că şi eu aş fi crezut că Ella exista doar în imaginaţia mea, dacă n-aş fi

găţsit într-un fotoliu panglica albastră cu care îşi lega părul.

*

Din nou singur. Dar oceanul se întinde acum liniştit, de jur-împrejur, până departe. Insula mea de oţel sclipeşte ca o bijuterie în soarele puternic. Antenele radiolocatoarelor se rotesc neobosite, căutând, căutând... Ce furtună mi te va readuce, Ella?...

NUMĂRUL MAGIC

Pe când eram un puşti de zece-doisprezece ani, două locuri iubeam eu cu intensitate. Unul era spaţiul de la demisolul Palatului pionierilor, unde funcţiona cercul de aeromodelism şi aeroportul Cioca, unde funcţiona un club de planorism. Pe amândouă mi le-a făcut cunoscute Fănel, un aşa-zis verişor „de-al patrulea”, mai mare ca mine cu vreo cinci-şase ani, un tânăr înalt, vânos, inteligent şi curajos. El şi părinţii săi erau din Piteşti, unde copilărise mama şi întâlnirea dintre ei în extremitatea de vest a ţării însemnase o mare mângâiere reciprocă, din care principalul avantaj avea să-mi aparţină prin aflarea acestui mentor minunat al copilăriei mele. Dar nu despre machetele de maşini zbutătoare pe care maestrul meu m-a învăţat să le construiesc vreau să scriu şi nici nu vreau să vorbesc despre zborurile ce le-am făcut ca pasager, cu planoarele Icar şi Partizan, la manşă fiind acelaşi prieten mai mare. E timpul să mărturisesc adevărul despre o întâmplare uluitoare al cărei martor am fost. Cu toată vârsta mea necoaptă, înţelegeam că între părinţii săi există relaţii ciudate, alimentate de o prejudecată, de o boală a tatălui, care îl consuma în chip neobişnuit, boală ale cărei motivaţii le percepeam, dar nu ştiam că se numeşte „gelozie”. O gelozie stupidă şi fără vreun suport real, care se manifesta prin muţenie şi consum continuu de tutun. În schimb, mama lui Fănel era o femeie de o vioiciune, farmec şi veselie rar întâlnite, fapt care declanşase în mintea soţului ei prăbuşiri de

dimensiuni nebănuite. Din vizitele mele în strada Xantipa nr. 26, o imagine este neperisabilă: înainte de apătrunde în camera dinspre stradă, în care Fănel şi mama sa îşi vedeau de ale lor, traversând micuţa bucătărie, îl vedeam pe nea Costică aşezat pe o dormeză îngustă, în faţa unei sobe Vesta, fumând Naţionale ţigară de la ţigară şi mormăind ceva indescifrabil ca răspuns la salutul meu, cu ochii la jăraticul din focar. În ziua fatală, într-o după-amiază de octombrie, am găsit acasă două personaje din familia Creţulescu. Întâi am dat, previzibil, peste nea Costică, învăluit într-un nor de fum, care a bombănit un răspuns în doi peri la sonorul meu „săru' mâna", şi apoi, în cameră, peste Fănel, singur.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Uite, mă chinui de vreo săptămână cu o problemă de magie, de alchimie, ştiu eu cum să-i zic?!

— Nu te cred! Adică...

— Acu' să tot fie zece zile am dat peste o carte la vecinul din fundul curţii, îl ştii, ăla de-a fost pe vremuri un fel de diplomat în Belgia. O carte de „ştiinţe oculte", scrisă ba pe franceză, ba pe latineşte. Dintre reţetele magice, cum se zice acolo, am reuşit să traduc una singură pe de-a-ntregul.

— De-aia n-ai trecut să mă iei cu bicicleta, să mergem să mâncăm dude pe Calea Torontalului, cum mi-ai promis?

— Ei, iartă-mă şi tu! M-am chinuit, cum îţi spun, cu această „reţetă". Cică să faci douăzeci şi unu de zaruri din şapte esenţe diferite de lemn, adică trei la o esenţă. Apoi, speranţa, promisiunea, ar fi că, aruncându-le, prin constituirea unui anume număr magic, format dintr-o anume succesiune a stabilizării

fiecărui zar, dobândeşti eternitatea, adică trăieşti la nesfârşit, aşa cum eşti în momentul iniţial.

— Şi n-ai reuşit?

— Păi, nu se vede?! Zarurile ştiu că le-am făcut corect, dar numărul ăla nu vrea să se formeze! Am tot încercat, dar ori e vorba de o cacialma a ălui de-a scris cartea, ori e ceva legat şi de teoria probabilităţii, pe care nu o ştiu nici eu, de-aia cum să ţi-o mai explic şi ţie!...

— Las' că n-oi fi eu prostul satului!

— Păi, n-o lua chiar aşa! Uite, nu înţeleg eu două versuri, că toată cartea e scrisă ca o poezie, versuri aflate la finalul reţetei ăsteia aşa-zis magice, pe care eu le-am tradus cam aşa: „Dar NUMĂRUL numai în Strălucire, De-i potrivit, va fi mult peste fire."

— E chestie de lumină, am zis eu. Când dai cu zarurile, trebuie să ai lumină suficientă! Uite, de ce ţii perdelele trase? Şi aveai lanterna aia vânătorească...

— Las-o naibii de treabă! se enervă din senin Fănel. Astea-s misticisme ale Evului Mediu, iar noi trăim în secolul douăzeci! Fără a aştepta să-i răspund, a adunat într-o palmă cele douăzeci şi unu de zaruri şi, cu mine în urma lui, a intrat în bucătărie, întinzându-i-le lui nea Costică îngânduratul, care pufăia cu ochii fixaţi pe jarul din focarul sobei Vesta.

— Tată, zise vărul meu de-al patrulea ia adaugă chestiile astea la stocul de combustibil al familiei! Nea Costică ne-a privit chiorâş, a mai tras gânditor câteva fumuri din chiştocul de Naţională, apoi a luat zarurile, le-a amestecat în palmă (o fi jucat table în tinereţe?) şi le-a aruncat peste jarul mărunt, palid, aproape albit de cenuşă. Într-o clipă, o flacără strălucitoare a înghiţit micile cubuleţe, iar când s-a stins, eu şi Fănel eram singuri în încăpere.

— Unde-i nea Costică? am bâiguit eu.

— Eu ştiu? O fi ieşit la privată. dar nu-mi ies din minte versurile din Carte: „Dar Numărul numai în Strălucire...” Fapt este că nea Costică nu a mai apărut niciodată. Miliţia, desigur, şi-a făcut datoria în stilul ei: „Declaraţi, mă, cum l-aţi omorât, că noi ştim totul! Puşcăria vă mănâncă!” Singurul care era mai aproape de realitate era tocmai locotenentul Purice de la Judiciar care, supraveghind ridicarea „urmelor” ce se prelevau din bucătărie, la nouă zile după anunţarea dispariţiei, îşi tot interpela colaboratorii:

— Care fumaţi, bă, Naţionale? Tu, Simioane?

— Tov’ locotinent, uite, eu o ţin pă Tomis, e scumpă, da-i domnească.

— Bine, bă, da uite aici lângă sobă, damf şi fum de Naţionale! Păi cine să fumeze?!

— Răposatul, tov’ locotinent, răspunse „plotoneriul” Simion râzând. Pardon, dispărutul!... Nea Costică dispărut a rămas, iar Fănel şi mama lui au plecat între ai lor, la Piteşti. Casa modestă de pe strada Xantipa nr. 26 a fost întâi înconjurată de blocuri, apoi dărâmată cu buldozerul. În locul ei s-a construit un punct termic, pe care l-am vizitat, întâmplător, de curând. Reclamaţiile înaintate ziarului m-au purtat în mica încăpere a şefului microcentralei, pe care l-am găsit abătut, dar nu din pricina plângerilor formulate de beneficiari.

— Lasă-i să mă reclame! mi-a spus domnul Cucu, că de marţi mă internez...

— Dar ce-aveţi?

— Intoxicaţie tabagică. Auzi! Eu, care n-am fumat în viaţa mea. Iar pe ăştia, lasă-i să strige, că nu le pot încălzi apa cu bricheta! Am mustăcit din nas şi nările mi s-au umplut de mirosul dulceag al Naţionalelor, de

multă vreme dispărute, iar memoria a precizat locul pe care mă aflam: cel al fostei bucătării unde nea Costică fuma neconsolat ţigară de la ţigară... „Uite, mi-am spus, o face şi acum, o va face în veşnicie! A nimerit, cu zarurile aruncate în foc, în „Strălucire”, Numărul magic. Ehe! S-o fi păţit-o Einstein, Nichita Stănescu sau, de ce nu, EU?!...”

ENIGMA DIN STRADA POPICĂRIEI

Pentru cine crede că fenomene insolite se pot petrece doar pe alte meridiane, suntem în măsură să prezentăm un caz ieşit din comun care, probabil, va pune oraşul nostru în centrul atenţiei opiniei publice mondiale. Ne-a vizitat, de curând, la redacţie dl Ionel Ghidoveanu, domiciliat în Strada Popicăriei, numărul 11, scara A, apartamentul 7, de profesie tâmplar, căsătorit, tatăl a patru copii minori. Domnia sa ne-a relatat faptul că în primăvara anului 1992 a devenit şomer, aproape simultan cu soţia sa. Precaritatea mijloacelor băneşti, scumpirea ameţitoare a vieţii, l-au împiedicat, la un moment dat, să achite o parte din cheluielile de întreţinere şi în mod special cele determinate de consumul de energie electrică. În urma unor somaţii repetate, cu cinci luni în urmă, RENEL a dispus debranşarea apartamentului de la reţea. Acesta este un moment „cheie”. Împăcându-se cu situaţia, dl Ghidoveanu trece la iluminatul cu lampa de petrol până când, brusc, cam după trei zile, constată că instalaţia din casă este sub tensiune! Nedumerit „pe moment”, acceptă situaţia ca pe ceva firesc şi revine la utilizarea lămpii lui Ilici. După mai puţin de o săptămână, probabil la sesizarea binevoitoare a unui vecin gelos, o delegaţie ameninţătoare de funcţionari şi meşteri recunoscuţi de la RENEL s-au prezentat pentru a cerceta situaţia! Concluzia? Debranşarea era efectivă, proprietarul

apartamentului nu făcuse nici un fel de legătură tehnică ilegală, dar avea curent electric din belşug... În pofida acestor constatări, ca şi a altora, ulterioare, RENEL l-a acţionat în judecată pe dl Malureanu pentru daune-interese, motivându-şi acţiunea prin faptul că, Regia fiind unicul producător cunoscut de energie electrică, pârâtul, prin metode încă nedeterminate, dar frauduloase, nu poate folosi decât această sursă. Nelăsându-se intimidat şi sfătuit de un om de bine, Ionel Ghidoveanu înfiinţează un S.R.L. care are ca obiect de activitate „producerea prin metode neconvenţionale de energie electrică şi comercializarea acesteia”. Un prim efect? Întregul bloc cu două scări (30 apartamente) de pe Strada Popicăriei, numărul 11, s-a debranşat de RENEL şi utilizează de aproape două luni serviciile proaspătului patron, care distribuie kilowattul cu jumătate din preţul practicat de marele său concurent! „Nu am explicaţii şi nici nu le caut, ne spune dl Ghidoveanu. Este un dar de la Dumnezeu! Am „păţit” şi eu ca amărâtul ăla care, săpând un puţ pentru apă, a dat peste petrol şi-a devenit milionar...” Prezenţa în redacţie, ne mărturiseşte în continuare, are drept scop mediatizarea intenţiei sale de a se asocia cu oameni de afaceri serioşi, care să contribuie la finanţarea unei infrastructuri obligatorii (personal, echipamente etc.), în vederea extinderii, pe etape, cu obiectivul generos de a furniza curent electric ieftin întregului oraş. Evident că perspectivele ce se deschid mai ales întreprinderilor industriale ne fac să întrevedem un „boom” economic de proporţii. Vom reveni.

(N.A.: De fapt, nu!)

IMPOSIBILA REVEDERE

Pentru Dean, misiunea aceasta era îndeajuns de plicticoasă ca s-o considere o povară. Ghinionul lui era că pilota singura cosmonavetă de cursă lungă, una dintre acele nave de interceptare a cărei mare mobilitate îi rezerva întotdeauna un rol important în activitatea unei expediţii complexe, dar fără iniţiative de anvergură. Begonia se detaşase de marele convoi pentru a intersecta curioasa regiune detectată ca un gol imens şi inexplicabil în marginea densei galaxii Danaceneiene, urmând să ajungă pe Pământ la două luni după celelalte nave ale convoiului. E lesne de înţeles mirarea lui Dean când, la vreo trei săptămâni după pătrunderea în zonă, constată că, surprinzător, computerul central reduce viteza Begoniei, fixând-o în cele din urmă la vreo 80.000 km/secundă. Locatoarele, cu un mare coeficient de nesiguranţă, identificară undeva, în centrul zonei, activitatea foarte slabă a unui astru cu dimensiuni, paradoxal, uriaşe. Până atunci, Dean, în pofida unor vechi ştate de serviciu, nu făcuse nici o descoperire mai însemnată. Copleşit de emoţia pe care o încearcă orice explorator atunci când trebuie să-şi boteze descoperirea, după îndelungi deliberări cu sine însuşi, numi steaua singuratică şi misterioasă Strania, alăturându-i numele de cod din catalogul galactic. Timp de unsprezece zile terestre, Dean a stat închis în centrul de navigaţie. Motoarele de frânare funcţionau continuu. Efuzoarele mobile de corecţie îşi aruncau cu regularitate jeturile în spaţiu. Automatele

care înregistrau elementele optice au fost, la un moment dat, blocate de computerul central ce desena pe monitoare liniile de forţă ale unui enorm astru invizibil. Cu greu şi-a dat seama dean că, în zona Straniei, materia nu putea fi percepută vizual. În a douăsprezecea zi, astronava se găsea la perigeu faţă de stea. Contoarele nu înregistrau nici un fel de radiaţie. Dean, care adormise, obosit de sclipirile voalate şi cu frecvenţe monotone ale aparaturii de control, a fost trezit de semnalele surde ale computerului central, ce pusese din nou în funcţiune receptoarele video ale navei. Teleobiectivul fixat spre astrul invizibil acoperea monitorul 6 cu imaginea unei imense pete sidefii aproape transparente. Pe ecranul următor, care prindea un unghi diferit, stăruia curbura uriaşă a Straniei, peste limita căreia se răzvrăteau protuberanţe abia vizibile. Dean era năucit de revelaţie. Nimerise, probabil, în apropierea stelei într-un moment în care aceasta îşi intensifica activitatea şi devenea parţial vizibilă. Revenindu-şi, începu febril să coordoneze funcţionarea sistemelor integrate de observaţie. La intervale scurte, computerul făcea cunoscută situaţia zonei de influenţă a câmpurilor create de astru, a cărui vânzolire înregistra pe graficele de pe ecrane curbe tot mai ascendente. Forţa de atracţie, iniţial neînsemnată - infimă faţă de volumul Straniei -, creştea şi ea în mod simţitor. În baza elementelor primite, pilotul automat ceru permisiunea de a pune în funcţiune motoarele principale, pentru accelerarea Begoniei, după 25 de minute, câte erau necesare pentru trecerea pe orbita transgalactică. Dean ezită. Abia după patruzeci de minute, când constată că limbile vagi ale protuberanţelor devin tot mai lungi şi

mai dezordonate, decise cuplarea motoarelor de corecţie. Dar, tocmai în momentul în care Begonia se deplasa pe o orbită de tranziţie, o trombă gigantică se desprinse de stea şi, parcurgând cu o viteză fantastică spaţiul până la navă, o învălui timp de câteva fracţiuni de secundă. Cele două minute şi mai bine, ce au fost necesare pentru interceptarea astronavei, au fost pentru Dean clipe de o intensitate infernală, fiind convins că impactul va avea consecinţe dintre cele mai rele. Spre surprinderea lui însă, interferenţa cu tromba radiantă n-a avut nici un efect perceptibil.

Begonia intră curând pe orbita transgalactică, unde oglinda parabolică, transformându-se într-un soare miniatural, acceleră viteza până la pragul luminic...

*

Cu mult înainte de pătrunderea în sistemul planetar al Soarelui, Begonia începu operaţia de frânare. Simultan, Dean învălui întreaga astronavă în câmpul creat de reversonit, după excitarea acestuia printr-un flux sinergic concentrat. După anularea paradoxului temporal, Dean luă legătura cu prima staţie spaţială automată pe care o reperă la vreo 59 de milioane de kilometri de Pluton. Aceasta, având misiunea raţionalizării traiecto-riilor navelor ce pătrund în sistemul solar, îi comunică elementele necesare pentru interceptarea navei de către staţiile speciale de ghidaj. Cu promptitudine, Pământul răspunse primului apel, Dean având bucuria să vadă pe ecran faţa Ei, copleşită de fericire. Mary îi ura „bun venit!”. Centrul de coordonare de pe cosmodromul Armstrong îi comunică faptul că nu

recepţionează nici o imagine, cerându-i să verifice emisia video - verificare ce nu dădu nici un rezultat. Timp de două zile, până la intersectarea orbitei planetei Marte, convorbirile au avut un caracter banal, de rutină. Apoi, un dispecer de pe Phobos interveni cerându-i lui Dean poziţia, afirmând că se îndoieşte de exactitatea calculelor, întrucât nici un complex optic nu localiza astronava. Bănuind o eroare a ghidajului spaţial, Pământul trecu la supravegherea traiectoriei Begoniei cu ajutorul radiotelescoapelor de pe marile sale observatoare orbitale. Aflat la câteva milioane de kilometri de Pământ, Dean deconectă motorul fotonic, cuplând pentru ultima oară rachetele clasice de frânare. Cu opt ore înainte de aterizare, Dean fu chestionat de o comisie desemnată de Consiliul Expediţiilor Galactice, în legătură cu survolarea zonei în centrul căreia se rotea Strania. Bătrânul Xit Selmar, o personalitate proeminentă în Consiliu, sfârşi prin a-i cere în mod solemn să nu intercepteze nici un program al reţelei mondiale de stereoviziune. Contrariat, ceru lămuriri. Selmar îi răspunse că Pământul stabilise existenţa unei situaţii neobişnuite, pe care o va cunoaşte numai după terminarea misiunii. Dean îşi regăsi sângele rece şi nu mai stărui. Se gândi că, probabil, în timpul evoluţiei Begoniei în apropierea stelei, se defectaseră sistemele de dirijare automată, iar cei de jos nu vor să-l alarmeze. Se instală concentrat în fotoliul postului de pilotaj manual, pregătind nava pentru aterizare.

*

Fixându-se temeinic pe platforma metalică a rampei, Begonia fu inundată de linişte pentru prima oară după trei ani de peregrinări. Tom se sculă greoi

şi se îndreptă spre lift, care-l urcă până la compartimentul de evacuare. Acţionând claviatura discului-Coandă, în care urcase, se gândi că toate mecanismele astronavetei funcţionaseră perfect - motivul interdicţiei bătrânului Xit fiind, în cazul acesta, cu totul altul. Trapa se deschise şi discul planǎ uşor, ieşind din corpul navei. De jur împrejur, la o distanţă apreciabilă, se afla o mulţime imensă de oameni. Dean îşi conduse aparatul spre turnul de control, lângă care ateriză. Coborî. Între el şi mulţime se afla Mary. Se avântă spre ea, dar micşoră paşii, constatând tăcerea deplină care îl învăluia. Mary plângea încetişor, sprijinindu-se cu o mână de ecranul unui aparat îngust de stereoviziune, cuplat cu un teleobiectiv direc-ţionat spre axa Begoniei. Începu din nou să alerge, fixându-şi încordat privirea pe faţa udă de lacrimi a femeii. Ajunse la ea, o cuprinse în braţe şi îi sărută obrajii palizi, fruntea şi nasul mic, mângâindu-i părul lung, mătăsos. Sufocat de emoţie, reuşi în cele din urmă să o întrebe pentru ce plânge, căci el, Tom, a venit... Mary, căutându-i faţa cu palma - ca o nevăzătoare - i-o îndreptă spre aparatul de stereoviziune. Pe ecran nu exista decât imaginea rampei şi a antenelor de ghidaj; Begonia nu se vedea. Murmură:

— Oh, Mary... Ce-i asta?!...

— Şi astronava... şi tu..., Dean... pentru noi, sunteţi... invizibili!...

PATA ALBĂ

Nimeni nu poate preciza când a apărut, când şi cum s-a născut pata albă care avea să aducă pe buzele întregii lumi numele noului oraş de la poalele Carpaţilor Orientali. Începutul lui septembrie purta, dinspre dealurile îmbrăcate în podgorii şi imense plantaţii de pomi, parfumul ameţitor al fructelor pârguite, coborându-l în valuri din înaltul amfiteatru al teraselor pastelate, întâi peste sferele argintii ale centralei atomoelectrice, apoi spre interiorul fremătător al oraşului. În dimineaţa aceea, Silviu, dispecer la Întreprinderea de Salubritate, tocmai îşi luase în primire serviciul. Era într-o dispoziţie excelentă, aşa că întinse mâna pentru a răspunde apelului insistent al videotelefonului, continuând să fredoneze încetişor. Desigur, numai Stela, înţepata aia cu ochi de tahitiană, putea să-l cheme dis-de-dimineaţă... Ca întotdeauna, se surprinse mângâiat de timbrul catifelat al fetei, în timp ce cuvintele, banale, se rostogoleau undeva dincolo de el:

— Domnule Roman, te rog să replanifici intersecţia din sectorul Şase. Nu ştiu cum se face, dar robotul din zonă ori n-a avut detergenţi de calitate, ori s-a dereglat... Cert e că mi-a fost semnalată o pată albă, vopsea probabil. De unde Dumnezeu să fie? Când o să mai sfârşim odată cu risipa?!... În fine, cred că are vreun metru pătrat şi e o ruşine pentru unitatea noastră să...

— E clar, frumuşico! se acri dintr-o dată Silviu, anulând contactul. Aproape instantaneu, apelul

insistent îl sili să refacă legătura. Stela, cu o mină dintre cele mai sobre, dar cu obrajii aprinşi, îi comunică glacial:

— Domnule dispecer, nu sunt frumuşica nimănui, ci colega dumitale pe care trebuie s-o respecţi, Stela Crişan! Ecranul se întunecă, în timp ce lui Silviu îi reveni spontan buna dispoziţie. Cam după două ore, tânărul îşi făcu de lucru cu cinci etaje mai jos şi trecu, aparent întâmplător, prin încăperea unde Stela derula cu grijă banda unui traductor, transmiţându-i pe viu:

— Domnişorico, cred că analizorii aparatelor dumitale funcţionează defectuos. Am trecut pe la locul cu pricina într-o aerodină de serviciu, iar pata de care vorbeai are nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci şi opt de metri pătraţi!... Fata era vizibil descumpănită şi, neatentă, încâlcea banda magnetică la picioare. Din uşă, Silviu îi zise pe un ton mai puţin maliţios:

— Oricum, până la noapte nu mai putem interveni, pentru că vopseaua asta buclucaşă se lăfăie chiar pe axul benzii de mare viteză a autostrăzii...

*

A doua zi, Silviu nu mai aşteptă apelul tradiţional, ci luă chiar el legătura cu Stela, iscodind-o, cât mai amabil cu putinţă, despre felul în care s-a rezolvat incidentul. Ea îi răspunse necăjită, descurajată şi parcă mai oficial ca de obicei:

— N-am putut face nimic! Rapoartele roboţilor menţionează insolubilitatea petei care se prezintă ca o peliculă de culoare alb-fosforescent, strâns legată de structura moleculară a materialului polimeric al

carosabilului. Mai mult... suprafaţa, stabilită prin măsurători precise, era, acum douăzeci de minute, de opt mii nouăzeci şi şase virgulă patru metri pătraţi... Silviu îşi manifestă uimirea printr-un fluierat prelung, admirativ parcă:

— Ei bine, gluma se îngroaşă! Am impresia că o să avem de furcă, dacă nu o lămurim...

— Am să-ţi comunic rezultatele analizelor de laborator, mai complexe, care se fac acum, îndată ce le primesc...

— Aşa să faci, fetiţo! o tachină consecvent dispecerul, suspendând cu repeziciune contactul.

*

— Ştii, domnule Silviu, n-aş fi crezut că e posibil aşa ceva! Pata iniţială s-a întins ca o pecingine, până a acoperit complet douăsprezece sectoare, după care nu a mai înaintat nici măcar un milimetru... Seara se lăsa încet, în timp ce aerodina azurie îi purta pe cei doi tineri la câţiva metri deasupra solului, peste panglicile rectilinii ale căilor rutiere.

— Ce pustii sunt..., murmură Silviu care conducea distrat aparatul, mai mult cu ochii în jos, spre benzile arar străbătute de câte un vehicul pe pernă de aer. Şi ce-i mai rău e că nici nu ştim ce-am putea face, frumuşico... Stela, deşi cu obrajii împurpuraţi, renunţă să mai reacţioneze cu violenţa tradiţională, învăluindu-l în inflexiunile catifelate ale glasului care acum, auzit fără medierea aparaturii, era mai cald şi, fără îndoială, sub cerul imens, irizat de asfinţit, era de-a dreptul fermecător:

— Oare, dumneata ce crezi, am luat o măsură bună recomandând suspendarea traficului pentru vehiculele electrice?

— Hmm! mormăi nesigur băiatul. Ce era să facem?! Drăcia asta de substanţă infernală se hrănea, pur şi simplu, cu anvelopele automobilelor şi sugea fără ruşine curentul electric din baterii...

— Poate că astfel se şi explică fosforescenţa asta, îşi mai dădu ea cu părerea.

— Mă îndoiesc! se strâmbă el.

— Nu te mai îndoi atât, că rămâi cocoşat! râse Stela. Aparatul încremeni o clipă în spaţiu, apoi se avântă silenţios spre înălţimi. Stela îşi fixă o clipă ochii pe chipul lui Silviu, zicându-şi că „e obraznic, ştiindu-se drăguţ”... apoi şi-i înălţă deasupra, spre stelele care se revărsau peste cupola transparentă. În cele din urmă, parcă ameţită de clipirea măruntă a îndepărtatelor puncte luminiscente, îşi coborî privirea peste oraşul adâncit în somn, o purtă peste zona în care se încrucişau autostrăzile blocate, strălucitoare ca nişte râuri de metal incandescent şi, apoi, dincolo de ele, spre zona centralei nucleare, distinct marcată de balizele roşii ale centurilor de protecţie. Iar după câteva clipe, când privirea ochilor tahitieni s-a întors din nou în direcţia oraşului, Silviu a simţit cum palma fierbinte a fetei îi cuprinde cu putere nebănuită mâna ce fixa una din comenzile aerodinei şi i-a auzit aproape de ureche vocea caldă şi învăluitoare, vibrând însă de neţărmurită uimire:

— Priveşte, Silviule!... Şoselele noastre blocate... vopsite... desfăşoară pe sol... şi desigur nu poate fi întâmplător...

— Da, da... se bâlbâi el.

— Priveşte, dragul meu! Înţelegi?!

— Înţeleg, frumuşico! E teorema lui Pitagora...

ULTIMUL CUVÂNT

Cu toate eforturile sale, cosmonautul nu reuşi să stabilească defecţiunea. Era clar că, în nici un caz, nu putea ajunge, în aceste condiţii, într-o zonă mai circulată, pentru a se transborda. Amărât, îşi evaluă proviziile de hrană şi rezervele de oxigen, care îi ajungeau pentru cel mult o sută de ani. Şi astfel îşi începu robinsonada cosmică... Dar iată că după trei săptămâni, pe când îşi făcea plimbarea obişnuită pe coama astronavei, de undeva, din spaţiu, apăru un înger. Cosmonautul, blazat de atâtea şi atâtea lucruri neobişnuite pe care le văzuse în lungile sale călătorii, n-a fost prea surprins. După ce l-a rugat totuşi pe strălucitorul musafir să-l ciupească de costumul de scafandru pentru a-i risipi orice îndoială, i s-a plâns în linii mari de necazul care-l ţintuia pe acele coclauri cosmice. Pătrunzând în astronavă, îngerul a trecut sumar în revistă instalaţiile aflate în pană, după care, scuturându-şi îngândurat aripile, şi-a dat cu părerea că doar Tatăl Ceresc ar putea da viaţă motoarelor. Profitând de faptul că Raiul îşi avea avanpostul în apropiere, se opintiră cu nava până sub zidurile sale fosforescente. Sfântul Petru, aflând probabil prin subtile procedee telepatice (accesorii intrinseci sfântului har) de scopul sosirii celor doi, nu i-a lăsat să facă anticameră, ci le-a deschis larg canaturile intrării de serviciu. Deoarece pe parcursul activităţii sale fusese nevoit în repetate rânduri să meşterească chei de schimb şi să repare primitivele broaşte, sfântul, căruia cu timpul tehnica i-a intrat „în sânge”,

nu a rezistat tentaţiei de a-şi arunca ochii peste sistemele de etanşeizare ale trapelor, reuşind până la urmă să subtilizeze câteva celule fotoelectrice, în vederea modernizării porţii ce o avea în grijă. Dumnezeu, în ciuda vârstei sale înaintate, era destul de vioi şi se întreţinu amical cu cosmonautul în legătură cu cele mai noi metode de producere a vieţii pe cale artificială, privind această activitate destul de sceptic, dar curios, aşa cum se cuvine să fie un savant de prestigiu. La sfârşitul audienţei, Domnul a suflat discret în direcţia astronavei şi, spontan, automatele se însufleţiră. Călătoria de întoarcere a durat destul de mult. Pe Pământ, cosmonautul, având un dezvoltat simţ al ridicolului, nu a amintit în raportul său nimic din cele întâmplate. Până la urmă s-a pensionat şi a predat nava cu inventar în regulă, după tot tipicul. După un timp, aşa cum susţin dările de seamă ale serviciului Transporturi, s-au constatat o sumedenie de situaţii dintre cele mai ciudate. Racheta cu pricina părea să nu mai aibă moarte. De pildă, nu consuma nici o picătură de combustibil mai mult decât era prevăzut în cartea tehnică a constructorului, în pofida faptului că depăşise de câteva ori perioada după care ar fi trebuit să intre în „reparaţii capitale”. Mai mult, unii dintre piloţii săi susţineau că, atunci când toate indicatoarele aparaturii de control se fixau la „zero”, aveau senzaţia că racheta se află încă în regim de funcţionare. În orice caz, bieţii oameni nu ştiau cum să mai scape de vechitură. Apăreau mereu noi tipuri de vehicule cosmice, iar acesta nu înceta să-şi facă treaba, la parametri depăşiţi deja, dar economic şi sigur. Până la urmă, după multe discuţii, s-a hotărât totuşi casarea. Racheta a fost demontată în

subansamble şi expediată la retopit. Nimic nu poate descrie uimirea şi apoi indignarea metalurgiştilor pe care căzuse măgăreaţa. Nu numai că marile panouri ale blindajului cosmic nu se lăsau afectate de o temperatură cât de înaltă, dar chiar şi cel mai banal şurubel refuza să-şi modifice starea de agregare. Într-o lume care lupta din greu cu poluarea în toate formele ei, existenţa unor deşeuri de atare dimensiuni era de neconceput, aşa că metalurgiştii, dându-se bătuţi, au cedat nava fragmentată, mai în bunăstare ca oricând, chimiştilor. Aceştia, după ce au încercat s-o corodeze, s-o dizolve, s-o sublimeze în toate formele posibile, au capitulat şi au oferit-o fizicienilor care n-au reuşit să sărbătorească nici măcar victoria înregistrării unei zgârieturi cât de mici, cu tot arsenalul de particule şi antiparticule folosite la bombardarea obiectivului. Este evident că problema avea toate condiţiile să devină de interes mondial. Se făceau deja pariuri ce atingeau cote neobişnuite, calul de bătaie al umoriştilor deveniseră cei ce-şi încercau puterile cu racheta ireductibilă, scepticii descriau viitorul sumbru al civilizaţiei copleşite de propriile-i reziduuri, iar cei obsedaţi de realizarea perpetuum mobile-ului schimbaseră macazul şi-şi munceau mintea pentru a găsi un antidot trăiniciei neobişnuite a materialului astronavei. Când laserele perfecţionate, culturile de bacterii wolfram-titanofage, ca şi alte cuceriri ale timpului au dat greş, s-a hotărât amorsarea unei încărcături nucleare de câteva megatone chiar în interiorul acestui monument al obtuzităţii materiei. Duelul acesta dintre om şi încăpăţânata natură era condus de cel care fusese însărcinat de la bun început de către Compania de Cărăuşie Spaţială să predea industriei

fierul vechi şi să încaseze contravaloarea, Tom - un tip foarte activ şi ambiţios, trăsături de caracter ce l-au costat multă energie cheltuită în cazul de faţă, pe care începuse să-l considere aproape o chestiune personală. Iată deci pentru ce omul nostru şi-a pus speranţe deosebite în ultima soluţie, ratificată oficial de cel mai înalt for mondial. S-a hotărât ca evenimentul să aibă loc într-una din zilele în care întregul sistem planetar era în „relache”, pentru ca fiecare doritor să poată urmări epilogul unei întâmplări atât de neobişnuite. Spre necazul lui Tom, „execuţia” a fost amânată cu câteva ore, dându-li-se astfel posibilitatea şi coloniştilor de pe Venus şi Marte să-şi comunice pariurile centrului de pe Terra, după care, pe ecranele de televiziune, au apărut în sfârşit cifrele vioaie ale numărătorii inverse ce şi-a transformat zeroul final în cutremurătorul glob de plasmă al exploziei. Când camerele de luat vederi au alăturat silueta încovoiată a bietului Tom imaginii astronavei care se înălţa neverosimilă în mijlocul deşertului sticlos, întreaga omenire a rămas cu gura căscată. Tom privi doar câteva secunde în direcţia epavei de care nu putea scăpa, apoi scuipă dând din mână a lehamite:

— Ducă-se dracului! Şi pentru că rosti aceste vorbe în timp ce întorcea spatele scârbit, a fost singurul dintre miliardele de telespectatori care n-a văzut cum încăpăţânata rachetă se dezagregă, risipindu-şi moleculele o dată cu rafalele ploii radioactive care se pornise.

ŞI DACĂ UNDEVA, ÎN UNIVERS, CRESC CACTUŞI?

Amândoi, ajunşi la mijlocul podului Michelangelo, se opriră fără voie, învăluiţi câteva minute, tăcuţi, de parfumul răcoros care pulsa dinspre Parcul Rozelor. Mai impulsivă, Ioana ieşi prima din reverie şi, prinzându-l de mână şi rîzînd, îl smulse de lângă parapetul de beton, făcându-l să alerge împreună cu ea, silindu-l să-şi potrivească mereu mersul cu paşii ei mărunţi. Alergară ca într-o transă, pe firul marcajului alb de pe mijlocul autostrăzii, ocolind în aceeaşi goană voluptuoasă peluza sensului giratoriu, pătrunzând pe aleea asfaltată care ducea spre cantina Universităţii. Dinspre cămin se auzeau, estompate, frânturi de râsete şi acorduri de chitară. Se opriră, în sfârşit, aproape în centrul spaţiului verde ce desparte orăşelul studenţesc de autostrada care curge alături de apele Begăi. Răsuflau adânc şi inima ei bătea repede, iar obrajii, şi mai ales buzele, îi erau fierbinţi. Adrian simţise asta atunci când o sărutase deja de câteva ori, aproape fără s-o ştie, cu o uşurinţă pe care nu şi-o bănuia în clipele în care, la cursuri sau la reuniuni, o privea pe furiş.

— Te iubesc, Ioana, rosti el mai întâi în şoaptă, apoi mai tare, mai febril, printre sărutările la care ea răspundea tăcută şi incredibil de supusă.

— Dragul meu... murmură ea în cele din urmă, atâta doar, căci un nou sărut îi pecetluia buzele.

— Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Eşti frumoasă... Eşti atât de frumoasă! Păstrându-şi palmele pe umerii rotunzi şi cuminţi, Adrian se dezlipi de ea, dându-se cu un pas înapoi. În momentul în care simţi un obstacol în spate, îl scutură un fior scurt, dar intens. Sări într-o parte, izbucnind în râs. Se sprijinise de un cactus destul de curios, plantat la marginea aleii.

— Ai mai văzut cactusul ăsta?

— Nu, răspunse Ioana, privind cu curiozitate cilindrul ţepos, înalt cât un stat de om, printre ale cărui ace lungi vibrau în aer căuşele mici şi aproape transparente ale unor flori ciudate, dispuse într-o simetrie desăvârşită.

— Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară; nici nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva similar!... Ioana întinse mâinile pentru a mângâia una din florile acelea străvezii, dar un şoc scurt o făcu să se tragă speriată spre pieptul băiatului. O clipă îşi simţise degetele arzând şi un val de căldură îi străbătu trupul, moleşind-o ca preludiul unui leşin. Îşi reveni şi, lăsându-se tăcută pe braţul lui Adrian, porniră spre cămin.

*

A doua zi, în drum spre Institut, trecând cu paşi grăbiţi pe lângă cactusul din ajun, Ioana îl găsi mai puţin misterios, aproape banal, cu toate că buricele degetelor îi erau încă înroşite şi străbătute de o mâncărime măruntă, ca după o urzicătură. Spre seară, ieşind de la Bibliotecă, îl găsi pe Adrian aşteptând-o nerăbdător. Hoinăriră puţin prin oraş, apoi porniră „spre casă”. Văzură de departe cum, în

jurul locului pe care era plantat cactusul, un grup numeros de fete şi băieţi se înghesuiau - minune! - fără să vorbească şi să gesticuleze. Se apropiară. Dinspre trunchiul ţepos al plantei îşi auziră vocile, voalate uşor, ca într-o înregistrare pe o bandă magnetică: „Nu-mi spune nimic, Ioana! Lasă-mă să te privesc... Eşti frumoasă... Eşti atât de frumoasă!” „Ai mai văzut cactusul ăsta?” „Nu...” „Probabil a fost plantat astăzi. Oricum, e o specie foarte rară...” Adrian era uluit. Ţinând strâns mâna Ioanei, aproape fără să simtă umerii celor care se înghesuiau, hotărâţi parcă să înveţe pe dinafară replicile lor rostite cu o seară înainte, căuta o justificare raţională fenomenului care se dovedea a fi cel puţin ciudat. După aproximativ treizeci de „emisii” se aşternu tăcerea. Tinerii izbucniră gălăgioşi, comentând cu aprindere ceea ce unul numea „pastilă radiofonică sentimentală”. Câţiva socoteau că în interiorul cactusului era instalat vreun difuzor controlat de cine ştie ce farsor de la „Electro”. Cu toate că o mai păţiseră, unii încercară din nou să atingă planta, dar renunţară repede, îndepărtaţi de şocuri uneori violente, faţă de care izolarea improvizată a mâinilor cu o batistă sau un material mai gros se dovedea imeficientă. Se lăsase noaptea, când ultimii curioşi se îndepărtară.

*

În următoarea zi, dimineaţa, cactusul a dispărut. Încercările câtorva curioşi, şi mai ales ale lui Adrian, de a găsi o dovadă revelatoare care să explice existenţa atât de scurtă şi de ciudată a bizerei cactacee se dovediră zadarnice. Amprenta circulară, cu un diametru de câteva palme şi o înălţime de un deget, în care stătuse timp de două zile, se dovedea

a fi o urmă care ducea, poate, pe un drum vertical inaccesibil!...

CÂND NU VOR FI GÂNDACI DE COLORADO

Inginerul agronom Cercel I. Cerceluş îşi aranjă în sertarul din mijloc al biroului ultimele hârtii şi se rezemă apoi, cu un oftat, de speteaza moale a fotoliului. Îşi privi cu atenţie ceasul. O făcu preţ de câteva clipe, după care un imens semn de întrebare începu să i se zugrăvească pe faţă. Când se transpuse definitiv în sensul acestui semn ortografic, inginerul Cerceluş, marcând delicat apoteoza, sughiţă scurt. Revenindu-şi din surpriză, cu o mângâiere graţioasă a mâinii stângi astâmpără tremurul mustăcioarei subţiri, iar cu arătătorul mîinii drepte apăsă viguros pe clapa roşie a claviaturii micului panou instalat pe birou. Ecranul inundă încăperea cu lumina albăstruie pe care o împrăştiau reflectoarele din hala Staţiunii de robotractoare. În faţa teleobiectivului se instală robotul-dispecer principal. Beculeţele colorate de control de pe creştet i se aprindeau şi se stingeau cu repeziciune, dovedind o nervozitate deosebită.

— Ei?! rosti inginerul Cerceluş, cu tonul pisicii care îşi oferă unui şoarece tutela. Cum se face că au trecut TREI MINUTE de când trebuia să-mi transmiţi raportul pentru activitatea zilei de azi şi totuşi nu-mi dai nici un semn de viaţă? S-a zis cu participarea ta la faza judeţeană a Ciberniadei de şah! Dispecerul hurui amărât din laringofon şi scuipă de necaz o

rotiţă dinţată. Abia după aceea zise, ocolind privirea inginerului:

— Robotractorul nr. 13 nu a sosit încă! Cercel I. Cerceluş întrerupse repede legătura, pentru a-şi savura uluirea de unul singur. „De necrezut”, se gândea el; „orice tractor se autolimitează, se autodirijează, se autoreglează, se autoperfecţionează, se auto-planifică, (...), se autocritică! Şi-atunci? Ce-a păţit „Treişpele” ăsta? E primul caz din istoria agriculturii cibernetice când un robot-tractor nu se întoarce în locul fixat, la ora fixată, cu sarcinile îndeplinite.” Reluă legătura cu hala. Dispecerul era negru de supărare şi nu se lumină la faţă decât după câteva secunde, când reuşi să repare siguranţa care-i sărise din cauza tensiunii momentului. Cerceluş comută şi obţinu imaginea robotractoarelor care se aliniaseră devreme la marginea halei. Dispecerul se apropie de ele, cerându-le relaţii despre Numărul 13, nu prin radio, ci sonor, din respect pentru imaginea inginerului de pe ecranul de control.

— „Numărul 12”, ai lucrat lângă „13”, nu ai observat nimic deosebit? Robotractorul 12 se scărpină gânditor cu un tirant lateral pe aripa din dreapta şi zise cu convingere: „Nu”!

— „Numărul 14”, ştii ceva? Paisprezecele, de o construcţie mai nouă, proaspăt sosit în Staţiune, era mai timid, aşa că rosti „Nu”-ul mai încet, în timp ce-şi vâra plugul între roţi, cu aerul unui căţel admonestat. Numărul 1 - veteran al agriculturii cibernetice din această zonă - îşi îngădui să-şi exprime părerea neîntrebat:

— Propun să se deplaseze un om la faţa locului! Inginerul agronom înlemni. La orice, numai la un

contact atât de nemijlocit cu natura, nu se aşteptase - deoarece nu încăpea îndoială că în sarcina lui cădea această misiune. Întrerupând legătura, se ridică din fotoliu, ieşi din încăpere, îşi prinse piciorul între plăcile scării rulante şi ajunse pe terasă. Mica farfurie zburătoare - proprietate personală - îl aştepta încălzindu-se la soarele care se pregătea să apună. Cu o mână destul de nesigură deschise portiera ovală, iar cu o mână mai sigură îl scoase de urechi afară pe puştiul tehnologului şef, care se rătăcise întâmplător înăuntru pentru a-i demonta tabloul de bord. Fără zgomot, se ridică în aer, îndreptându-se spre sectorul „Robotractorului nr. 13”. Îl zări de departe. Îi mai rămăseseră de arat, într-un colţ, aproape patru metri pătraţi. Dar acolo dormea un om! Cum programarea nu avea în vedere o asemenea situaţie, „Treişpele” era complet derutat, aşa că aştepta, pur şi simplu! Cerceluş ateriză la câţiva paşi de „Treişpele” care funcţiona în relanti. Coborând, îl încercă o ciudată senzaţie de eliberare, în timp ce glomerule reavăne i se strecurau între picior şi încălţăminte. Apropiindu-se de cel care era culcat, se aplecă şi-l bătu pe umăr.

— Hei! Sunteţi amabil să vă treziţi? Aşa, uşurel... Soarele se apropia de asfinţit. Omul era un bărbat între două vârste, deşirat, blond, şi avea un aer somnolent, de poet - mină pe care şi-o câştigase probabil cu mult înainte de a învăţa să citească.

— Ah, natura! Natura, mama noastră! declamă el odată săltat în picioare, aruncându-şi pumnii spre cer şi căscând voluptuos.

— Cum de-aţi adormit aici, în plin câmp?! se minună Cerceluş, uitând de necazurile care-l

aduseseră şi pe el în afara oraşului, prima dată după douăzeci de ani de meserie.

— O! exclamă celălalt, sunt entomolog... Cred că cunoaşteţi: mă ocup de gângănii, fluturi şi alte chestii de-astea. Aici am ajuns în împrejurări excepţionale. Îşi strânseră mâinile şi se prezentară. Omul continuă să se explice.

— Astăzi, pe când sfârşeam cu masa de prânz, robotul meu însărcinat cu munca de teren a intrat în casă ca o furtună şi mi-a oferit, în loc de desert, un exemplar superb de Leptinotarsa decemlineata...

— Un gândac de Colorado adevărat? clipi neîncrezător agronomul.

— Pe cinstea mea! Ei bine, l-am luat în palmă ca să-l privesc mai îndeaproape, iar dumnealui a profitat de admiraţia mea ca să zboare pe fereastră!

— Ce chestie, dom'le! Sper că robotul a acţionat imediat...

— Nu, făcu trist entomologul. Socotindu-mă probabil un idiot, în semn de protest, s-a scurtcircuitat pe loc... L-am lăsat şi am sărit pe geam, de la etajul zece, în urmărirea gândacului. M-am salvat doar autosugestionându-mă că sar de la parter... Zărindu-l în cele din urmă şi fugărindu-l până aici, l-am făcut prizonier în capcana asta... - sfârşi, scoţând din buzunarul de la piept o cutiuţă şi lăsându-l pe Cerceluş să privească, printr-o găurică, minunăţia.

— Fantastic! Sper că veţi reuşi să înmulţiţi cumva fosila asta, pentru scopuri didactice.

— Vom încerca, vom încerca... cu gândul ăsta am adormit de fapt, pe când mă odihneam după atâta alergătură. Sper că mă duceţi în oraş cu farfuria dumneavoastră. „Treişpele", nemaiavând nici un

obstacol în faţă, se urnise din loc, grăbindu-se să-şi sfârşească treaba. Inginerul Cerceluş, conducându-l îndatoritor pe entomolog spre discoplan, apucă să mai audă robotractorul, care, între două rateuri, filozofa ca pentru el: „Ce ţi-e şi cu agricultura asta! De dimineaţă până seara...”

VITAMINĂ PENTRU IMAGINAŢIE (PATRU PASTILE S.F.)

1. Evadare

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, zise femeia, mai mult pentru a-i încerca hotărârea.

— Acum e prea târziu, murmură el. Ne vor distruge dacă o facem... Femeia se lipi mai strâns de umărul solid al bărbatului care scruta cu îndărătnicie munţii liliachii ce se zăreau vag în depărtare.

— Oare... oare suntem într-adevăr primii care cunoaştem dragostea? întrebă ea din nou.

— O ştii prea bine: dacă scăpăm, se va naşte o nouă lume... Cu pas egal, elastic, fără efort evident, se depărtau de Marele Oraş care împurpura orizontul cu jerbele-i de lumini, cu uriaşele cupole incandescente.

*

— Atenţiune! Aici Centrul de Coordonare al Poliţiei. Apel către toate brigăzile heliopurtate: Interceptaţi de urgenţă roboţii M-I-23 şi EN-24, evadaţi din sectorul Sigma-10. Atenţiune! Aici Centrul de Coordonare al Poliţiei...

2. Mesajul

Sfera metalică, ce fusese găsită în condiţiuni atât de neobişnuite, a fost confiscată de către Administraţie, pentru a fi studiată în cel mai deplin

secret în laboratoarele de specialitate ale Marinei militare. Sesizată de presa zilei, opinia publică s-a manifestat cu multă efervescenţă pentru deconspirarea cercetării obiectului, vehiculându-se ideea de principiu potrivit căreia problema nu e legată numai de securitatea naţională, ci de cea a întregii umanităţi. Formidabila campanie dezlănţuită de presa mondială, precum şi manifestaţiile care au asediat pur şi simplu sediul prezidenţial, au silit guvernul să solicite prin intermediul Organizaţiei Mondiale colaborarea a o sută de înalte personalităţi ştiinţifice din străinătate. După efectuarea unui program complex de studii preliminare, s-a trecut la secţionarea sferei cu un laser special, în faţa camerelor de televiziune. Întreaga omenire a urmărit cu sufletul la gură cum braţele mecanice, conduse din spatele unui panou superizolant, au început să deşurubeze capsula aflată înăuntrul sferei, scoţând la vedere o panglică metalică, pe care era imprimat în principalele limbi de circulaţie internaţională următorul mesaj: „CINE V-A DAT VOIE?”

3. Consecinţe

Bătrânul îşi adună mâinile tremurânde pe hârtiile răvăşite înaintea lui şi-l chemă cu voce şoptită, de teama unui nou acces de tuse:

— Apropie-te, tinere. Aşa... nu văd prea bine, dar desluşesc totuşi ceva cunoscut în fizionomia dumitale. Cu ce te pot ajuta?

— Doresc să mă instalez în apartamentul de la etaj şi...

— Nu mai continua, tinere, îl întrerupse bătrânul, ridicând mâna scheletică. Apartamentul a fost al tatălui meu. A plecat demult, cu prima astronavă

fotonică, pentru a determina unele consecinţe ale teoriei relativităţii. De altfel, trebuie să cunoşti şi dumneata Istoria, aşa că ştii de lansarea „Axiomei 01”?!

— Desigur... Stăpânită prea mult, tusea se stârni cu violenţă, lăsându-l pe bătrân aproape sfârşit, pe unul din braţele fotoliului. După ce se răcori cu puţină apă, glasul şoptit continuă:

— Cât timp mai trăiesc, în camera tatălui meu nu va locui nimeni...

— Dar înţelege că m-am întors, fiule! izbucni tânărul.

4. Paralele

Misiunea era pe sfârşite. Omul-broască se simţea istovit. Şi el, şi ceilalţi oameni-broască, chiar şi „coordonatorii” de pe elicopterele de recuperare îşi dădeau seama cât de inutilă e căutarea asta: era ceva necurat la mijloc, nu fusese găsit nici unul din trupurile celor diuăzeci şi trei de specialişti de la laboratoarele secrete de pe insulă. „Ce le-o fi venit să sară, aşa, pe nepusă masă, în ocean?” îşi muncea mintea omul-broască, în timp ce răscolea cu vârful armei algele de la baza unui conglomerat coralier. Cârduri de peştişori mărunţi, coloraţi violent, ţâşneau speriaţi, pierzându-se dincolo de umerii săi. Într-o falie nu prea adâncă, doi peşti mari stăteau unul lângă altul, ca două torpile cenuşii, aproape nemişcaţi. Apropiindu-se, îi împinse încet, dar ferm, pentru a putea cerceta falia. Cu mişcări leneşe, docili, peştii se urniră, alunecând cu boturile lor monstruoase prin faţa măştii omului-broască. Acesta, privindu-le ochii apoşi, inexpresivi, se întreba „de ce

oare imbecilitatea are nevoie de un trup atât de mare?”

— Ai înregistrat cât de defectuos gândeşte? Şi tu voiai să-l achiziţionezi! îi zise celuilalt peştele din dreapta.

NELINIŞTILE COLONELULUI MĂLUREANU

Colonelul Mălureanu locuia într-unul din vechile blocuri ale oraşului. Era poate singurul locatar fericit că ascensorul care deservea cele zece etaje nu a fost schimbat cu altul mai rapid, răpindu-i astfel din clipele în care, ca acum, cu mâinile în buzunare, privindu-se gânditor în oglinda din stânga sa, se pregătea „sufleteşte” să se alăture tumultului străzii.

Coborî cele câteva trepte ale intrării, zăbovind o clipă, cu ochii mijiţi, la scânteietoarele turbotrenuri suspendate ce spintecau, la intervale scurte, aerul tare al dimineţii. Era devreme încă, aşa că se hotărî să străbată pe jos drumul spre Inspectorat. Traversă încet scuarul cu alei de mozaic pastelat, prin marginea căruia trecea autostrada. Cu gulerul ridicat, cu obrajii îmbujoraţi de răcoarea pe care soarele matinal nu apucase să o alunge, colonelul se strecura prin mulţimea trecătorilor. Îi privea mai ales pe tinerii ce treceau în grupuri zgomotoase pe lângă el sau o luau oblic peste curgerea silenţioasă a trotuarelor rulante, sărind spre cele de mare viteză, uneori prin porţiunile nepermise, cu dezinvoltura dintotdeauna a nerăbdării juvenile. De fapt, de două săptămâni şi mai bine, de când i se încredinţase anchetarea cazului Irimescu, colonelul Mălureanu privea cu un interes deosebit pe tinerii din jurul său. Baza lunară de cercetare România anunţase exact cu şaisprezece zile în urmă dispariţia lui Dragomir Irimescu,

biofizician de talent, 27 de ani, necăsătorit, mândria promoţiei sale etc, etc. Accident sau... crimă? De la bun început, Mălureanu şi-a dat seama că metodele clasice de investigare nu vor duce la un rezultat concludent. Cu toate acestea, în cele cinci zile de cercetare „la faţa locului”, inventariase conştiincios toate variantele posibile. Condiţiile speciale ale unei baze extraterestre excludeau plecarea arbitrară, în secret, în orice direcţie. Intervenţia din afară era de asemenea exclusă. Punctul în care se realizase dispariţia era localizat cu destulă precizie - urmele pe solul lunar rămân intacte şi o veşnicie! Dragomir făcuse drumul neînsoţit, cu toate că acesta era faptul cel mai puţin sigur, deoarece, admiţând ipoteza unei intervenţii criminale, locul cu pricina putea fi survolat cu un vehicul zburător. În orice caz, absenţa oricărei urme de anihilare prin explozie, accidentală sau nu, era conformă cu înregistrările liniare ale tuturor oscilografelor lunare. Încă de ieri, colonelul Mălureanu îşi anunţase videofonic superiorul că în primele ore ale dimineţii va prezenta raportul cu concluziile sale. De fapt, îl întocmise aproape în întregime, însă, cu pedanteria care îl caracteriza, îşi oferise o noapte de odihnă, pentru ca acum, în dimineaţa aceasta, să-l revadă, transformându-l într-o oglindă cât mai fidelă a conştiinţei sale. Ajungând în piaţa centrală a oraşului vechi, îşi încetini paşii o dată cu ceilalţi trecători, cu ochii la ecranele turnului informa-ţional, pentru a mai prinde ceva din Telejurnalul de dimineaţă. Redactorul emisiunii sfârşea tocmai prin a anunţa că „în legătură cu dispariţia inexplicabilă a cercetătorului Dragomir Irimescu, de la baza lunară România, nu au mai intervenit date noi, dar se aşteaptă, de la o oră la

alta, comunicatul experimentatului anchetator Ilie Mălureanu, însărcinat cu elucidarea acestui caz...” Mălureanu se posomoră niţel şi, vârându-şi mâinile şi mai adânc în buzunare, se grăbi spre staţia de electromobile. Se instală într-unul şi, programându-i indicativul Inspectoratului, se lăsă din nou furat de gânduri. „Nu, e limpede!” monologa el. „Un accident e inexplicabil, dar crima e exclusă! Nici unul din membrii Coloniei lunare nu depăşeşte vârste de 31 de ani; nici unul nu s-a născut mai devreme de 2000... Au crescut cu toţii într-un climat, într-o societate cu un nivel de educaţie superlativ, bazat pe principii care exclud cu desăvârşire geneza unui criminal... Iar un dezechilibrat, un paranoic pe Lună, cu mijloacele de testare actuale, e cu desăvârşire exclus!”

*

Angajându-se pe una din uriaşele bucle suspendate ale autostrăzii de penetraţie în noul centru civic, electromobilul gonea fără zgomot, părând că vrea să concureze zborul tăcut al unei aerodine azurii ce aparţinea serviciului de supraveghere a circulaţiei. Colonelul Mălureanu introduse o fisă în blocul alimentar al vehiculului şi luă grijuliu în palme recipientul cu cafea fierbinte şi aromată. O bău cu înghiţituri mici, urmărind distrat împletirea fantastică a căilor de acces spre uriaşele blocuri cilindrice.

— Bună dimineaţa! Vă rog să programaţi maşinii o viteză superioară, corespunzătoare traficului. Mulţumesc! Chipul tinerei agente de circulaţie - aflată probabil în aerodina ce-l însoţise o vreme - dispăru de pe ecranul monitorului tot atât de rapid precum

apăruse. Mălureanu se conformă oftând, cu toate că suporta destul de greu vitezele la sol. Abia acum vedea mulţimea maşinilor în mişcare ce îl înconjurau. Cu ochii pe trepidaţia luminoasă a computerului de bord, colonelul îşi continuă monologul interior:

„Şi iată-mă în timpul pe care tânărul locotenent Ilie Mălureanu încerca să-l ghicească... Îl imaginam fantastic şi credeam în el; Adevărul e că realitatea e mult mai fantastică decât puteam admite atunci... Am îmbătrânit prea repede? Poate. Oamenilor le place să-şi parcurgă amurgul cu zestrea timpului lor. În 1993 n-aş fi crezut pentru nimic în lume că, în anul de graţie 2031 nu voi avea în apartamentul meu vreun aparat de televiziune în relief, doar pentru că nu vreau acest lucru. Mda... Toate s-au schimbat şi mai ales tineretul. Copiii ăştia sunt mai arătoşi, mai inteligenţi şi mai activi decât cei din generaţia mea. Dar, mai ales, sunt energici. Şi asta, poate, unde au moştenit atâtea probleme de rezolvat - poluarea, avalanşa informaţională, câte altele, sau poate sunt totuşi materializarea efortului nostru de a le da un profil moral mai frumos, de a-i face să înţeleagă că munca e singura poartă spre viitorul lor, spre viitorurile celelalte... Iar printre tinerii aceştia nu mai există urmaşi ai celor care-şi plimbau, obtuzi şi indiferenţi, acum patruzeci de ani, tranzistoarele, de dimineaţa până seara, prin cafenele şi pe bulevarde... De aceea, nu cred că Dragomir a fost ucis; dar dacă totuşi mă înşel, înseamnă că am dat de singura crimă perfectă din cariera mea. Ei, am ajuns!” Colonelul Mălureanu aşteptă glisarea portierei, apăsă pe rombul cu inscripţia LIBER şi coborî greoi, îndreptându-se spre ascensoare. Colegi mai tineri sau mai în vârstă îl salutau reverenţios, dar

el le răspundea mai distrat ca de obicei. În liftul rapid ce îl purta spre biroul său de la etajul douăzeci şi doi, răspunzând senzaţiei de gol care-i răscolea stomacul, murmură înfundat: „De ce naiba progresul ăsta înseamnă neapărat viteză?”

— Aţi spus ceva, domnule colonel? îl întrebă respectuos un bărbat în civil, înalt, spătos, pe care Mălureanu îl ştia ca fiind cel mai bun specialist al serviciului de evidenţă.

— Nu, nu spuneam ceva anume. Mă gândeam la ritmul în care trăim şi...

— Desigur, aveţi probleme cu cazul Irimescu; ştiţi - se scuză căpitanul -, noi am căutat să vă dăm în timp util datele solicitate, dar ce putem face mai mult? Toţi cei de la baza lunară par, cel puţin, curaţi ca lacrima. Liftul se oprise, iar uşile glisară fără zgomot. Mălureanu, înainte de a păşi peste prag, se întoarse către celălalt, frecându-şi distrat bărbia cu degetul arătător:

— Ce să zic, căpitane? Cred că e pentru prima dată când mă bucur de lipsa probelor. Absenţa unui antecedent negativ cât de minuscul m-a împiedicat să mă opresc la cineva anume, variantă care, în situaţia de fapt, lipsită de indicii, m-ar fi pus în situaţia de a prezuma vinovatul, fără motive prea temeinice. Mai mult - sfârşi râzând colonelul -, nu va trece multă vreme şi compartimentul dumitale de evidenţă a infractorilor voluntari va fi desfiinţat, ca lipsit de motivaţie! La revedere... Ajuns în biroul său, Mălureanu se instală în fotoliu şi îşi aprinse prima ţigară a zilei de lucru care începea. Era unul din puţinii lucrători ai Inspectoratului care mai păstrau acest nărav şi, cum ceilalţi priveau fumatul ca pe o curiozitate, nu şi-l îngăduia decât în liniştea biroului

său. Scoase dintr-un sertar filele alb-albăstrii ale raportului, o luă pe ultima şi o rulă pe tamburul maşinii de scris, grijuliu, uitând ca-ntotdeauna că plasticul nu se şifonează. Înainte de a dicta încheierea, citi ultimele fraze: „...În această ordine de idei, în absenţa mobilului şi în circumstanţele unor alibiuri certificate de memoria aparaturii electronice de control a activităţilor, specifică coloniilor extraterestre, exclud ipoteza unui act criminal. Dimpotrivă, având în vedere elementele care exclud, pe de altă parte, posibilitatea unui accident fără o cauzalitate evidentă, lipsit de orice fel de urmă materială, socotesc că dispariţia lui Dragomir Irimescu a fost în mod deliberat, conştient, realizată de el însuşi.” Colonelul mai trase un fum din ţigară, apoi o strivi într-unul din colţurile scrumierei, niţel înciudat:

— Şi-aşa, tot mortu’ e vinovat!... Din partea dreaptă a biroului, bâzâitul televideofonului îi atrase atenţia, întovărăşit de sclipirea verde a semnalului de apel. Acceptă legătura, pe ecran apărând chipul delicat al dispecerei de la „Informaţii”:

— Bună dimineaţa, domnule colonel!

— Bună, domnişorico! Ai vreo scrisorică de amor pentru mine? glumi el.

— Aveţi o... aveţi o comunicare de la baza lunară România, răspunse fata fâstâcindu-se puţin, fapt care-l înveseli pe Mălureanu. V-o expediez... Aproape imediat ce luminiscenţa ecranului se pierdu într-un punct efemer, teleimprimatorul îi puse colonelului la îndemână mesajul fetei, imprimat - cum putea să fie altfel? - pe un fond roz-pal. Îl parcurse concentrat şi sfârşindu-l, aproape fără pauză, se aplecă deasupra

maşinii de scris, dictând molcom, ca pentru un proces-verbal oarecare:

— Dosarul se clasează, în urma reapariţiei biofizicianului Dragomir Irimescu, care, comiţând un act de indisciplină potrivit regulamentelor de serviciu, prin neanunţarea ultimei sale teme de cerecetare, a realizat experimental deplasarea unidirecţională în timp, descoperire cu implicaţii nebănuite, nouă manifestare excepţională a geniului creator românesc. Colonelul Mălureanu tăcu, purtându-şi privirea dincolo de fereastră, peste panorama fantastică a oraşului nou care strălucea urcând cu toată fiinţa lui, rigidă şi animată în acelaşi timp, spre Soare.

Textele au fost preluate de pe http://www.hgwells.ro
şi fac parte din volumul

TACTICĂ ŞI STRATEGIE

ISBN 973-9496-27-X

EDITURA MARINEASA
TIMIŞOARA, 1998

